

ВЛАДИМИР ГАНЕВ
КРАЛЯТ ОРЕЛ

chitanka.info

Обичам да летя като птица и редовно го
права.

Но доскоро, щом се събудех сутрин, мислех
че съм сънувал.

Докато един ден не успях съвсем да изляза
от съня си и разбрах,

че всъщност преживявам наяве

ИСТОРИЯТА НА ПЪРВИЯ ЛЕТАЩ ЧОВЕК

Много хора летят насън.

Много хора усещат света като плод на
магическа мисъл.

За много хора действителността около
тях не е единствената.

Много хора се виждат участници в
управлението на събитията.

Но понякога те се чувстват самотни и
изолирани в общата конюнктура на живота.

А не бива да е така.

Тази книга е за това.

За всички, които искат да се издигнат в небето,
но никога не се опитват, защото си мислят, че не
могат.

ПРИНЦЪТ-ОРЕЛ

НАЧАЛОТО

*Това е една история, която не би могла да
бъде истинска,
ако светът не беше такъв, какъвто е,
ако човекът не беше такъв, какъвто е
и ако нямаше орли
и хора, които да ги гледат с копнеж.*

ОРЕЛЪТ

*Не си мечтай, че си!
Усети се такъв,
влез в живота му и бъди...*

Още от първото напускане на гнездото орелът бива учен как да наблюдава. Без да обръща внимание на полета, трябва да забележи и да запомни всичко под себе си и така да го превърне в свое познание. Това, което съществува около него, не са мислите или впечатленията му, а самата реалност. Точно такава орелът я вижда в подробности и в цялост.

Не се постига лесно. Отначало в полета, си толкова замаян от движението, че си по-впечатлен от факта, че летиш. Унесен си от вятъра, скоростта, височината и не те вълнува света около теб. Но оставен на воля да се насладиш на небето, скоро разбираш, че приближава времето, когато сам ще си осигуряваш храната. Още първият гладен ден ти подсказва, че ти предстои дълго да усвояваш знания и да усъвършенстваш умения, които всъщност са ти вродени. Да се научиш да наблюдаваш, да виждаш всичко, сякаш си едновременно навсякъде, е само началото, а зоркият ти поглед, заякналите криле и скоростта, с която се спускаш, няма да ти помогнат да се справиш с ловуването. Без опита на родителите ти ще продължиш да летиш гладен.

Ловът от въздуха е наука. Усвояването ѝ започва с възпитанието в безпристрастност. Трябва да успееш да забравиш и глада, и желанието да се спуснеш върху първото животно, което видиш да се движи по земята. Трябва да забавиш атаката си, докато обхванеш в развитие цялата ситуация, а когато вече си взел решението да я проведеш, да го скриеш дълбоко в себе си, да се престориш, че се рееш за удоволствие и спокойно да подминеш набелязаната цел. Ако си я наблюдавал достатъчно добре, без да си влагал собственото си желание в

поведението ѝ, пътищата ви неизменно ще се пресекат в единствения най-подходящ момент. Няма да те види, защото сянката ти ще бъде зад нея. Няма да почувства напрежението ти, защото ти си го скрил дори от себе си. Няма да усети жегата на погледа ти, тъй като се спускаш откъм слънцето, няма да предугади смъртта си, защото в себе си не носиш заплахата — за теб тя не е враг. Орлите нямат врагове — те не воюват, просто си взимат своето. А тяхно е всичко, което виждат и те решават кое и кога да вземат.

Жертвата разбира, че е станала храна, когато това вече е факт. Небето над нея в миг потъмнява със силата на внезапната ѝ, непредизвестна смърт. Раздираща болка в гърба, загуба на твърда земя под краката, стремглаво издигане към висините, съчетано с невероятно виждане на цялата околност, на целия свят, който съдържа спомени и чувства от досегашен живот. И едно пълно осъзнаване на предопределението да влее своите младост и сила в мощта на крилете, които я носят — това е нейната вече известна и почти приета съдба. И като че ли не тя, а някой друг крещи и рита в желанието си да се освободи, за да продължи както досега дните си, да достигне зрелостта на чувствата си, докато гони мечтите си. Вместо това в съзнанието ѝ се налага едно ново усещане на пълно знание на абсолютно всичко, дори на собствения ѝ край, там горе на скалистия връх.

Ловуването е умение, което можеш да придобиеш с гледане, опити и грешки. Неуспехите ти започват от мига, когато усетиш, че си останал сам. Щом крилата ти заякнат и летенето стане естественото ти състояние, родителите ти тържествено се оттеглят от задължението да споделят храната си с теб и така те изправят пред изпитанието сам да решаващ живота си. Тогава започваш да разбираш, че успехът няма нищо общо нито с навиците ти, нито с изводите, до които си стигнал под тяхно ръководство.

Първият ти сериозен конфликт е с убеждението, че непременно трябва бързо да си уловиш храна и че знаеш как да го направиш. Няма да успееш преди да разбереш, че правилата и всичко научено досега са само пример за възможни решения, които са неадекватни преди да са станали твои лични, приложени в конкретни ситуации. Докато се рееш с чувство на величие, единственият неоспорим факт е гладът. Още щом започнеш атаката, жертвата ти я усеща и бързо се скрива, а ти продължаваш да се рееш в простора все толкова велик и още по-

гладен. И това се повтаря безброй пъти, докато накрая избистриш мислите си дотам, че да ги скриеш, да забравиш дори нуждите си и да летиш едва ли не за удоволствие. Тогава неизбежно идва моментът, в който погледът ти, пътят ти и движението на плячката долу се пресичат в предварително видяна точка от пространство и време. И още преди да се спуснеш, ти разбираш, че вече си осъществил първия си самостоятелен лов и завинаги си се простил с детството, илюзиите и несигурността си. Ти си роден орел, небето и земята са в твоята власт, полетът е естественото ти състояние, а силата и свободата са същността ти.

Ловуването е умение, ловът е виждане. Орлите си осигуряват дневната храна за не повече от петнайсет минути. А големите скални орли, които гнездят по високите планини и могат да носят в ноктите си животно по-тежко от тях самите, не губят за прехраната си повече от час на седмица. През останалото време в полет те наблюдават местностите, животните с техните навици и пресмятат възможностите си да ги уловят. Така те постепенно възприемат последователностите и зависимостите в света, като съставят от всичко това едно тяхно пълно познание. Виждането и знанието им за всичко около тях е втората им същност и е основа на науката им за лова, а първата стъпка в усвояването и в ползването ѝ е осъзнаването, че всичко, което те виждат, усещат и дори само подозират, заедно с конкретните подробности в цялост — е тяхно притежание и в тяхна власт.

Младият скален орел Вралеч беше предопределен от нещото, което не му принадлежеше и не беше в негова власт, да бъде водач и учител. Малко след първия си свободен полет и първите ловни успехи той схвана, че усвояването на практическите знания, които родителите му предаваха, е само началото. В тях съществуваха празноти за допълване и се нуждаеха от дооформяне. След третия си самостоятелен улов той откри, че няма нужда от често и много ядене и така започна да развива познанието за храната на орлите и за самата им сила. Един от изводите му бе, че колкото по-безпристрастно гледа на себе си, толкова по-пълно той възприема заобикалящия го свят, слива се с него и по този начин го поставя в свое владение. Ако успееш да усетиш всичко като част от себе си, ти получаваш и управлението му. Възприемеш ли животно, което видиш като част от себе си, ти вземаш от силата му и то вече ти принадлежи. По този начин ти

можеш да приобщиш към себе си всички животни, които виждаш, дори те да са прекалено големи и да не стават за храна на орел. А като вземаш от силата им, ти намаляваш нуждата си от ядене и много по-рядко огладняваш. Баща му бе обяснил, че орелът по-често ловува от страх за глад в бъдеще, отколкото заради нужда от храна в момента. С по-честото хранене той трупа енергия и запаси, за да има резерв. А ако припознае всяко животно като бъдеща своя плячка, губи страха си и се задоволява само с необходимото да преживее до следващия лов. Беше смислено, добре подредено твърдение, но Вралеч скоро разбра, че и то съвсем не е така. Започна да взима по своя си начин силата на гори, на планини, дори и на хора, а нито едно от тези неща не даваха увереност за бъдещата наличност на храна.

Дълго беше опитвал как най-добре да го прави и вече успяваше. Бавно обгръщаше света под себе си с погледа на орел, докато го поемеше целия в себе си. Тогава усещаше, че всяко нещо, което вижда с всяка негова характеристика, с цялото му натрупано минало, с всяко възможно бъдещо действие, всъщност не съществува извън неговия свят, неговото познание и извън самия него. Така то губеше самостоятелността си и му предаваше силата си.

С течение на време Вралеч научи, че най-лесно и най-много се взема от хората. Тогава му стана навик да лети над местата, където те се събираха и работеха. Наблюдаваше ги и ги попиваше в своето виждане на безпристрастна истина и така ставаше собственик на част от тяхната сила. Той вече бе започнал да става владетел на свят, който включваше и хората, без сам да знае как. Много по-късно, когато срещна първия летящ човек, той му обясни, че с полета си над тях е завладял идеята им за абсолютната свобода. А това е основната тайна част от душата им, която те самите нито познават, нито пък управляват, затова лесно провъзгласяват орела за неин символ и така му я подаряват.

Вралеч изпитваше огромно удоволствие да лети по-дълго, да ловува кратко и да яде по-малко, а едновременно с това да става все по-могъщ и все по-всевластен. Ту се рееше високо в небесата, ту минаваше ниско с триумфално величие, като наблюдаваше и попиваше всичко в съзнанието си. Това му даваше очевидна мощ и свобода като едновременно намаляваше и задълженията му. Но осъзнатото и затвърдено умение за поемане на чуждата сила се обърна срещу него

точно в момента, когато вече го беше усвоил със сигурност и го бе приел за свое лично постижение и притежание.

Усещането му беше същото като на неговите набеязани жертви, когато върху им се спуснеше сянката на внезапната им смърт. Случи му се докато летеше ниско над път, по който се движеше странна група от хора. Бяха девет човека с напълно различно поведение, телосложения, дрехи и прически. При цялото му познание за всичко, което се случваше около него, той не можеше да види онова, което би ги свързвало. Те просто не би трябвало да пътуват заедно.

Вралеч полетя ниско над тях, за да ги разгледа и така да поеме част от силата им. Вече го правеше лесно. Гледаше всяко нещо, без да си представя евентуални негови качества и без да предполага никакво негово определено бъдещо действие. Той само поглъщаше видяното в познанието си за реалността. Наблюдаваше го, докато то загубеше способността си да го изненадва и да му въздейства. Включваше го в познатия свят на абсолютната свобода, на който той беше и символ, и владетел. А всяко ново и досега несрещано нещо само увеличаваше и обогатяваше този негов свят.

Тогава орелът направи същото. Но от странната група го погледнаха очи, които го изненадаха. Висок човек с дълга, бяла брада и също такава коса, облечен в проста сива дреха, която приличаше по-скоро на наметка, го погледна с израз на всеобхватно знание, невероятен покой и абсолютна, неприсъща дори и за орлите свобода. В този момент Вралеч изведнъж разбра, че самият той заедно с цялата си мощ, безпристрастност и сила, с всичките си познания за реалността, с безпределната си свобода, всъщност е само част от света, от познанието и свободата на този човек, и с това изцяло му принадлежи. Както беше черпил сила от заобикалящото го и я бе превръщал в своя собствена, така сега я отдаде цялата на него само за миг. И може би щеше да падне, да умре, ако човекът с поглед на одобрение не беше го изпратил високо в небето да се рее почти безпътен и напълно объркан. Нямаше го вече могъществото му, самостоятелността и волността му. От орела в него не бе останало нищо освен крила, очи и нокти. И глад, който трябваше да бъде обслужван с тях. И чувство за чест. И спомен за умения. И заучени правила, които го спряха да се впусне веднага в безсмисления лов на безсилието си. И безмилостната мисъл за обреченост. Какво ще прави сега? Какъв ще бъде? Не беше ли

това всъщност неговият край? И глас, който чува в главата си и очевидно е на човека, в чийто свят съществува: „Не е краят ти, а началото. Ти ще бъдеш това, за което по рождение си предопределен — символ, водач и учител. Но няма да учиш орли, а хора.“

... себе си!

ОРАКУЛЪТ

Нямам какво да кажа за себе си, освен че познавам света. Познавам го изцяло в подробности, защото аз съм го правил. Може дори да се каже, че съм го измислил, но това никой няма да приеме сериозно, затова нека да не е истина. И хората съм направил такива, каквито ми харесват. А те ми харесват много, дори са ми любимци, защото и аз съм човек. Познавам ги като общност, защото са мои и всеки от тях е като мен. И понеже ги обичам, всичко което съм постигнал като знания, умения и съвършенство го давам на тях. Не мога да се похваля, че получавам нещо в замяна, но ми стига присъствието им в живота ми и около мен. Може да са незрели и неблагодарни, но са ми деца. И като такива често изявяват безсмислени прищевки, включително към мен, които аз в играта си на живот изпълнявам. В такъв случай измислям кой да СЪМ.

В действителност аз НЕ СЪМ. АЗ ПРАВЯ.

Как ПРАВЯ? Както може да ПРАВИ всеки, който НЕ Е. Насочва вниманието си към нещо от живота, света или хората и оглежда подредбата му. Събужда се в стая, оглежда интериора — картини, килими, мебели. Струва му се мрачно. В този момент слънцето излиза от облак и се забелязват допълнителни прозорци, които разпръскват светлината по бели стени, сякаш самите те светят. Но по-тъмно беше по-добре — сумракът предразполага към спокойна почивка. Тогава слънцето се скрива отново и оставя след себе си търсеното впечатление. Ами ако по небето няма облаци? Забелязва плътни завеси, с които могат да се закрият прозорците. Така стаята е готова, направена. Преминава към пребиваването си в нея. Ще бъде приятно отпускане, защото навън го чака напрежение, хора и задължения. После ще премине към правенето на цялата къща и на градината. След това ще направи и предисторията или как е попаднал тук. Ще уточни задълженията си и с тях смисъла на присъствието си там. И така докъдето стигне. Който Е — вижда и разбира, който НЕ Е — ПРАВИ.

Какво ПРАВЯ? Реалност. Много смешно, че нали реалността съществува! Приемам, че е вярно, и се признавам за луд. Луд съм,

разбира се, че се опитвам да описвам неща, които могат да се видят и усетят, но в никакъв случай и да бъдат обяснени. Но не ме смущава, че съм луд, защото аз зная, че — НЕ СЪМ.

Признавам — ПРАВЯ бъдеще. Цялото време ми е любима площадка за игра, но идващото харесвам най-много. Като изработвам неслучилото се и невидяното, придобивките си получавам в безвремие или по-точно във вечността, а присъствието ми в настоящето не е задължително, но е по мое желание. Голямо е удоволствието да пребиваваш в свят, в който знаеш бъдещето, защото го правиш, а ти самият да нямаш такова, пак защото го правиш. Присъствам в живота като незабележим синхронизатор на случайностите и закономерностите, които го оформят. Незабележим съм за тези, които определят бъдещето като резултат от хаотични, непредсказуеми случки и най-вече от разумната, логическа дейност на човека. Останалите, които виждат или поне подозират хармонията в подредбата на събитията във времето, а може би усещат и силите, които движат съдбата, ме наричат Орисник или по-често Оракул. Но мнението на хората за мене няма значение. Така или иначе моята реалност е бъдещето им. Това как се разбира? Вашето настояще е моята игра.

Идеята да БЪДА учител на разглежено, капризно момче, дори то за всички да е важно по рождение, отначало ми се стори отблъскваща. На какво можех да науча един зрял дух в тяло на дете, което на всичко отгоре е орисано за труден, изпълнен с отговорности и неуспехи път. Самият живот по най-безмилостен и категоричен начин щеше да те научи на необходимото, че дори и на повече. Но твоята важност ме изкуши. Един роден принц и бъдещ владетел би усвоил и показал на хората всичко, което аз искам да им предам. И няма опасност те да не ти обърнат внимание и така знанието да отmine незабелязано. Това бе причината да реша временно да СЪМ учител или по-точно да присъствам при обучението ти. Но тъй като конкретните науки са ми особено скучни, аз не можах да си избира какъв учител да бъда. Затова станах нещо като наблюдаващ процеса на обучение, докато някоя недостигната цел не ме профилира. Заселих се в двореца, като предвкусах удоволствието от спектакъла, който предстоеше: От едната страна — осем учители, всичките високоенергийни личности, завършени до постигнато съвършенство — всеки в областта си. И всеки от тях носеше в джоба си печата за собственост върху цялото

познание за света и хората. От другата страна — ти! Те щяха да се сблъскат с един виден, незрял младеж с дух на хилядолетен воин и властник в себе си. Ти самият имаше вътрешната сила да подчиниш всичко, което видиш, но единственото ти осъзнато желание бе за власт над собствения ти живот и пълна непрекословна свобода. В бъдещия ви конфликт имаше опасност, въпреки неопитността си, ти с този твой дух доста бързо да надделееш над хората на знанието, дошли да те наставляват. Затова присъствието им беше обявено от баща ти — царят — за задължително за достатъчно дълго време. Иначе щях да остареея от скука, докато възмъжееш достатъчно, за да се научиш да чуваш сърцето си и да приемеш да живееш с него.

Човек се ражда с предизвестен, но не и предопределен живот. Във всеки момент от съществуването си на белия свят той може да сменя посоката на развитието си, пътя си, дори миналото си, както и познанието на другите хора за него. Съдбата не е непрекословно написано бъдеще, тя е низ от отговорности, които поемаме с решенията си. И няма определено време и място за тези решения. Кръстопътищата на живота ни идват със събитията в него — важните за нас ни изправят пред важни решения, маловажните — пред по-незначителни, а съдбовните си решения вземаме ежедневно и те често остават неотбелязани — тях ни дава сърцето. Човек поема съдбата в собствените си ръце, когато първоначално изградената представа за живота му се срине като пясъчна кула, залята от морска вълна. А най-често решенията, които тогава взема, се основават на това, какво близките му и околните смятат за правилно. Само силният духом може да отмени бъдещето си и да го построи отново. За него битието е плод на желанията му, а всички твърдения, за дълг и предопределение, са компромиси.

Има и хора, които носят дух на творческа сила. Всеки от тях започва новия ден на чисто и със събуждането си изработва цял нов живот с ново бъдеще и минало, а заедно с това утвърждава и реалността на всичко, което го заобикаля. Неговите решения направляват хората наоколо, той ги привлича около себе си и постоянно ги променя. Такъв човек не би могъл да поема кармични отговорности, защото присъствието му в света, който гради, не е достатъчно дълго и пълно, за да може да ги изпълни.

Ти, принце, стоиш още по-нависоко. Ти ежедневно и безкомпромисно вземаш съдбовни за всички решения без никакъв страх от последствията. Защото носиш велик дух, който с радост приема предопределението си и гради върху него. Затова имаш силата да управляваш и другите като теб, да бъдеш пример за множествата и посланик на вечността, пратен да ги научи как да живеят и да творят, като бъдат себе си.

С това е белязан животът ти от рождението ти и занапред. Ще се изправиш пред немислими трудности. Ще се пребориш с ограниченията, които ти налагат светът, тялото и умът ти, ще ги преодоляваш безспирно и последователно. Ще успееш да реализираш всяко свое желание и това ще бъде твой личен успех и пример за всички останали.

И няма значение дали разбираш думите, които ти казвам, важно е да ги чуеш.

ПРИНЦЪТ

Някога, вероятно преди стотици години, бях принц. Не си спомням точно кога, трудно възстановявам дори езика, на който говорех, но събитията, образите и впечатленията са все още ясни в паметта ми и са изпълнени с цялата достоверност и пълноцветност на съдбовни преживявания, които времето не може да заличи. Всичко случило се с мен тогава е толкова невероятно и красиво, че с удоволствие ще ви го разкажа. И вярвам, че дори да няма друг преминал през подобни изпитания, то все някой някога ще се реши да изкачи стълбицата към истината. И нека тогава той знае, че друг вече го е правил. А ако има жив човек, който да познае нещо свое в разказа ми, нека намери начин да ми се обади, защото братята по съдба във всички времена са сродни души и си заслужава да ги има, и да се познават.

В ония далечни години живеех в дворец с безгрижието на единствен кралски син. Колкото и да изглежда привлекателно това за едно дете, непознаващо нищо друго освен подреденото дворцово битие, такъв живот не беше за завиждане. Като малък не усещах ограниченията на етикета: имах родители, които рядко ми показваха колко ме обичат и никога не го правеха пред подчинените си, но пък виждах — очите им светваха, още щом ме видеха. Отношението им за мен беше нормално, защото тогава друго не познавах.

Имах си дойка, с която си играехме на гоненица, което значеше, че аз все бягах, а тя все ме гонеше из двореца. От гледна точка на сегашните игри, правилата бяха почти същите: преструвах се на разсеян или на заспал, докато видех свободна правата линия от мен до вратата. Тогава се превръщах в стрела и хуквах без предупреждение. Никой от случайно срещнатите хора в коридорите и залите нямаше правото да ме докосва и докато бягах, колкото можех, всички се отдръпваха от пътя ми с поклон. За да няма катастрофи аз крещях по-силно от дойката ми, а усещането да се носиш направо и да виждаш как пътят пред теб се отваря е върховно. Играта свършваше пред някоя заключена порта в тишина, защото до там не стигаха силите за викане

и на двама ни. Правилата не се промениха, дори когато в играта се включиха и другите ми прислужници — трима не бягат по-бързо от един, повярвайте ми!

Имах си и приятели. Един коняр, който се усмихваше едва-едва под мустак и сина му, който по-късно дойде да живее при баща си. До тях стигах, ако крайната порта в играта на гоненица не бе залостена. Също един млад дебел готвач, при когото имаше много скришни места и който никога не си признаваше, че ме е виждал, ако ме намереха там. Аз пък винаги го издавах, защото за мен отричането му беше предателство. И най-възрастният от охраната, който много смешно се изпъваше, когато някой минаваше покрай него, но пък знаеше много интересни истории и много дълго и увлекателно ги разказваше.

Първият ми истински сблъсък с дворцовия етикет беше, когато най-после успяха да ме убедят, че животът тук има правила и това, което правя, не е редно. Тогава тропнах с крак и заявих пред всички, отговорни за възпитанието ми, че аз съм принц, и като такъв имам право да издавам закони, и в момента издавам устен закон, който гласи, че мога да виждам и да говоря с приятелите си, когато поискам. Ще повярвате ли, това проработи? Но прекрати играта на гоненица.

Забавленията свършиха с началото на задълженията ми. Първото от тях беше най-тягостно — да се показвам и да изглеждам великолепно. Красиви дрехи с най-различни украшения и кралски атрибути, шити през седмицата — и всеки ден различни. Стегната изправена походка, повдигната брадичка и широко отворени очи, пестеливи и плавни движения. Тихо и ниско, но ясно говорене и в никакъв случай усмивка, което много скоро също отмених с устен закон. Тогава намразих огледалото и дворянските развлечения — превърнати в ежедневие и винаги с график те губят своето очарование. Нещата, за които обикновеният човек мечтае, за принца са тегоба, защото първото му и вечно задължение е да бъде мечтата на всички останали хора.

Не ми омръзна само ездата, тя повтаряше почти изцяло предишната игра на гоненица. Ако намерех отворен изход от парка, виждах много и съвсем различни от ежедневието си неща, но пък нямаше при кого да отида. Така свикнах в свободата си да съм сам, да се радвам на простора и дори да говоря с птиците. Слушах песента им, усещах настроенята им, знаех навиците им и дори ги разпознавах по

движенията на крилата. За мен — роденият с власт, единствено полетът им символизираше истинската свобода, затова им се наслаждавах и им завиждах. За тогавашните ми представи именията на баща ми с вековните гори, бистрите ручей и стръмните, издигащи се към небето върхове, бяха огромни, а за сегашните ми — невероятно красиви. На изток се простираха необятни равнини, където заоблени гористи хълмове се редуваха със зелени низини и тук-там села, главно покрай трите големи реки в кралството. Но мене ме теглеше все към планините на запад. Имах си любимо място там — високите скали в началото на дефилето на река Ебра, през което минаваше главният път, свързващ кралството ни с останалия свят. Кралството се наричаше Азон, а аз бях принц Авелог.

Любимото ми място беше на почти три часа бърза конна езда от двореца, но си заслужаваше да се стигне до там, за да се потопи човек в красотата му. След крайното възвишение на планината се издигаха стъпаловидно на три ката отвесни скали. Последната от тях бе най-висока и гладка като кула на великански замък. През по-ниската ѝ част надолу се хвърляше малък поток и образуваше разнищен, шумен водопад, а в малка терасовидна вдлъбнатина под самия ѝ връх гнездяха орли. Още с първото си попадане на това място станах свидетел на първия полет на малкото им. Правеше смешни движения с крилата и постоянно се озърташе за баща си, при което губеше и височина, и скорост, и посока. Този ден, загледан в небето аз завидях на свободата му. Оттогава при всяко сутрешно бягство с коня ми отивахме там, пусках го, а аз се качвах на най-ниската от скалите. Седях с часове и гледах реенето на орела като си представях, че съм на негово място или че летим заедно с него.

Пак от там три години по-късно видях и пристигането на деветимата носители на знанието. Баща ми ги бе събрал от различни земи по света и ги бе поканил в кралството ни, за да създадат школа и най-вече да ми бъдат учители. Бяха ме предупредили, че се очаква идването им, но и да не знаех, нямаше как да не забележа такава пъстра група. Единият беше дебел, нисък, с бръсната глава и шарени дрехи, по-късно той се оказа учителят ми по история. Другият — с коса на опашка, с меч и облечен в черно, вървеше пеша и имаше вид, че е сам и не върви с другите — той беше учителят ми по военно дело. Алхимикът бе с лилава мантия, която така и никога не видях да свали и

седеше като вдървен в ниска двуколка. Йогата се люшкеше на коня си като труп, вързан за седлото с присъщата си отнесена тайнствена полуусмивка. И така — всеки с особеностите си и колорита си — сякаш правеха театрално представление, а не пътуваха. И никаква прислуга, никакви придружители, и много малко багаж.

Колкото и да беше интересна групата им, аз едва ли щях да я забележа, ако една непонятна за мен случка не бе насочила вниманието ми към нея. Докато седях, както обикновено облегнат в скалния си трон, аз гледах нагоре и мислено следвах полета на орела. От много високо, почти отвесно и съвсем бавно той се спускаше към пътя, а когато съвсем наближи земята, внезапно изчезна, като изтрит с гума или като разтворен във вода. Дълго се вирах в пространството, където би трябвало да бъде и не можех по никакъв начин да разбера липсата му, а в сърцето ми се надигаше усещане за катастрофа, което никога дотогава не бях изпитвал. В тази си болка забелязах пъстрата група на учителите, а малко по-късно видях и орелът да се рее високо над планините, но чувството на празнота в душата ми още дълго не отмина.

* * *

Принцовете ги учат на знания и умения, които не са за обикновените хора, но и да бяха достъпни за тях, пак щяха да им бъдат безполезни. Да имаш познания, необходими за владетел, не значи, че ще имаш възможност някога да управляваш, нито пък че ще успееш изобщо да приложиш в живота си нещо от тях. Освен точните науки и няколкото чужди езика, учех и разни щуротии — като магическа символика на дворянските атрибути, изкуството на подчиняване на хората, тънкостите на волеизявата, военно дело с упражнения за завладяване на противниковото съзнание, царска риторика и дипломация, и още доста, предимно неприятни за едно полудете практики, необходими за упражняване на властта. Дали ще станеш крал и колко дълго ще управляваш, нямаше нищо общо с образованието, но какво ще бъде кралството ти и дали ще го управляваш наистина, е въпрос на познания и придобити умения. Това, обаче, не прави изучаването на теорията по-малко досадно. Само

практическите занимания и демонстрациите на постиженията ми внасяха известно разнообразие в учебното ежедневие. Бяха организирани като игра — състезание, в което срещу мене можеше да се изправи всеки, който пожелае. За публика обикновено бяха няколко дворяни — безкрайно незаинтересовани и всичките ми учители.

Те бяха девет. Не се обръщах към тях с имената им, а с науките, които преподаваха. Учителят по история беше „Историкът“, по логика и математика — „Математикът“ и така — девет на брой. Деветият не ми преподаваше по нищо, но нямах проблем с обръщението си към него, защото изобщо не си говорехме. Всъщност той май нищо не правеше и с никого не говореше. В началото смятах да му сложа прякор „Мълчателят“ — учител по мълчание. Не го направих, защото всички се отнасяха към него с особено уважение. А и самият му вид и поведение ме възпряха от подигравки по негов адрес. Беше по-тих и от дух, не можеш да разбереш кога се появява и изчезва, наблюдаваше заниманията ми неподвижен и привидно безчувствен, но често го забелязвах да се усмихва едва видимо и това го правеше съпричастен, близък. Всъщност другите го наричаха просто „Учителят“ и докато ми обясняваха нещо, което не исках да разбера, се позоваваха на присъствието му. Обръщаха се към него с думите: „Нали така, Учителю?“. Той кимваше в отговор и те продължаваха обясненията си с победоносен израз, от което се подразбираше, че щом ТОЙ е кимнал, значи аз съм вече убеден.

Учителите ми не бяха нито случайни, нито слаби хора. Още не съм съвсем сигурен дали наистина бяха и хора. В годините, когато разбрах какво е да имаш власт, те имаха власт над мен. Можех да строявам в редица охраната и да обърна двореца с главата надолу (в отсъствието на баща ми, разбира се), без никой да посмее и дума да каже, но тях трябваше да ги слушам и безпрекословно да изпълнявам всичките им изисквания. А с възмъжаването ми те ставаха все по-строги, задачите — по-краткосрочни, успехите ми — по-очевидни, а изпитите — все по-страшни. Побърканият ми учител по военно дело един ден ме накара да се преоблека като разбойник и да предизвикам най-прославения воин от охраната. На мен ми се стори забавна игра и приех, а когато войникът се нахвърли върху ми, без да ме познае, аз се обърнах и видях, че учителят ми е изчезнал. Беше ме оставил да се боря за живота си с дяволски силен противник.

Друг път баща ми отиде на лов в деня, в който пристигаха височайши гости от Питерк — кралство, което е много по-голямо и по-силно от нашето и от благоволениято му зависехме. Оказа се, уж случайно, че аз трябва да ги посрещна и развличам, докато се върне кралят.

Вместо да свършат, изпитите ми зачестиха, а пред перспективата това да ми стане ежедневие се чувствах все по-потиснат и ограничен. Бях вече младеж, зрял кралски син. Не можех да бягам и да се крия, не беше редно, не ми приличаше. А мисълта, че макар и облечен във власт не можех да правя това, което поискам (само защото не бе прието), направо ме вбесяваше. Това ме подтикна един ден, когато бях останал сам в залата за обучение, да се отпусна и да извикам: „Имам си учители по всичко, което трябва на другите, нямам си учител за това, което ми трябва на мен. Искам да се науча да бъда истински свободен!“

Тогава чух зад себе си тих, ясен глас:

— Каква част от свободата искаш, принце и доколко си готов да я приемеш?

Зад мен стоеше, появил се като че ли от нищото, Учителят и за пръв път ми говореше.

— Искам свобода като на орлите! — казах му аз. — Искам да мога да литна, да се рея в простора, да решавам сам къде да ида и какво да правя.

— Сигурен ли си, че за да я имаш си готов да се откажеш от досегашния си живот?

— Сегашният ми живот не е нищо, освен една оградена със стена пътека към смъртта. Зная много добре, че това, което имам, е мечтата на всеки човек, но то не значи нищо за мен, защото не е моята мечта. Аз искам истинската власт и отговорност за собствения си живот, а заедно с това и пълната си свобода.

— Тогава да тръгваме!

— Къде?

— Как къде — при орлите, където ще се учиш на свободата им.

— Значи ти си учителят ми по свобода? — размечтах се аз.

— Щом ти го казваш, нека бъде така!

И напуснахме двореца.

Докато яздехме, опитах да науча нещо за него, за живота му и за това, което знае. Учителят ми говореше кротко разни, може би поучителни неща, които почти не разбирах.

Водеше той и явно добре знаеше къде да ме заведе. Отидохме право на любимото ми място — скалата на орлите. Колкото и пъти да бях гледал нагоре не бях забелязвал тесния проход, по който се качихме до върха. Седнахме там и загледахме полета на най-волните птици на света.

Минаха часове, дойде нощта. Учителят ме загърна с наметката си, но ми забрани да спя. Все пак съм задрямал, защото следващият ми спомен е зората и той с гръб към мен да чака слънцето да изгрее. Станах и аз.

— Ти гледаш от много време орлите — каза ми, без да се обръща.

— Да — отвърнах.

— Познаваш ли всяко движение на крилата им, на тялото им, дори играта на перата им с вятъра?

— Всичко познавам — казах, все едно, че и аз съм орел.

— Тогава разтвори криле!

Аз разтворих ръцете си като криле. Учителят за пръв път изкрещя:

— Това не са криле, а ръце! Казах ти да разтвориш КРИЛЕ. За да летиш като орел, трябва не да се чувстваш орел, не да се мислиш за орел или да мечтаеш да си орел. Бъди орел! Разтвори криле и ги размахай!

Онемял от изненада, изведнъж почувствах, че всяко помръдване на ръката ми прави вятър, достатъчно силен, за да превие тревата около мен. Все пак това, което виждах, бяха ръцете ми, но като че ли за тях се бе прикачило нещо като твърда част от въздуха и образуваше орлови криле.

— Така е добре — каза Учителят. — Сега скачай!

Дори направих крачка под въздействието на заповедническия му тон, но спрях.

— Не знам дали ще мога — казах. — Страх ме е.

— Страхът е завесата, която крие истината и пречи на хората да осъзнаят действителните си възможности. Но сега ти не си човек. Ти си орел. Скачай след мен!

И той скочи напред и леко нагоре, като едновременно с това разпери КРИЛА и се понесе с изящество в простора. Това не можеше да бъде истина, беше някакво висше вълшебство. Направи полукръг и елегантно, без да маха с криле набра височина, застана почти неподвижно над мене и каза:

— Това е твоят единствен миг. Сега можеш да скочиш.

И аз скочих. Понесох се надолу в пропастта с шеметната скорост на свободното падане. Бях си въобразил, че Учителят ще ми помогне, ще се спусне под мен, ще ме прихване и ще ме остави да се насладя на полета с неговите криле. Един мигновен поглед нагоре ми даде да разбера, че ако не успея отново да втвърдя въздуха около ръцете си, ще умра. Целият ми живот се събра и проясни. В този миг на трезвост и без да мисля, изпълних препоръката: „Аз съм орел и имам криле!“ — и усетих падането ми да се превръща в пикиране, пикирането — в планиране, докато започнах бавно и тържествено да се издигам.

Никога не бих забравил усещането си в този миг. Имах чувството, че бях паднал, бях умрял и вече съм в рая — толкова красив и привлекателен ми се стори светът.

Няма да описвам първия си полет — това не може да се опише с думи. Плуваш в красота, дишаш светлина, виждаш живота, усещаш с тялото си свободата.

Чак следобед кацнах на скалата, където усмихнат ме очакваше Учителят. Каза ми да отивам в двореца, защото там отдавна ме чакали. Попитах го, няма ли да дойде с мен, а той ми отвърна, че работата му е приключена, че щом веднъж съм вкусил летенето и чувството за свобода, то ще остане в мен като изкушение през всичките ми животи напред. И вече никога не ще мога да го забравя или изоставя. Каза ми още, че съм най-добрият и най-възприемчивият ученик, който е имал. За него било истинско удоволствие да прекарва времето си с мен. Възгордял се от ласкателството му го попитах, много ли ученици е обучавал преди мен. Отвърна ми, че съм му първият и вероятно ще остана единствен, което не пречело да съм му любимият. След което се изпари във въздуха като разпръскваща се мъгла и остави след себе си смях и самота.

Върнах се в двореца по здрач, щастлив и превъзбуден, нехаещ за уплахата на всички от отсъствието ми. Реших да разпитам за учителя по свобода. Никой не разбра за кого говоря, сякаш не бе съществувал.

Тогава си помислих, че е възможно дори само аз да съм го виждал, но това не ме натъжи и не отне радостта от първия ми полет.

* * *

Да решиш, че си длъжен да правиш нещо определено, е равносилно на факта, да се приравниш с измислена личност, командвана от разум, който не контролираш. Разумът си е твой и ти му се подчиняваш, но с нежелание, защото сърцето ти, което е истинското ти аз, непрекъснато се противи. Ако едно царство се раздели на две и половинките му се изправят една срещу друга, няма никакво значение коя ще надделее — кралството отслабва и скоро се намира нов господар, който да го управлява.

Ако друг те задължава да правиш нещо и ти се съгласиш с него, отдаваш му правото да те контролира и го намразваш за цял живот. И тъй като всичко, което вършиш впоследствие не излиза от сърцето ти и резултатът от дейността ти е плачевен. Това те кара да намразиш и себе си, започваш да се съмняваш в способностите си, превръщаш се в роб на чужди желания или просто на случайността — безволев войник, който изглежда страшен и силен, но същността му е да се подчинява на всеки по-страшен и по-силен от него.

Ако обаче твоите задължения просто се подразбират от само себе си и ти ТРЯБВА да вършиш куп определени неща, не защото ти или някой друг те кара да ги правиш, а защото си роден принц... А принц ТРЯБВА да има, а няма друг принц освен теб и никой друг не би могъл да бъде или да играе ролята на първороден кралски син. Тогава душата ти е изправена срещу целия свят и ако не искаш да го напуснеш, по-добре скрий сърцето си.

Баща ми замина на поредната, безсмислена за тогавашните ми представи война и аз наравно с майка ми — кралицата трябваше да поема представителните функции в държавата. Бях непълнолетен и не участвах в управлението, но това не правеше задълженията ми по-малко тягостни. Не е много приятно да присъстваш неизменно на всяко важно събитие в двореца, а събитията там са винаги важни. Подбираш думите, контролираш жестовете си, изглеждаш винаги бодър и в цветущо здраве, дори си измисляш капризи, които и за теб са

досадни. Още по-потискащо е всичко това за човек, вкусил пълната свобода на полета си.

Летял бях само веднъж. Въпреки че ходих и след това на скалата на орлите, не посмях да скоча в пропастта. Правех всичко както в деня, когато бяхме там с Учителя — гледах орлите, седях с часове, ставах и разпервах ръце, размахвах ги като криле, но въздухът около тях си оставаше ефирен и беше очевидно, че дори да скоча в пропастта, щях да долетя само до ада. Споменът от първия ми полет почти беше изместен от спомена за стоенето на върха на скалата и глупавото размахване на ръце. В мен започна да избуява мисълта, че всичко е било само хубав сън, а аз съм един фантазьор, чиито измислици са достатъчно реални, за да бъдат наречени халюцинации. И всеки следващ път си тръгнах от планината все по-отчаян от идиотския живот на пленник на земята и на съдбата, който явно ми предстоеше и занапред. Така първият полет остави сърцето ми в небето — при орлите, докато това, което се прибираше в двореца беше намръщено и недоволно (най-вече от себе си) подобие на престолонаследник. Затова при всяко слизане от скалата си обещавах, че следващия път ще скоча, дори да е, за да се убия. Накрая спрях да ходя там, затворих се в покоите и в себе си.

Доиде времето, когато усетих на гърба си ударите на съдбата. Интригите бяха заплели паяжината си още със заминаването на краля, но обвит в пашкула на младежките си желания и недоволство, не бях забелязал колко сериозна е заплахата. Една сутрин без никакво предупреждение дворецът се изпълни с мълвата за смъртта на баща ми. Не беше дошъл нито вестносец, нито имаше от някъде потвърждение, но самата идея за кралство без крал вече клатеше устоите на родовата власт.

Положението ми на престолонаследник (без никаква милост и подготовка) ме изправи между двата, домогващи се до управлението на държавата, клона на дворянството. От една страна, зад гърба на майка ми — кралицата — застанаха министърът на финансите и главата на църквата. От другата бяха регентът, подкрепен от министъра на земеделието и от военначалника на останалата в страната ни армия. За групата зад майка ми беше изгодно кралят да е жив — тогава по закон те го представляваха, докато се върне. За лорд-регентът смъртта на баща ми означаваше, че ще управлява страната до пълнолетието ми,

а може би и след това. А на мене ми се струваше, че най-доброто е просто да умра и да се изтрия от тази бъркотия. Освен другото започнах да усещам как, въпреки че бях непълнолетен, народът чакаше и моята дума. Ако кажех, което според мен беше правилно — че кралят е жив, докато не се докаже смъртта му, дворяните навярно щяха да ме обявят за незрял и можеше да се стигне до гражданска война или до преврат. А без подкрепата на войската, майка ми нямаше шанс за успех, дори шанс за оцеляване. Вероятно щеше да бъде екзекутирана.

Ако помогнех да обявят краля за мъртъв, последствията се очертаваха почти същите, но без война. Тогава смъртта на майка ми сигурно щеше да бъде заменена с доживотно изгнание. Но съществуваше и друга опасност — лорд-регентът имаше син, който при евентуалната ми смърт, заради някакви заплетени роднински връзки, ставаше възможен престолонаследник. При това положение аз едва ли щях да доживея до пълнолетие, защото жаждата за власт никога не е зачитала за ценност човешкия живот. А убийството ми щеше да направи неизбежна и гражданската война, като така щеше да обрече на гибел баща ми, ако все още бе жив.

В момента звучи като разсъждение, но тогава за мен бе злокобен кошмар, който сригваше представите ми за живота из основи. Бъдещето ми, това, на което бях учен, всичко, за което се бях готвил, се разлетя като перушина на вятъра и изчезна от реалността подобно на осъзнат мираж. Изчезна самият ми живот.

„По-добре да те няма тук! — бе казала майка ми. — Трябва да измислим къде да се скриеш, за да се спасиш.“ Тя беше права, разбира се, но аз не знаех къде да отида, не исках да се крия, не исках изобщо да живея, а просто да изчезна. И дойде денят, в който ми се наложи да го направя.

Една сутрин кралицата влезе в стаята ми със сина на коняря, с когото си бях играл още от малък и ми каза, че знае от сигурен източник, че вечерта ще се опитат да ме убият. Затова беше довела младежа като мой най-доверен човек да ме изведе от двореца и да ми помогне да се скрия, докато нещата се поуспокоят.

Направихме, каквото трябваше. Привечер излязохме от двореца преоблечени, но когато подминахме последната стража, аз върнах приятеля си. Обясних му, че знам къде да отида, че сам ще разбера кога мога да се върна. Той явно не ми повярва, но и не настоя да ме

придружи. Така в деня на кулминацията на отчаянието си, под властта на абсолютната безперспективност, аз стоях на скалата на орлите, решен по изгрев да приключа с ужаса на живота си в последен полет към пропастта.

Тази сутрин времето течеше по-бавно. От зората до първите слънчеви лъчи измина цяла вечност, в която една по една пред мен се изправиха всяка моя мечта, всяка надежда и представите ми за бъдещо щастие. После всички те последователно отлетяха в небитието преди мен. Изгревът изгори и последните ми мисли и когато червеното на слънцето заблестя в злато, аз с доволството на осъществено решение се засилих към края си. Не скочих надолу, а към хоризонта, изпълнен с величие разтворих ръце. Първата ми мисъл успя да пробие опиянението ми; усетих, че колкото и бавно да тече времето тази сутрин, все пак трябваше отдавна да съм вече долу върху сипеите и че свиренето на вятъра в ушите ми не е падане, а полет. Носех се в простора върху крилата на изначалната власт над истината и смъртта. И тогава в прераждането на абсолютната си свобода, изгубил намерението си някога пак да се върна към земния си живот, аз се обърнах към небесата и извиках с все сила: „Благодаря ти, Учителю, че ме научи на това, което мога, за което цял живот съм мечтал! И ме остави сам да го направя, като само ми го показва преди време!“ И чух отговор, като чужд глас в мислите си: „Да имаш свободата не означава само да я вкусиш, но и да я присвоиш. Трябваше сам да постигнеш това, което искаш и знаеш, че можеш, за да не се усъмниш никога повече, че то е реалност, а осъществяването му е в твоята власт и възможности. Лети!“

ПОЗНАНИЕТО НА ОРЛИТЕ

Наречи я сила на безмълвното познание. Представлява усещане, което е толкова дълбоко, че не може да се предаде с думи — усещането за целия свят като част от теб самият. Сякаш има някакъв общ смисъл и синхрон в действията, движенията и състоянията на всичко живо и неживо, а всяко нещо, на което обръщаш внимание, съществува и се променя само, защото ти го желаеш. Движението и развитието са продиктувани от някакво висше, безпристрастно намерение, което е и твое. Докато наблюдаваш бяга на животното, искаш то да спре, за да се огледа и то наистина спира. Гледаш чистото небе и си пожелаваши облаци, и ветрове, и те се появяват зад теб. И няма значение дали всичко се случва, защото ти си го пожелал или ти го искаш, защото го предусещаш. Важното е, че твоята воля и обстоятелствата се сливат в едно. Така решенията ти стават всевалидни. Да убиеш животното не е само твое желание, а взаимна необходимост. Да избереш да кацнеш или да пиеш вода е от значение за целия свят. Когато го усетиш и приемеш тази сила за своя, откриваш, че заобикалящото наистина е част от теб и е в твоята власт. И всеки предмет, живо същество или събитие, на което обърнеш внимание, реагира и действа според общото намерение и твоята воля, като губи самостоятелността си и вече не определя и не решава нищо независимо от самия теб. Това представлява владееенето на света.

В деня, в който Вралеч видя първия летящ човек, окончателно разгада предсказанието от младостта си. И получи чувството на извисеност и значимост. Беше дошъл моментът на изявата му. Изясни се смисълът на трупаното с години познание, което можеше да бъде използвано, но не можеше да бъде предадено на орел, поне не на един орел.

Тази нова увереност в силата на предназначитаното сякаш разшири крилата му и изтри последното скрито съмнение от мислите му. Изпълнен със спокойно величие, Вралеч премина в едновихрово отстояние от летящия човек. Човекът осъзна, че от сега нататък трябва да го следва в полета му, в живота му, в действията и виждането му, за

да получи цялото знание на орела за силата и за свободата. То не можеше да се предаде с думи, просто трябваше да бъде усетено, изпробвано и усвоено, докато стане и негово. За това бе необходимо много спокойствие, търпение и воля, и много, много време. А времето, земята и небето бяха пред тях и както Вралеч възнамеряваше да научи човека — в тяхна власт.

Първият летящ човек бях аз — принц Авелог от кралство Азон, когото Учителят му по свобода бе научил да лети, а съдбата му го бе изпратила да живее с орлите.

Силата на орела е в особеното виждане на действителността — виждане, което включва в себе си и властта над нея. Това не можеше да се усвои от учителите в двореца, защото в тяхното обучение присъстваха всички ограничения на изградения в цялостност и в бъдещност живот. Всяко изказано с думи човешко знание е само средство за обяснение на действителността и борави с термини в един установен мисловен кръг. Обратно на това, виждането на орела е обхващането на всичко в цялост, усвояване на общността на съществуването, разбирането на състоянията, на нещата и на теб самия, както и волевата промяна на събитията. За да го получиш, първо трябва да се сринат всичките ти представи за света такъв, какъвто го познаваш досега и след това да го изградиш наново в твоя власт.

И тъй като такова виждане не включва в себе си думи и обособени самостоятелни действия, може да се възприеме единствено като го усетиш, изпробваш и приложиш в различните моменти и ситуации във всички области на живота. То представлява абсолютната свобода, съчетана с отговорност за всичко, което става около теб и с теб, включително и за случките, в които не участваш, а само ги наблюдаваш или научаваш за тях.

Младият орел, когото бях гледал в захлас и със завист още от детството си, се казваше Вралеч и вече бе станал орел-учител. Както аз преди време, седнал в подножието на скалата под родното му гнездо бях наблюдавал първия му полет, така и той, стъпил на същата тази скала бе наблюдавал моя полет. После търпеливо бе чакал да се престаща да скоча отново, за да поеме ролята, която му бе предначертана — същата, която на времето баща му бе поел за него. Общуването ни беше изпълнено с удоволствие и предизвикателства.

Отне ми доста време, преди да започна да чувам думите му в главата си и още повече да повярвам, че действително говори той. Отначало помислих гласа му за плод на въображението си и трябваше много пъти да го видя да демонстрира неща, които предварително ми бе обяснявал как се правят, за да разбера, че чутото не е моя илюзия, а след това да се отпусна и аз да му говоря. Но самият Вралеч не държеше на думите. Обясни ми, че говоренето е човешка черта и не може да служи за нищо на орлите. Тяхното знание се предава с жест, поглед и действие, и не носи нищо, ако този, който се учи, не го изпробва сам. Човешките думи били добро средство за общуване, но много лесно прехвърляли общата истина в обособена област от живота и по този начин я преобръщали в непълна истина, или направо в лъжа. На мен ми е говорил само, защото съм човек и съм имал нужда от това, за да го разбирам по-лесно. Но словото се състояло от обобщени понятия, а знанията и уменията, които имал намерение да ми предаде, не търпели никакво обобщение. Това е познанието за самата реалност, за свободата и силата да я управляваме, ако от тези понятия изобщо съм можел да разбера за какво всъщност ми говори, и какво те означават.

Запознаването ми с живота на орлите Вралеч проведе в реда, в който той бе се учил. Първо летенето — усещане за пространство. Вятърът и използването му. Положението на крилата при различни условия, замахвания, пикиране и реене. Отначало полетът ми, макар и величествен за мен, беше по-несръчен от неговия при първото му напускане на гнездото. Имах истински, огромни, приличащи на орлови криле, които се бяха появили около ръцете ми или по-точно над тях. Но при махането им не се уморявах. Правех го не толкова със сила, а повече с плавни, изпълнени с удоволствие движения на тялото, които с течение на времето ставаха по-леки, без това да намалява обема на замаха ми. Тогава разбрах, че всъщност ги правя с мисълта си и така освободих изцяло ръцете, като ги използвах вече само при излитане. Усещах се наистина птица, с пълното чувство за простор и за свобода, на която досега бях завиждал, за която бях мечтал.

После дойде ред на лова, което направо ме ужаси. Издебването на жертвата и улавянето ѝ беше върховно преживяване. Но да я убия с голи ръце, да я вдигна във въздуха, да я отнеса нависоко, накрая да я разкъсам и да я изям сурова...

Няма да описвам как става това и какво аз направих, защото то в никакъв случай не е нещо, с което бих се гордял, а стана и повод за първото ни скарване с Вралеч, както и за първия ми урок по безжалостност. Наложих се да ме запознае със съдбовната предопределеност на всяка смърт, нещастие и връзката на общото намерение с личното, за което по-късно години наред му бях признателен.

Другото, което разбрах в полета си над земята и вероятно нямаше нищо общо с орлите, беше, че нещата стават наистина по мое желание. Владееенето на света включваше и управлението му. Научих се да виждам същността на явленията в подробности и ако не харесам видяното, да го променям. Отначало само сменях значението му за мен. Неподходящото време ставаше декор на добър лов или за приятна игра с вятъра и дъжда, а хората, които плашеха дивеча, го подгонваха към най-добрите места за лов. После ми стана ясно, че всичко можеше да става след като предварително съм го поискал и предвидил с големи подробности. Поръчвах си дъжд или слънце за следващия ден за разнообразие и винаги се получаваше. Пожелавах си да видя хубаво момиче и то се появяваше веднага, без дори с поглед да я потърся. С волята си успях да я накарам какво да направи и как да ми се покаже. Тя го правеше. А да накарам Вралеч да смени посоката си на летене, бе просто като детска игра.

Не беше лесно да се убедя, че това не е просто предусещане на случайности. Наложих се много пъти да обръщам със сила явно лошите перспективи в добри, за да повярвам, че го правя аз. Бурята, която идваше към нас, в последния момент си сменяше посоката и ни подминаваше. Слънчев лъч пробиваше мъглата точно над поляната на водопада. Вятърът се обръщаше, когато исках да се задържа неподвижно във въздуха. Нищо не можеше да устои на осъзнатата и изпробвана мощ на човешката воля. Без да споделям предварително виденията си, изобщо без да се обръщам към себе си, аз участвах изцяло в света по начина, по който той участваше в мен и така го направлявах.

Уроците ми продължаваха. Вралеч бе безкрайно спокоен и търпелив, но тренировките, на които ме подлагаше, бяха изключително тежки. Не че не можех да възприема задачите, които ми поставяше или начина им на изпълнение, но за да ги изпълня се налагаше по нов

начин да възприема себе си, собствените си възможности, способностите си и желанията си. Светът съществуваше точно във вида, в който го чувствах като цялост. Това беше целостта на моето виждане за него, а управлението на реалността беше в командването на виждането ми. Логически построеното планирано бъдеще никога не се превръщаше в действителност, някои неочаквани случки неизменно го променяха. Имаше тайнствени сили, които движеха живота и аз една по една ги припознавах като свои. Трябваше само да се уверя, че те зависеха от желанията ми и по този начин да се призная за техен владетел и управител. Така ставах всевластващ.

Поемането на целия свят, всички присъстващи в него, в своето познание представляваше приемането на неговата сила. Така го наричаха орлите. В действителност беше просто промяна на разбирането за себе си — не като част от действителността, а като неин управител. Точно в това се състоеше същината на обучението ми и затова въпреки трудностите, които срещам в него, не се противих. Орелът-учител ми подаряваше нещото, което не можеше да се купи нито с пари, нито с време. Даваше ми новото собствено аз, мощ и увереност в силите ми, както и свободата да променям света, над който заедно летяхме. Беше се превърнал за мен в мой по-голям и по-опитен брат, с когото можех всичко да споделя, и наистина го правех. Бях започнал да разбирам и истината за себе си.

Един ден след поредния лов Вралеч ми каза:

— Ти летиш като орел. Живееш като орел. Учиш се като орел. Но не си орел. И наученото от теб няма да има никаква стойност нито за орлите, нито за хората, нито за теб дори, ако не го установиш в света, в който си роден и който ти принадлежи.

Аз си спомних за двореца, положението там и огорчението си от мръсотията на човешката мисъл, затова се възпротивих:

— Това е животът, от който съм се отрекъл. Истината за мен са свободата и небето. Смятам ги за своя идея и постижение и няма да се откажа от тях, за да се върна в предишното си грозно битие!

Орелът ме погледна особено тъжно. Беше най-силната и най-самотната птица на света:

— Значи не съм те научил на нищо. Напразно съм си загубил времето. Отказвам се от по-нататъшното ти обучение и от теб! Лети си на воля с нищожната си свобода и никога вече не се доближавай до

мен! Аз не те познавам! — и литна към гнездото си величествен, и самотен.

Гледах го покрусен и неразбиращ, докато се отдалечаваше. Животът ми с цялата си красота и пълнота отново се бе сринал. И сега се издигнах във висините, но вече не бе полетът на удоволствието от живота, а на пълното отчаяние — един безкраен полет от самотата до смъртта.

Летях все по-високо и по-далеч. Изпитвах невероятното спокойствие на свободата. Обхващах в безмълвието на познанието си и във властта си все повече земи, планини и градове. Достигнах височини, до които никой орел не летеше и се взрях в света под мен. Далече там долу оставаше всичко, което бях преживял досега. Бях усвоил всичко предадено ми, но чак сега напълно го осъзнах. Разбрах, че в моя свят и във властта ми е включен и целият свят на орела, ведно със силата и познанието му. А то се разпростираше без ограничения над всичко, което можеше да бъде наречено живот. И чак тогава разбрах какво точно ми бе казал Вралеч с последните си думи. Благодарих му мислено и се отправих назад.

Отне ми няколко дни да стигна до бащините си земи. Кацнах направо в двореца, в който се бях родил и от който бях избягал преди време. Сега се връщах в него, за да мога с придобитите умения да променя нещата и да науча хората на собствената им сила и свобода.

МАГЪОСНИКЪТ

Един дворцов магьосник е по-скоро артист, отколкото практик в занаята. Основното му занимание е да се появява рядко и внезапно, да разяснява и контролира използването на магическата символика в етикета и в облеклото. А също така да разваля магии, които в повечето случаи никой не е направил, да изработва и да раздава муски и амулети за предпазване от всякакво зло. Никой не вярва напълно в силата на магията, но тайно я допуска в мислите си и затова не знае и не иска да знае докъде се простира мощта на един известен дворцов маг.

Тази роля в двореца на Азон изпълняваше Шамбдън. Освен с всичко изброено дотук, той се занимаваше предимно със спасяване от кладата на набедени от простолюдието „черни магьосници“. Това постигаше като демонстративно „изпиваше силата“ им, после ги караше пред страх от смъртно наказание да направят магия. Неуспехът им беше явно свидетелство, че вече са „немощни“ и по този начин се отърваваха най-много с бой, а авторитетът на Шамбдън растеше. Освен всичко друго той владееше тайнописа на Велите и с удоволствие описваше всички по-важни събития в кралството. Ето част от един груб превод на това, което бе написал за общодворянското събрание, което безпрецедентно даде властта на един непълнолетен принц:

„Това просто не можеше да бъде истина! Виждам съм и Великия орисник да се появява от въздуха, но принц Авелог кацна в средата на двора като птица. Случи се почти три месеца след изчезването му и два след изпращането на нашата любима кралица-майка в манастир.

Направи го в най-натоварения час и на най-многолюдното място в двореца. Аз много добре познавам изкуството на илюзиите и съм напълно убеден, че това не беше никакъв фокус. Лорд Круптик — регентът — беше точно пред него и го гледаше като обсебен. Всъщност видът му беше точно като на обсебен от дух-вампирир и напуснат от него, след като му е била изпита цялата сила. Нямаше нито кръв на лицето му, нито излъчване около главата му. А стражите, на които преди бе наредил на всяка цена да намерят Авелог и да го заловят, вместо да изпълнят заповедта му, му отдадоха чест. Принцът

изчака до край мълчанието на изненаданата тълпа, точно преди то да се превърне в глъч, извиси глас, който съм чувал от стария наредител Йон да използва в публичните си заклинания. Каза:

— Аз, Авелог, принц и законен престолонаследник на Азон, свиквам всеобщо дворянско събрание след половин час в тронната зала! Да се извести на всички! Отсъстващите ще бъдат наказани с отнемане на привилегии и понижаване в длъжност!

Непълнолетен принц нямаше право да свиква дворянско събрание, а още по-малко да отнема привилегии. Но в изреченото бе вкарана магия за установяване на всевластие и никой не можеше да ѝ противостои. Не зная откъде този, когото познавах като разглезен младеж, беше научил прилагането на най-могъщите нарицания, но ако успееше да задържи действието им за още няколко часа щеше да постигне влияние, с което можеше да обезглави всичките властолюбци в двореца. Но явно не това бе целта му. Виждах ясно как протяга към враговете си пипалата, които доколкото зная само Сетите имаха, за да манипулират с тях съзнанието на хората. Просто не можеше да бъде истина.

На събранието нямаше отсъстващи. Дневният ред се състоеше от волеизявата на принца. Коментари не се разрешиха. Докато говореше, беше седнал на трона. От дясната му страна стоеше ковчезникът, а от лявата — началникът на стражата. И двамата бяха като препарирани. Другите седяха пред него в залата, а най-отпред — лорд-регентът. Всички врати бяха отворени и през тях надничаха тълпи от хора, повечето от които нямаха право да влизат в двореца. Пред всяка врата имаше кордон стражеви в пълно снаряжение. Бяха обърнати с лице към залата. Принцът говореше много спокойно. Магията му не свършваше. Дворяните гласуваха като по команда и му дадоха цялата власт — точно такава, каквато я искаше. Не можах да запиша цялата му реч, защото и аз бях омагьосан. Ето всичко, което успях да възстановя:

«... Родовата власт ще се пази и ще се предава според изначалния закон на създателя на държавата ни — великият Вахром. Както гласи: в този момент, аз поемам управлението на страната. Регентството ни е наложено като институция от задморски традиции и затова се премахва. Гласувайте! Назначавам Лорд Круптик от днес за

пазител на дворецовото имущество. Освобождавам кралицата-майка от дадения обет за послушание, защото е била насилена да го даде.

Тъй като няма доказателства за смъртта на последния законен крал, ние още не можем да я приемем за истина. И след като не сме уверени, че е жив, не е редно да оставим държавата без глава. Аз — Авелог — принц на Азон, издавам нов закон, който да бъде записан! В случай като този, законният престолонаследник се коронясва временно за владетел до завръщането на последния крал. Законът влиза в сила от днес. Архиварите да го подготвят и да ми го представят до залез за подпис. И тъй като аз издавам този закон, ако баща ми — крал Нивакол се завърне, ще му предам короната и властта... (Тук имаше шумотевица. Не само, че доброволното предаване на короната от син на баща беше безпрецедентно, но и старият крал нямаше твърдата ръка, с която да запази мира в страната. Синът му, обаче, изглежда я имаше.) Има ли коментари? Ще чуя мнението ви след събранието. Обявявам коронацията ми за утре, точно в 12 часа в Катедралата. Ритуалът да бъде пълен, украсата да е наполовина от установеното. Церемониал-майсторът е свободен да започва подготовката сега. Свиквам кралско събрание на всички министри, управители и военначалници утре, точно два часа след края на церемонията по коронясването. Отсъствието на който и да е от изброените означава незабавното му отстраняване от длъжността, която заема. Обявявам почивен ден за войската от сега до утре вечер. Да останат само почетната гвардия и постовите. Стражата в двореца да се удвои. Да се раздаде една четвърт от виното в кралската изба на народа сега и една четвърт утре след края на церемонията. Всичко, което казвам, да се изпълни веднага! Отговорните са свободни да напуснат залата...»

Събранието се проточи, докато се изпълниха заповедите на принца и не остана никой да му противоречи. Вече не му трябваше магия, но тя не го напускаше. Не можеше да бъде толкова силен, нямаше как и от къде. Завърши с думите:

— И нека Бог запази мислите ви трезви за днес, за утре и за бъдните дни!

Това беше заплаха. Нямаше нужда от нея. Всички заинтересовани бяха достатъчно изплашени и напълно, безропотно подчинени. А на размириците щеше да се наложи да крият мислите си дори от себе си и да се молят старият крал да се върне жив.

Съжалявам, че не съм записал дума по дума. Беше много интересно и за да не пропусна да видя всичко, рискувах да не мога да го разкажа. Това беше единственият случай в историята на Азон, а може би и в историята на света, непълнолетен, без войска да извърши преврат и да завземе цялата власт. За да успее такова начинание беше нужна магия по-силна от трихилядна армия или ситуативна манипулация. Но магьосниците, за които съм чел, че са познавали това изкуство, от векове не са между живите. Ако старият крал не се върне до месец, ще се пенсионирам.

Може би трябваше да се пенсионирам тогава. След преврата не остана какво по-съществено да правя. Аз съм вещ по заклинателна и символна магия и използвам свободно силното слово. Но тези ми умения изглеждат като образователно упражнение в сравнение с драконовия поглед на младия принц. Той въобще не бе същото дете, което бях учил. Като че ли някой от вечните светотворци беше взел тялото му под наем и го управляваше. Овладяваше всяка ситуация без дори да дава нареждания — само с присъствието си, а после използваше думите, за да обясни как това се е получило от само себе си, защото е най-доброто. С такъв началник нямаше повече какво да върша и щях да напусна двореца, ако той не ме бе върнал. Каза ми, че има нужда аз да го науча да управлява народа с думи, но бях сигурен, че с тази негова сила не му беше необходимо. Думите са само изводи и непълни обяснения на това, което вече е извършено със сила. Те имат свойството повече като обобщения да ограничават действителността, отколкото да я допълват. Принцът прекрасно го знаеше и ме задържа със силата на магията си, а обяснението му бе колкото за извинение и за доброжелателна комуникация с мен. Така мислех тогава, но по-късно разбрах, че наистина мога да му помогна.

След като установи властта си, Авелог се зае да промени държавата. Пренаписа някои закони. Изиска нови градоустройствени планове. Проектира мащабно строителство, преразгледа основно финансите. После назначи нови управители и включи всички активно да му помагат. И точно тогава му се наложи да охлаби хватката и да поизостави магията. Обществото е фиктивна мисловна конструкция и съществува единствено в съзнанието на хората. Промените в държавата на практика се извършват в техните представи, а манипулирането на всеобщото виждане е изкуството, което владее до

съвършенство, все едно че аз съм го измислил. Прави се чрез обяснително определяне на истината и едномоментна заклинателна смяна на действителността. А това е знанието, което така усърдно се стараех да скрия от принца, докато му бях учител.

Авелог всъщност не се учеше. Той просто вземаше от мен уменията, които му трябваха в момента и те ставаха негови завинаги. Научи се да обработва общото мнение за седмица, а превръщането на всяка публична изява в заклинателен ритуал усвои за ден. Докато се усъвършенстваше, той променяше всичко около себе си. За няколко месеца успя да изгради светло бъдеще и заедно с него да промени цялата характеристика на държавата, като да беше изначалния ѝ законодател. Тогава спрях да съжалявам, че останах в двореца и станах участник в действията му.

Но принцът, докато усвояваше знанията ми, прихвана и болестта ми. Когато работиш усилено, ежедневно с много хора, неизменно започваш да губиш тайнствеността си. Дори фактът, че беше долетял от небето, бе станал вече всеизвестен, което го правеше не чак толкова значителен. Затова преди още положителните резултати от дейността му да станат реалност, дойде времето властолюбците в двореца отново да настъпят. Тайно и бавно те вкараха в общественото мнение идеята, че той е все още един незрял младеж без опит и върши глупости.

Така след няколко месеца успешни промени в държавата, тронът му вече се клатеше и той бе на път да загуби властта. Но на него тя не му трябваше. Само неразумните се опитват да подчинят всичко, за да се почувстват важни, свободни и сигурни. Летящият принц очевидно отдавна го беше постигнал и стремежът към държавната власт за него бе безсмислен. Аз никога не забравям какво съм видял, прекрасно знаейки как той умее с магия и с поглед да управлява. Затова не за него, а за останалите бе важно той да е начело в двореца. Сега дори не мога да кажа, че бъдещето ще реши как всичко това да продължи, защото младежът имаше силата да променя бъдещето, ако нещо в него не му хареса.

А лично за себе си вече взех решение. Няма да се пенсионирам. Принцът е все още прекалено млад и въпреки невероятната магическа сила, която кой знае как бе придобил, на него все още му е необходим човешки наставник. Някой, който да му казва, че това, което прави е за добро, че пътят му е правилен и че истината за света около него се

крие не в очевидното, а в магиката на времето и на собствената му мисъл. Затова ще остана в двореца, за да му помагам, да го подкрепям и да записвам събитията за поколенията.“

Магьосникът Шамбдън беше един невероятно духовит и любвеобилен човек, който преди ми беше учител, а впоследствие ми стана добър таен приятел. Именно това негово описание, което ми попадна след толкова столетия, избистри в паметта ми всички подробности от ония времена, затова се опитах да го предам непроменено.

В ония времена положих сериозни усилия да не загубя реално официалната власт. Тогава осъзнах, че в същността си тя не ми трябва, защото истинската власт е тази над себе си, над възприятията ти и като такава, тя се простира над целия всемир. Разбрах, че съм минал практическия изпит на урока по управление на света.

КРАЛЯТ

Баща ми — крал Нивакол се завърна. Онези, които бяха изгубили властта си с моето идване в двореца, го бяха открили — пленник в далечни земи. Бяха се договорили с враговете ни и те го бяха освободили. Пристигна без предизвестие и без свита — изнемощял и съсипан след умопомрачително дълго пътуване. Посрещнах го с импровизирани почести, прегърнах го — ридаещ, безволев старец и го настаних в покоите му, за да си почине и да се възстанови. Когато вратата се затвори след него ясно видях и началото, и края.

Той никога не е бил истинският, любящ родител, от когото едно дете има нужда. С пестеливото си присъствие в живота ми олицетворяваше по-скоро властта, отколкото бащинската ръка и пример. Въпреки това дълбоко в себе си го почитах и завръщането му изпълни една незабелязана, но съществуваща в душата ми празнота. Така, изправен между коварството на пренебрегнатия враг и синовната си обич, аз отново трябваше да взема съдбовно решение — да избирам между реалното добро и законността. В едно кралство не може да има двама крале. Връщането на короната на баща ми щеше да отбие страната от пътя към един още недостигнат просперитет и да изпрати в забвение една недоизградена хармония в обществения живот. Това бе ясно за всеки, който познаваше крал Нивакол и явно беше целта на този, който го бе освободил. Но ако откажех да му предам властта, щях да загърбя собствената си дума и да наруша закон, който сам бях издал. Така щях да престана да бъда кралят, който винаги бих искал да бъда и бях станал. За пореден път се разпадна изграденото в представите ми гладко бъдеще, но сега това бе свързано с провала на начинание, в което бях вложил всичките си идеи, сили, цялата си воля и труда на хиляди хора.

Не забавих решението си. Още щом се затвори вратата на покоите на баща ми, аз се обърнах към присъстващите дворяни и постанових да бъде подготвена церемония за тържественото предаване на короната. Обратното би означавало да срутя сам делото си, което

при създаденото положение щяха да направят враговете ми. На сутринта съобщих намерението си на баща ми и той го одобри.

Сънят с кошутата дойде по-късно. Вървах през гората към скалата на орлите с майка ми. Гледахме се с усмивка и много ми се искаше да я прегърна, но нещо все ме спираше. После вървах до малка, красива кошута, която ми се усмихваше и знаех, че това пак е тя. Седнах на малка полянка; галех я, прегръщах я, говорех ѝ, обяснявах ѝ нещо за живота си, изливайки цялото си сърце. Чувствах се щастлив. Тогава видях от небето да се спуска Вралеч. Огледах се и разбрах, че набелязаната му цел е кошутата до мен. Нямаше сила, която можеше да я спаси. Познавах орела — той никога не изпускаше жертвата си. Знаех, че ако искам да я запазя жива, трябва да го убия. Станах от тревата още преди да съм решил какво да направя. Тогава се събудих прав до леглото си. Не знаех, дали наистина съм се събудил и дали бях сънувал.

Този ден не ставах за крал. Нещо се бе случило с мен. Затова на зазоряване скочих от кулата и полетях. Беше рано за орлите, но все пак се насочих към дефилето на Ебра. Тогава видях събирането. Над скалата като тъмни сенки кръжаха безброй орли. Приличаха по-скоро на орляк черни демони в бързия затворен полет на заплахата. Беше сборище на орли. Вралеч бе сред тях. Беше съд на орли. Съдеха Вралеч. Бяха летели на смени дни и ноци наред, за да не му разрешат да кацне. С полета си, държанието си, с жестовете си му представяха обвиненията си. Съдеха го за това, че беше научил човек да владее света на орлите и му бе предал силата на безмълвното им познание. Орелът-учител се рееше сред тях величествен и спокоен. Полетът му не изразяваше нищо. Вралеч не говореше. Разбрах какво трябва да направя. Бавно, без да махам с криле се заиздигах над всички. Някои ме последваха нагоре. Аз вече бях осъден, моето несъществуване беше предрешено. Продължих още дълго да се изкачвам, докато и последните ми преследвачи не изостанаха. Бях достигнал предела на възможностите им. По-високо те не можеха да летят. Там бях сам. Въздухът беше разреден и чист, като да бях в небитието, а далече под мен лежеше целият свят — и земята, и небето на хората, и на орлите. И всичко това беше част от моя свят, който бе в сърцето ми.

Прибрах ръце до тялото си и се спуснах право в центъра на сборището, почти от височината на слънцето, със скоростта на

изстреляна от небето стрела. Със свистенето на вятъра в ушите ми и приближаващата се земя, в мен дойде и способността да говоря с полет безсловесния език на орлите.

Събранието под мен ме забеляза и се разпръсна, за да разчисти пътя на свободното ми падане. В последния възможен момент аз отворих крила, убих скоростта, залепих се без никакво отстояние до изнемощелия Вралеч. Тогава заговорих на всички на техния им език:

„Аз съм син на крал и съм крал на небето, на земята и на целия свят. Вие всички живеете в него, защото ми харесвате, защото той ми харесва такъв. Но, което правите тук над тази планина, не ми допада и затова аз го преустановявам. Тези от вас, които не ме послушат и не се разотидат веднага, ще получат моето неодобрение. Ще им бъде отнета силата и свободата. Ще прекарат остатъка от живота си в плен на глада и на земята. Това ще е присъдата ми над тях. Защото аз единствен имам правото да съдя орли. Този тук — орелът-учител, когото вие съдите, аз го оправдавам. Той ми показва вашата мощ, величието ви и силата на безмълвното ви познание, така го запази за вечни времена. Затова сега аз го провъзгласявам за почетен орел, като с това му давам свободата и правото да ви представлява пред света. От днес той ще бъде връзката на хората с вас. Сега сте свободни да се разотидете!“

Кацнахме с Вралеч на скалата на орлите и дълго почивахме мълчаливи. Накрая той каза: „Нямам на какво повече да те науча, кралю. Нямам какво друго да ти дам в твоя живот. Ти имаш всичко, което може да се получи от орлите, което би могло да ти послужи. Затова пътищата ни се разделят. Аз оставам тук, на този връх, до края на дните си, а ти винаги, когато пожелаеш, можеш да дойдеш, за да полетим заедно. А сега си иди, кралю, защото хората ти те чакат.“

Появих се в двореца малко преди началото на тържествената церемония, на която баща ми се отказа от короната в моя полза. Беше научил всичко, което бе ставало по време на дългото му отсъствие и бе благодарил на съдбата, задето след преживения ужас в плен, му бе подарила добър син, подредено царство и възможност за спокойни старини.

А на мен съдбата ми бе дала възможност да видя сътвореното в мислите ми, превърнато в реалност.

КРАЯТ НА СВЕТА

Събудих се след като вече бях полетял. Издигах се нагоре, без да махам с криле, както в деня, в който се бях обявил за крал на хората и на орлите. Висините, които бях достигнал тогава, имаха притегателната сила на вечността и моят полет беше все натам. Колкото по-високо достигах, толкова по-красиво и невероятно беше около мен. Отгоре всичко беше ясно и кристалночисто, оттам земята с нейните форми и подредба изглеждаше нереална, плод на въображението ми, до което можех да се докосна, ако поискам, но не бях длъжен да го правя.

Издигах се все по-високо, докато почувствах, че достигам края на възможностите си. Разбрах го по това, че докато се издигах бях изоставил мълчанието си и бях започнал да си говоря. Просто давах израз и обобщение на досегашния си живот, на постигнатото, наученото и преодоляното. На най-високото разбрах, че този, с когото говоря, не е вътре в мен. Тогава съзрях сянката му и преди да погледна нагоре, вече знаех кой е. Аз всъщност говорех с Учителя си по свобода, който се рееше над мен, на самия край на света.

— Тук ли си? — попитах.

— Не те ли е научил учителят ти по логика, че щом виждаш някого и говориш с него, значи се намирате на едно и също място по едно и също време?

Замълчах.

— Продължавай! — каза ми с усмивка Учителят. — Докато не ме виждаше, не спираше да се хвалиш, а сега защо млъкна? Кажете още нещо за свободата, дошло е време да се разделяме.

— Истинската свобода е не само да можеш да вземаш личните решения, а да можеш и да не ги вземаш. Да можеш да ги прехвърлиш на хората и на съдбата си — замислих се. — Знаеш ли, говоря глупости! Моята съдба ми поднася това, което искам. Тя изпълнява съкровените ми желания. Достатъчно е да го осъзная дълбоко в себе си, за да разбере, че аз я командвам. Тя е моя и ме слуша. Подрежда

живота ми към добро. Всъщност няма съдба, просто светът и бъдещето са ми подвластни, и работят за мен.

— Да, това е забележително. Явно си минал последния си урок по свобода. Нека ти го кажа с думи: безкрайната свобода е изначалната свобода, която никой не може да ти даде, защото ти я имаш по рождение и я носиш в себе си. Единствено можеш да го осъзнаеш или никога да не го разбереш. Ти избра познанието и го постигна. Ако искаш да продължиш нататък, намери Повелителя, който може да те запознае със същината на времето. По този начин можеш да преодолееш и последното ограничение на човека — неизменността на живота и на смъртта. Той ще ти покаже неговото изкушение, за да пожелаеш да продължиш.

— Аз имам познанието за времената, виждам бъдещето и усещам миналото на всичко около мен. Имам и власт над живота и над смъртта, включително и над собствените си живот и смърт.

— О, той пак бърза, като че ли ако не постига непрекъснато нещо, ще умре. Нека само ти загатна следващото: знаеш ли какъв бях преди няколкостотин години?

— Какъв?

— Бях принц на Азон.

Онемах. Опитах се да си спомня подробности от историята на страната си.

— Как ти беше името?

Учителят така се тресеше от смях, че не можеше да отговори. Накрая почти през сълзи успя да вмъкне:

— Ти познаваш миналото, ти ми кажи! — и пак се закикоти. Когато се поуспокои, продължи: — Подсказах ти нещо, другото вече не е моя работа. От така наречените уроци по свобода знаеш, че поемеш ли нататък, докато не стигнеш до края, не можеш да спреш. И не очаквай по този път нещастия и несгоди, защото както сам каза, съдбата ти служи и каквото сметнеш за нормално, него ще ти поднесе. Но нека те предупредя за нещо, което така или иначе ще разбереш — цялата абсолютна свобода и поемането на пълната власт над света нямат никакво значение и никакъв смисъл за човека, ако не са част от най-голямото изкушение и върховно постижение на духа — човешкото щастие. Приеми го за свое, за да го имаш. Да ти дава сили и желание да живееш. Да вървиш закъдето си се запътил.

— Къде да търся Повелителя? — попитах.

— Не зная, ти реши къде е, и го намери! Ако не успееш, тогава си го измисли!

Учителят обичаше да се забавлява, като обръщаше всички сериозни неща в шега. И тогава си помислих, че го прави.

Когато усетих, че е време за връщане, се почудих дали изобщо имам желание да го направя. Тогава зададох и последния си въпрос:

— Учителю, като гледам оттук земята, като си спомням целия си живот, аз виждам и разбирам подредба и подробности, които преди това са били мои мисли и желания. Оставам с впечатлението, че абсолютно всичко, дори съдбовните за мен събития са плод на въображението ми. По същия начин, когато гледам от двореца небето, имам чувството, че полетът ми, познанието ми, разговорите с теб и с орлите са само в мечтите ми. Кое всъщност е истинската реалност?

Този път Учителят беше сериозен:

— Действителност е само това, което за теб е горе. Земята е изцяло твоя измислица и затова я управляваш лесно, заедно с хората по нея — каза той и когато видя изумлението ми се разсмя. — Приеми, че се шегувам. Реалността е това, в което живееш тук и сега. Всичко около теб е както го виждаш в момента, в който се огледаш. Но забрави, то няма да ти послужи за нищо, докато не го откриеш сам. Знаеш ли кое е по-важното? Това, че за мен беше огромно удоволствие да бъда с теб, да общувам с теб и да живея с теб. Да те уча и да те наблюдавам как се справяш сам с нещата, за постигането на които си въобразяваш, че ти помагат. И вече не мисля, че се разделяме завинаги, а знам, че завинаги оставаме заедно.

Учителят по свобода постепенно се смеляваше, докато се спусках към моя истински, реален живот, в който след като бях постигнал толкова много, вече знаех, че ми предстои да усетя и простото човешко щастие.

ХРОНИКИТЕ

За краля на Азон — Авелог, или както е по-известен Кралят-орел, се знае, че е имал интересен, изпълнен с множество тайни плодотворен живот, заради който в тогавашните и в последвалите времена всички са му завиждали.

По негово време не са се свършили бедните и не са изчезнали злосторниците, но не са останали недовършени делата му, нито са го сполетели нещастията, присъщи на другите короновани глави.

Разказва се, че е прероден орел, че от малък се е научил да лети и през време на цялото си управление често и задълго изчезвал. За тези му внезапни отсъствия се носят всевъзможни легенди. Някои от тях описват как е ходил по невиждани места, срещал се е с ангелите, които живеели невидими около нас, обучавал се е при Велите, дори е пътувал в миналото и там се е запознал с Вахром Велики и с Кралица Нефеда.

Други твърдят, че заедно с кралския си живот е водил и такъв на обикновен човек, пътуващ търговец, който е имал къща, жена и деца. И докато всички мислели, че е бил на път по търговски сделки, в действителност той е бил крал. Така тълкуват и факта, че не се е оженил, а е осиновил дете от народа и го направил престолонаследник.

Твърди се още, че в дълбока старост излетял за последен път, достигнал височината на слънцето, оттам се спуснал надолу като камък и се пръснал на милиони парченца. Затова в хрониките не е останало нито описание, нито дата на смъртта му.

Повечето легенди за Краля-орел почиват на действителни случки и преживелици, които възнамерявам да разкажа. Само нелепата история за смъртта му е пълна измислица. Авелог никога не видя смъртта и аз съм живото доказателство за това!

ЛЕТЯЩИЯТ ЧОВЕК ПЪТЯТ

*Самият полет не е нещо,
което да не може да се преведе
на езика на нашия живот.
Можем лесно да го почувстваме,
ако се научим как.*

*Когато се загледате в сенките,
които идват от небето,
не усещате ли, че сред тях е и вашата?*

ИСТОРИЯТА

Времето, за което ви разказвам, кралство Азон беше неголяма, но цветуща страна с разнообразна и живописна природа, със стратегическо разположение и вековни културни традиции. През вековете нерядко се бе радвала на високо стопанско развитие и изключителна международна важност. Присъствието ѝ в историческите хроники обаче се дължи не на това, а на необикновените събития около управлението на Авелог и на невероятните сказания за неговия живот.

Това, което ви представям тук, са истинските случки, послужили за основа на легендите за митичния крал-орел и магьосник. Извлечени са от историята, но в повечето случаи от малкото съхранени, написани на тайнописа на Великите мемоари на самия Авелог. Тях съм превел непроменени, защото именно те ми помогнаха да си припомня всички подробности от тогавашното ми пребиваване на земята и така да почувствам отново наслаждението от преминатото, видяното и наученото, което ще се опитам да предам и на вас.

Кралят има единственото задължение да олицетворява мощта и сигурността на управлението. Но има и друго управление, то включва целия свят. И то не се получава по право, а се постига постепенно и обикновено се приема, че за него е необходимо дълго обучение. Ще ви разкажа какво научих тогава за живота на хората от тези, които тайно го направляват. И макар това за мен да е минало, за вас то предстои.

ВОИНЪТ ИЗКУСТВОТО НА ПОБЕДАТА

*Ако изобщо има война,
в нея ти ще си победителят...*

В единствената война, която се води на територията на Азон по времето на крал Авелог, седемхилядната му армия унищожи напълно и разпръсна двайсет и четири хилядните подразделения на дринзите в една-единствена битка. И тогава както и сега се знаеше, че заслугата е само отчасти на необикновените способности на краля, но най-вече се дължи на невероятните умения на тогавашния военначалник Зерд Матрон да предизвиква и надделява над всичко, което му се изпречи на пътя.

Зерд беше усвоявал изкуството на победата заедно с Авелог, докато той бе още принц, и понеже носеше дух на всепобеждаващ воин, още в началото на обучението им го беше надминал. А превъзходството му се коренеше в невероятната му страст ежедневно да се изправя пред смъртта и да я подчинява.

Беше син на редови кралски коняр. От малък чуваше баща си да разказва, че е личен приятел на младия принц и че често прекарват времето си заедно. Естествено бе никой да не му вярва, дори му се присмиваха на фантазиите, които според околните измисляше, за да впечатли сина си. Зерд го слушаше с отворена уста, представяше си как отива в дворцовите конюшни при него и как внезапно отнякъде дотичва усмихнато дете в кралско облекло. Запознава се с него и го моли да си поиграят на дуел. Отначало намират две пръчки и започват бой, после, когато баща му се изгубва някъде по работа, отмъкват два коня и подхващат рицарски дуел. Всеки път Зерд побеждаваше мислено, а падналият в праха принц тържествено му обещава, че като откуп за живота си ще го назначи за военначалник на цялата армия.

Когато баща му, заради близостта си с престолонаследника, бе издигнат в длъжност отговорен коняр, семейството му се премести да живее в кралските имения до конюшните и всички предишни представи на Зерд се сбъднаха, точно както ги беше видял. Принцът, запознанството им, случките и дори думите му бяха същите, както в мечтите му. Тогава момчето прозря, че човек или сам си гради живота, като го измисля, или вече го е преживял и си го припомня, което ще рече, че бъдещето му не е пред него, а в мислите му.

За обучението на принца в бойни изкуства трябваше да се намери противник, равен му по сила и на същите години. Авелог, който беше доста капризен и обичаше да се налага, не би позволил да си помислят за друг освен за Зерд. Така още от първата им среща с Учителя-воин, двамата стояха един до друг.

Изкуството да побеждаваш няма нищо общо с убиването. Да унищожиш противника означава, да го унищожиш като такъв, или да го подчиниш, а единственото нещо за убиване в битката е страхът от собствената ти смърт. Но за да го преодолееш, трябва да я погледнеш в очите и да се запознаеш с това, което остава след нея. Затова беше необходимо поне веднъж в живота си да убиеш. Учителят-воин организира това изпитание, като последователно изправи децата с истински мечове в ръце срещу разярен нерез. Принцът изпадна в шок и дори се говори, че никога след това не е убивал животно, докато за конярския син, живял с простолюдието, видът на смъртта на животни и на хора беше обичайна гледка. Той изчака атаката на звяра и в последния, дори след последния възможен момент го прониза през устата. Преди да стане от калта, забеляза как Учителят-воин го гледа втренчено. Духът на неизменния победител бе излязъл от черупката си.

Да правиш нещата в последния момент е първото правило в боя. Дотогава трябва да оставиш всичко да се развива без твое участие. А за да парираш противниковата атака, първо трябва да се научиш да не мислиш. Духът и тялото ти нямат нужда от разсъждения като посредник в общуването си. Ти нямаш намерение да нанесеш удар или да отбиеш, просто го правиш. Другото важно умение е изпреварващото виждане на действията на противника, дори предизвикването им. Това е висше умение, което се придобива с много труд. На двете момчета им отне години да го постигнат, но то е част от тайната наука на победата и веднъж усвоено, ако не срещнеш противник, точно като тебе, ти си

на практика непобедим. Двамата го бяха изпробвали след пиянски бой при една от забезките си.

Принцът, още преди да се научи да лети, обичаше да изчезва от двореца. В случаите, когато успева да се измъкнат заедно, приятелите се преобличаха в прости дрехи в старата къща на бабата на Зерд. След което дълго се разхождаха из града, влизаха в кръчмите и говореха с простолюдието, като с равни. Заради дворцовия речник на Авелог се налагаше да го представят като чужденец, син на търговец. Номерът минаваше добре и постепенно хората свикнаха да ги срещат, и да ги възприемат като свои. Но красивото, незасегнато от несгоди лице, плавните движения и видимото безгрижие на престолонаследника будеха у бедните скрита завист, която понякога се обръщаше в агресия.

Веднъж в кръчмата някакъв пиян юначага нагруби принца. Той на свой ред не се подвоуми, предизвика го и се развихри неуправляем ръкопашен бой, в който постепенно се включиха всички. Отначало момчетата се наложиха с хладнокръвието на добре обучени бойци, после в ход влязоха столове, бутилки и всичко друго, което ставаше за хвърляне или за замахване. А когато се видя краят му, дойде въоръжена стража и заарестува наред. Да се узнае самоличността на Авелог беше недопустимо. И Зерд избра момента за истинска войнска битка, с цялото си умение и с духа на непобедимост, който го ръководеше. Бавно и смирено се приближи до началника на стражата и с внезапен удар в лицето го повали. Докато той падаше, момчето измъкна от ръката му меч и все така бавно и демонстративно го подаде на принца с думите: „Една секунда“. Това означаваше, че трябва да се предвиждат действията и ударите на противника цяла секунда напред, и едновременно чрез наложен ритъм на боя, да ги предизвикват. Така се постигаше в двубоя забележим синхрон. Всичко изглеждаше като странен, красив, но смъртоносен танц. Мисълта ти предвижда секунда напред, противникът ти се поддава на установения от тебе такт и решава следващия си удар цяла секунда преди да го нанесе. Дотогава ти си го предусетил и го парираш в посоката, която да му подсказва къде да нанесе следващия си удар. В тази игра трима стражари, които разчитат предимно на мускулите си, нямат никакъв шанс да се докопат до теб, докато ти можеш да убиеш всеки един от тях, само като нарушиш бойния ритъм и атакуваш в половинката от тази секунда.

Когато се поумори, принцът отстъпи меча на Зерд с думите: „Половин секунда“ и го остави дълго да се забавлява, като върти противниците си в кръг до прилошаване. Битката приключи след половин час, когато и тримата стражари лежаха пребити само с плоското на меча. Без нито една драскотина по себе си момчетата потънаха в тълпата зяпльовци отвън.

Този бой се разчу, дори се разказваше в двореца като виц, но Учителят-воин разпозна стила и се досети за кого става дума. Затова във финалния изпит на принца, той го изправи срещу истински силен боец — най-прославения и опитен войник от охраната им.

Изкуството да побеждаваш, няма нищо общо с боя. Победата се взема от противника още преди схватката, а тя самата е само утвърждаване на постигнатото вече надмощие. И в дуела, и във войната най-важни са стратегията, подготовката, разузнаването и духът. Трябва да си преди всичко воин-победител. Когато се готвят за офанзива добрите военначалници вдъхват увереност на бойците си в бъдещия им успех. Но това е само имитация на истинския дух и не може да бъде реалност, ако всеки поотделно не е победил изцяло собствената си слабост, страха и себичността си. Можеш да станеш част от самата битка и така да я контролираш, само ако преди това оставиш личността си в мирния живот, или пък напълно я унищожеш. Зерд бе престанал да бъде личност. Успя да го постигне под натиска на безбройните унижения, на които беше подложен от помощниците на Учителя-воин. Затова, когато реши да се изправи срещу смъртта и така да се пребори със страха си от нея, той избра точно него да я олицетворява.

Предварително беше видял това в сънуване. Вървеше нощем по някаква пътека в планината. Бе тихо, тъмно, но по неестествен начин виждаше всичко наоколо. Във въздуха зад него се движеше някаква сянка, която не го плашеше, той никога не изпитваше страх, но го дразнеше с присъствието си. Чувството беше, че го наблюдава и по някакъв начин го насочва накъде да се движи.

Озова се на поляна, на която имаше събрани хора. Бяха насядали в кръг и когато го видяха се обърнаха към него с очакване. Зерд спря, загледа се в тях, после внезапно се обърна. Зад него във въздуха висеше неподвижно, като нарисуван, голям бухал с разтворени криле. Тогава видя от гората да излиза огромна фигура, облечена в черни

дрехи с качулка. Позна го като непобедимия противник, който можеше да смаже всяко живо същество. Хората в кръга правеха жертвоприношение и този от тях, когото великанът си избере, щеше да умре. Зерд бе решен да се бие, но нямаше оръжие. Затова вложи силата си в планината. Напрягна се и се съсредоточи. Започна земетресение, в което дърветата и скалите се разхвърчаха подобно на играчки, като се стоварваха навсякъде около тях. Другият му отвърна с буря и светкавици, които започнаха да се сипят върху му. Това му носеше нечовешка болка и Зерд се опита да му ги върне. Протегна ръка и те, като преминаваха през него, удряха противника му. Продължи доста дълго, докато накрая стана ясно, че и целият свят да се срине, победител пак няма да има. Чак тогава Зерд разбра, че сънува. Планината, битката и врагът му бяха само в неговия сън. „Ти не си истински!“ — извика с глас, който разтресе земята. Великанът застина и придоби по-човешка форма. Дрехите му пламнаха в огън.

„Нищо не е истинско! — отвърна той. — Но дори измислено, всичко ми е подвластно.“ Около него пламна пожар, който заплашваше да обхване гората. Зерд разтвори ръце и изпрати пороен дъжд. „Подвластно може да ти бъде само това тук, в моя сън — каза спокойно. Но ти пак нямаш сили да управляваш дори една част от мен. Можеш да изтръгнеш душата на всекиго, но не можеш да ме накараш да направя каквото и да е. Ти си само страх, моята смърт, и не си нищо друго освен нея. Ти си част от мен и затова си длъжен да ми се подчиниш, и да ми служиш. Аз знам всичко за теб, за миналото ти, дори за бъдещето ти и мога да те управлявам. Ти целият си мой.“

На мястото на великана беше останало парче обгорено дърво, от което изтичаше тънка струйка светлина и се вливаше в рамото му. Зерд видя, как истинската му смърт бавно застана до него и се превърна в негова сянка. „Нали ти казах, че не съществуваш“ — тихо и с някаква необяснима тъга промълви той. После се обърна да я погледне. Беше сянка на птица. Чак тогава свали ръцете си, които бяха станали криле. Беше се превърнал в бухал — птицата, която събираше в себе си всевиждането, безжалостността и абсолютната непогрешимост. Години по-късно, когато след войната с дринзите му беше дадена благородническа титла, Зерд включи в центъра на герба си същия бухал с разперени криле — така, както го беше видял в съня си. Сънят,

който беше предизвестил и провокирал решението му да се изправи срещу смъртта си наяве.

Случи се в деня, когато мълвата за кончината на краля бе поставила в опасност живота на младия принц и така го прогони от двореца. Зерд го придружи до последната стража, откъдето Авелог го отпрати. Не настоя да продължи с него, защото знаеше прекрасно, че съдбата на хората е в собствените им ръце и е тяхно свещено право да я решават самостоятелно. Никой не бива да поема отговорност за чуждия живот. Това убеждение бе част от възпитанието в безжалост към всички, включително и към себе си, което беше получил и което го беше дооформило като воин-победител.

Сега вече Зерд не можеше да се прибере в двореца. Приятелството му с принца бе известно и правеше връщането му немислимо. Съдбата по непрекословния си начин го бе изправила пред първия действителен кръстопът с най-силния си ход — липсата на каквото и да е бъдеще. И той реши да приеме предизвикателството ѝ, като предприеме последната битка в живота си, и се изправи наяве срещу смъртта си.

Смъртта му можеше да бъде донесена единствено от най-могъщия и непобедим противник — Учителят-воин. Зерд се промъкна в двореца и го подмами навън, като го излъга, че принцът го чака в гората. На една поляна, докато вървяха близо един до друг, без да го беше планирал предварително, измъкна меча си и с най-рязкото движение, на което беше способен, опита да промуши Воина. Той, макар и неподготвен, успя да отскочи и въпреки, че сам бе съвършеният пример за хладнокръвие, този път извика ядосано: „Защо го направи?!“ Не получи отговор. На Зерд му беше абсолютно безразлично какво му казват и какво мислят за него в момента. Беше се превърнал в самата битка и вземаше силата на противника си чрез яда му. Воинът го разбра и понечи да отстъпи, за да отмени дуела. Беше късно, той беше вече реалност и стоеше срещу него с меч в ръката.

Дуелът продължи почти час. Всеки използва цялото си умение и сила. Учителят често променяше темпото, но Зерд очакваше да го прави. Учителят се опитваше да предизвика ударите му. Зерд не слушаше мисълта си. Дори не нападаше, защото в отбраната на Учителя нямаше никаква пролука, намесваше се само, за да го ядоса, когато той се опитваше да спре — беше се превърнал в самата

ситуация. Постепенно ударите му започнаха да отслабват и да стават все по-бавни. Учителят също се бе уморил и не си даде сметка, че бе наблюдавал това и преди, затова сгрещи. И в миг, като в прозрение Зерд видя как мечът му минава през меча на Учителя и в същия миг го изби от ръката му. Чак тогава разбра, че всъщност не е искал да го убие, защото ако беше опитал, щеше да е успял. Докато смъртта се домогваше до душата му, той я беше надвил. Учителят по победа стоеше пред него победен.

— Ти ме надви! — казваше той.

— Защото това беше последната ми битка.

— За истинския воин всяка битка е последна. Сега какво?

— Сега ще ми служиш. Сега ще се изселим с теб в града, ще намериш там способни хора, ще ги обучиш и ще подготвим с тях сигурна свита за принца, защото той ще се върне, и ще стане крал.

Три месеца по-късно при реформата на армията, която Авелог предприе веднага с поемането на властта, той назначи приятеля си за пръв помощник на главния военначалник, който по-късно беше арестуван за измяна и тогава Зерд зае мястото му. Учителят-воин никога не го напусна. Във войната срещу дринзите беше основен стратег, а по време на единствената битка в нея водеше отряда, наречен „Черното острие“, заради факта, че се връзваше в частите на противника и ги разпръскваше, колейки наред.

Дринзите бяха силен народ, който всички смятаха за див. А дивотията им се състоеше в това, че почти не се занимаваха със селско стопанство и по тази причина рядко строяха многолюдни градове. Не им пречеше да имат своя култура, стройно организирана държава и добре смазана военна машина. Тяхна войска участваше в почти всички войни по света. Заедно с пляквата от последния сблъсък с Азон, те бяха получили и пленения в битка крал Нивакол, когото изтъргуваха с лорд Круптик срещу трона.

Когато научи за придвижването на войсковите части на дринзите към границата на страната, Зерд отиде в кабинета на краля, за да присъства на най-странното заседание. Авелог отпрати всички съветници и щом останаха само двамата, съсредоточено го заразглежда, сякаш беше непознат предмет. Изпиваше го с погледа си и това, незнайно защо, му напомни съня за битката със смъртта. В момент дори получи видение, че пред него не беше добре познатият

приятел от детството, дори не беше и човек, а някакво висше същество с очи на орел. Но бързо се опомни и върна в съзнанието си реалността, в която стоеше като подчинен пред всевластния крал, който тихо, с непознат нисък глас му говореше: „На тебе оставям задължението и правото да подготвиш и спечелиш тази война. Правя те военновременен главнокомандващ с всички отговорности и пълномощия. Аз ще следя действията ти отвисоко и ще давам нареждания само лично на теб. Свободен си да започваш.“

Решението на Авелог да повери защитата на страната изцяло на новия военновременен главнокомандващ, да го назначи за главнокомандващ, не бе съобразено с мнението на велможите и те не го одобряваха. Но истината беше, че срещу многократно по-силен противник бе способен да се изправи само този, който не разчита на силата. В Азон това можеше да е един, единствен човек.

Когато излезе от кабинета на краля, Зерд сякаш вече го бе забравил. Беше се влял във войната с цялата ѝ безжалостност и всеобхватност. Ангажира в подготовката всички годни да работят за нея. Мобилизира боеспособните мъже от мирното население. Вместо да се заеме с обучението им за бойни действия, той ги изпрати до границата със задачата да опразнят от хора, животни и храни селата на три дни път от планините и да изведат населението на временни лагери. Това определено щеше да попречи на ефективното разузнаване, но Авелог бе отвърнал на опасенията му с усмивка: „Не се притеснявай, действията ти са правилни и ще научаваш своевременно всичко за движението на врага. Аз ще ти докладвам.“

За Зерд, макар вече военновременен, любимото занимание оставаше играта му със смъртта. Той лично отиде да предаде на дринзите желанието на краля на Азон за мир, при каквито и да било условия. И пак лично водеше кавалерията, която преди следващото зазоряване се вряза в командната част на празнувалата цяла нощ безкръвна победа противникова армия. Задържа там отряда си до последния и дори след последния момент, в който можеше да се измъкне, като по този начин разреши на врага да мобилизира сили за преследването му. Нито един от онези, които тръгнаха да го гонят не се завърна, а нашествениците много трудно и чак след два дни успяха да възстановят организацията си и да потеглят към неизвестното през пустошта. По пътя си не видяха нито човек, нито животно, само

орлите се виеха високо над тях. И така, като стигнаха до планината, където строена в боен ред ги чакаше малобройната азонска армия за неминуемото си поражение.

Зерд беше пуснал в открит бой само редовната войска, затова численото превъзходство на противника още в началото огъна редиците. Тогава отнякъде изскочи отрядът „Черното острие“ и с мигновено врязване в пробойната възстанови реда, като изолира миналите от татък фронта вражески войници и ги изкла до крак. Повтаряше се безброй пъти — точно, като по часовник. Водачът му, като че ли знаеше къде ще надделее врагът и те бяха там, още преди това да се случи. Вклиняваха се като стрела в противника, обръщаха се в противоположни посоки и докато едната редица възстановяваше разрушения фронт, другата подлагаше на сеч изолираните вражески бойци. В центъра на отряда оставаше един-единствен войник, който почти не се биеше, а само се взираше в небето и в реещите се там орли.

Азонската войска не можеше да издържи дълго на свирепите атаки. В един момент тя отстъпи в гората и дринзите, които я последваха вместо в битка, попаднаха в пожар. Опитаха се да се върнат назад, но там всеки, който излизаше, срещаше летяща в галоп кавалерия със сеещи смърт дълги мечове. Много кръв попи земята, докато и кавалерията се оттегли към дефилето на Ебра.

В редовете на дринзите вече нямаше нито организация, нито свежи сили. Бе останал само гневът и много живи войници. Всички отряди, начело с конницата се впуснаха да гонят разгромената войска в прохода. В най-тесния участък, където скалите бяха съвсем отвесни, азонци изоставиха конете си и изчезнаха без следа. Тогава отвсякъде зазвучаха свирки, рогове, гърмежи. По пътя се затъркаляха горящи топки, а пред тях бягаха уплашени от огъня мечки, глигани, планински лъвове и вълци.

Колкото и добре да бяха обучени азонските и дринзските коне, нямаше как да издържат такава гледка. Обърнати в бяг назад, подплашените животни убиха повече хора, отколкото предшестващата битка. Оцелелите, които успяха да се върнат до изхода, видяха, че обозите горят, не се мяркаше нито един от командирите им.

Срещу Азон вече нямаше армия. Имаше многобройни, разпръснати, въоръжени хора, които Зерд заповяда да изколят.

Впоследствие той беше жестоко обвиняван затова, но тогава каза: „Всеки, дошъл от Дринзия, за да убива, трябва да застане пред личния си избор — или да умре, или да напусне страната. Казах и повтарям — пленници да няма!“ По-късно, когато върнаха по селата евакуираните, той промени заповедта си и им разреши да използват като роб всеки заловен дринзец, докато успее да откупи с труд свободата си. Това продължи до края на военното присъствие в района.

Мразя войните. Мразя миризмата на желязо и кръв, придружена с виковете на витезцата, сляпа смърт. Във войната не печели никоя от страните, победител има, но загубили са всички. Това прави и тази човешка гадост безсмислена. Но в онази война все пак имаше скрит смисъл, който аз бях осъзнал предварително. Затова я приех и участвах в нея. Тя, освен че уби желанието ми да ръководя със сила човешките съдби, ми показа и една моя очевидна грешка:

Няма управление без власт. Няма власт без победа. Властта може да ти принадлежи по право и недвусмислено, да го заявиш по непрекословен начин, но окончателното ѝ установяване е след като се изправиш срещу всичките си явни врагове и ги унищожиш. Остава въпросът дали искаш тази власт и дали тя би могла да ти донесе друго, освен нови битки, макар и победни.

... но единствената истинска победа е
над желанието ти да надделееш на всяка цена,
което носиш в себе си по рождение
и което е най-злият ти враг.

ЛОРДЪТ ТЕОРИЯ НА ВЛАСТТА

Веднъж поел властта като принц, утвърдена и узаконена в две официални церемонии по коронасването му за крал, на Авелог се наложи да воюва, за да я запази. Събитията около тази война и причинителите ѝ бяха съвсем логични и нещото, за което той се обвиняваше, беше, че въпреки ненавистта си към кръвопролитията бе допуснал това да се случи. Бе приел за дадености в кралския живот жестокостта, алчността и предателството, като с това едва ли не бе предизвикал в началото на управлението си всички гадости, които ненавиждаше. Вече поел върху себе си отговорността, Авелог я разгледа, анализира и я прехвърли на плещите на предателя, довел в Азон вражеската войска с цел да пороби собствения му народ.

Кралят арестува Круптик още преди началото на военните действия, дори преди да оповести решението си да води война. Бе усвоил до съвършенство уменията да имитира примирение и дори проницателен човек като регента, който никога не си правеше илюзии, не можа да заподозре намерението му и се оказа в капан. Беше го извикал в една от малките зали без прозорци и с две врати, строена по-скоро като преходна, отколкото с някаква функционална цел. Лордът дойде с охрана, докато кралят беше сам. Вгълбен върху фактите, хората и закономерностите, преди още Круптик да влезе, кралят вече знаеше всичко за него и за делата му, затова подхвана играта на предварително загубилия. Говореше за бъдещето, обясняваше мотивите за действията си, питаше го за мнението му, на което получаваше един и същ отговор: „Вие кажете, кралю!“ После помоли охраната му да излезе за минута с явната цел да се пазарят насаме. Настъпи един от звездните мигове на лорда. Фактът на надмощието му го изправяше пред триумфа на преговорите и го накара е усмивка да се съгласи и да спаси краля от срама му, като изпрати охранителите си зад вратата. А тя беше подготвена, когато се затвори, да не може да се отключи, от която и да е страна.

Останал сам с предателя, Авелог дълго го поглъщаше с поглед. Два пъти го беше побеждавал въпреки очевидното му надмощие. Успяваше, защото мислеше различно от хората и от нормалния свят. Начинът му на действие изглеждаше за тях безпочвен и нелогичен. Когато бе кацнал за пръв път в двореца, лордът, макар и вдървен от изненада, в никакъв случаи не би допуснал, че младият принц възнамерява без законно право и без поддръжници да свика общодворянско събрание и да изиска от него цялата кралска власт. По същия начин сега, когато на границата бяха многократно по-силните войски на дринзите, противопоставянето му на човека, който ги беше повикал, би било пълна глупост и никой не допускаше, че може да го направи. Но това не бе някой друг, а Авелог.

Круптик беше успял да изгради положението си в обществото чрез силата на парите, които винаги са имали властта да карат хората да вършат за собственика им каквото поиска. Тази действителност на господството им беше наложена като единствена за всички в кралство Азон, както и за повечето хора по земята. Затова Авелог не пожела смъртта му, а властта над неговия свят, заедно с всичко, което той включваше. Животът на лорда щеше просто да загуби значението си за околните и да остане за самия него. Затова принцът го затвори в онази зала и го държа там до края на войната, без да реши бъдещето му. По онова време Авелог осъзна, че Круптик — излъган, арестуван и подчинен, всъщност беше надделял с факта на съществуването на тази война, защото бе успял да го накара да се съгласи да участва в нея, макар и като победител.

Същността на борбата е включването на противника ти в твоя реален свят. Победен си, ако отдадеш някому правото да бъде по-реален от теб, тогава ти присъстваш в неговото виждане за нещата от действителността. Побеждаваш, ако включиш него, заедно с цялата му представа за света, в своето познание за вселената. Авелог беше обучаван да го разбира още от орела-учител, но по-късно беше влязъл доброволно в света на властта и парите, заради многото хора там. А това, че има изграден цял готов свят и можеш да се включиш в него не е цялата истина, но тогава той мислеше, че е така.

В младостта си лорд Круптик бе наследил именията на баща си, които едва не опропасти с първите си необмислени сделки. Изпаднал в заеми и задължения заради безпочвената важност, която обичаше да

демонстрира, той бързо успя да разбере непогрешимостта си в предвиждането на тежестта на парите. Избра, вместо да изгражда финансово-властнически системи, наготово да влезе във владението на вече изградените.

Има позиции в обществото, през които минават парите — позиции на самостоятелно управление на свободни средства. Силните на деня, колкото и вечни да се чувстват, отстъпват все някога местата си на други по-актуални и по-силни. А силата им се крие в достъпа им до властта и правото им да решават кое е добро, кое зло, кое е редно и кое — престъпление, докато сигурността си получават от натрупаните по време на управлението им финансови средства. Те лесно се превръщаха в средства за манипулиране, а по този начин и за придобиването на други такива.

Ала в ония времена такива като тях не ги пенсионираха, а ги обезглавяваха, докато онзи, който извършваше на практика тази трансформация на властта в пари и обратно, оставаше вечен, защото беше нужен и на тях, и на следващите.

След първите си успешни сделки за внос в страната на стратегически суровини, лорд Круптик се пренесе в столицата, където се вливаха свободните пари, с идеята да покаже на притежателите им, че той е най-способният и подходящ човек за обслужването им. За да попадне в подходящото време на подходящото място, лордът използва уменията си да изглежда искрен и пряк. Говореше това, което мислеше. Заявяваше ясно, когато искаше нещо. Никога не се криеше. Не отказваше срещи и охотно описваше сделките си, благодарността си към тези, които му бяха помогнали да ги осъществи, както и печалбите им. Неговото истинско финансово състояние беше тайна за околните. Всъщност той живееше по-нашироко, отколкото беше разумно да си позволи, но това беше част от играта и залог за бъдещите му печалби. Скоро стана очевидно, че лордът бе белязан със знака на успеха и като резултат получаваше за работата си все повече възможности и средства. Във всяка сделка успяваше да включи този, който даваше парите. Обикновено това беше човек с власт и Лордът го използваше да нагласи условията за стабилни печалби. А самият той по естествен път прибираще по-голямата част от тях. Но дори и след падането на съдружника му от власт, той никога не отричаше участието му, нито намекваше, че го е излъгал. Всъщност и не

мислеше така. Беше убеден, че който и както да дава парите, печалбата си е негова и той лично отстъпва на другите, колкото им се полага. Впоследствие, когато сам навлезе във властта, тази негова постановка стана причина за конфликти и негови загуби. Тогава започна да поверява на други хора част от финансите си.

Независимо от реалната сила на богатството, управлението на страната беше по закон родово и всички велможи получаваха само хапки от кралската пита. Но кралят също бе човек и можеше да бъде убеждаван кое за него е важно. Лордът се постара да се сдобие с благословията на дворяните за годеща на богатството им с властта и уреди сватбата на братовчедката си с още младия крал Нивакол, като го убеди, че това е най-доброто за него и за държавата. Така получи неограничено влияние и пълен достъп до всички парични средства, които би могъл да поиска, докато накрая осъзна, че дори това не му стига.

Влизането на Круптик във властта и началото на личното му управление на държавните финанси бе последвано от видим подем на страната. По същото време в бащините му имения на мястото на неголямо рибарско селище беше построен град Арбихон. Разположението му бе подходящо за търговски кръстопът на половината свят. Изградено бе ново, голямо пристанище с всичките му прилежащи пътища и комуникации. Бяха уредени и сухопътните превози на товарите. В страната започнаха да влизат много чужди търговци с примамливите си стоки, които лесно се превръщаха от новост в необходимост. И вноса, и превоза, и продажбите им бяха под контрола на Лорда. Но още преди началото на войната, в която участва и беше пленен крал Нивакол, международната търговия секна. Тогава Круптик обърна внимание на влиянието си върху вътрешните пазари и именно то му помогна да запази състоянието си непокътнато и дори заработи за увеличаването му.

Тъй като имаше достъп до цялото финансово текучество в кралството, той намери начини да задължи към себе си и така реално да купи тези, на които държавата плащаше. Първо уреди тези плащания да минават през него. Всички, които получаваха от хазната повече пари, отколкото им се полагаше, бяха убедени, че са задължени цял живот да ги връщат на него и да му вършат услуги. Това в най-голяма степен важеше за военнопочалниците и дори за цялата армия.

Круптик знаеше, че всеки се съгласява да дава, когато го убедиш, че така трябва, затова прокара цяла поредица от закони за длъжниците и третирането им. Той използва и опита си с финансово задоволените хора. Човек не мисли за бъдещето си, докато то му изглежда сигурно. Обмислянето на последици, неважещи за него самия, той възприема като тягостно задължение и губене на време. Затова Круптик уреди редовни приходи на тези, които установяваха законността в държавата. Те започнаха да се съгласяват с него и да гласуват всичко, което им поднесеше. Назначаването му за регент, когато крал Нивакол потегли на война, окончателно затвори в ръцете му пръстена на властта.

Идеята да убие младия Авелог, когато баща му не се върна от похода, бе абсолютна глупост и в никакъв случай не би могъл да я допусне. За лорда смъртта на принца би означавала ненавременна борба за власт, а все още не бе законово установена неговата лична победа в нея. Слухът за подготвеното убийство бе измислица на противниците му от лагера на кралицата, които я бяха подлъгали да вземе решение да скрие сина си с оглед на безопасността му. Него всъщност нищо не го заплашваше, той щеше да живее като принц до деня на пълнолетието си, а най-вероятно и след него. Може би щеше да се наложи само баща му (когото регентът много добре знаеше къде е) да бъде убит в плен. Но ключката за подготвеното покушение над Авелог, подхваната от множеството, пообърка нещата, доколкото да ги забави. Бягството на принца и връщането му направо от небето пред всички, обърна цялата ситуация с главата надолу. Охранените дворяни, със закърнели от немислене мозъци, видяха в пристигането на Авелог божественото начало на рода му и обладани от тайнството на полета му го възприеха едва ли не като проявление на дадената му от Всемогъщия власт. Така загърбиха истината за битието си, подвластно на парите и предадоха управлението на страната на непълнолетен. На всичко отгоре младокът започна със законотворчество, което разклати сериозно изградената система на имотовластие и върна нещата доста назад, а самия Круптик направо срина в калта.

Лорд-регентът никога не бе пропускал да забележи силата на противника, но досега беше съдил за нея само по натрупаното състояние, което бе единственият реален показател за възможностите му. Сега вече започна да внимава и за влиянието му върху околните.

Явно, колкото повече хора можеш да убедиш в каквото поискаш, толкова си по-опасен, по-силен и по-си враг.

Круптик не беше човек, който се предава. Комбинативният му ум вървеше по естествен път към установяване на лична печалба и власт. Затова още с провала си видя нова възможност и измисли план за излизане от положението си на унижен и обречен.

След премахването на поста лорд-регент, той се извини на младия крал, че по здравословни причини не може да изпълнява новата си длъжност и напусна двореца под предлог, че отива в бащините си имения, за да се лекува и да отмаря. На изток към Абрихон, обаче потегли празната му карета със свитата, а той заедно с малък военен отряд и с каруца, пълна със скъпи дарове, се отправи на тайна среща с предводителя на дринзите. За няколко дни, последвани от пиянски нощи, лордът успя да му разясни плана си и да го убеди да участва в него. Крал Нивакол трябваше да бъде освободен от плен, да се върне в страната си и да заеме отново трона, а след това да се изпрати войска. Така дринзите щяха да получат Азон заедно с финансовата му система и приходите от нея, а Круптик, щеше освен да запази вече придобитото влияние, да стане и владетел на автономна област, включваща поморските земи ведно с града — пристанището Арбихон. С една дума лордът така щеше да придобие повече, отколкото би имал, ако бе станал крал. Заедно с увеличени законоустановени приходи, щеше да придобие и пълен финансов контрол над властта. И всичко това срещу обещанието да предотврати военната съпротива и да осигури лоялността на дворянството.

Планът бе осъществим, но се пообърка, когато Нивакол се отказа от властта и я предостави на сина си. И така промени нещата, доколкото да накара дринзите да изпратят срещу Азон вместо неголяма войска внушителна военна сила, с която и без подкрепата на Круптик можеха да превземат страната. Лордът прецени ситуацията и прати на смъртните им врагове — язите един кораб със злато и с обещанието за още три, ако нападнат дринзите в гръб, когато той им каже да го направят. Това щеше да върне армията им точно след победата ѝ обратно и за установяването на новото управление. Лордът пак щеше да е най-необходимият човек. Върна се в двореца, обгради се със свита, зачака момента на триумфа си и на окончателното завземане на цялата възможна власт.

Всъщност още с потеглянето на дринзката армия към границата на Азон, всичко беше вече предрешено, а краят му — предизвестен. Затова желанието на Авелог да преговаря бе съвсем логично. И въпреки, че още не беше решил какво ще направи с младия крал, Круптик отиде на срещата с любопитството на победител, за да се наслади на успеха си.

Когато свитата му излезе отвън, усмивката на Авелог изчезна и той заоглежда лорда, сякаш виждаше нещо ново и интересно, което дори не беше човек. Чак след няколко минути го погледна в очите и проговори:

— Знам всичко за преговорите ти и с дринзите, и с язите.

Лордът се сепна. Това не бе възможно, но фактът, че го бе казал, предреша края на Авелог. Каквото и да се уговореха от тук нататък, хлапето трябваше много скоро да умре.

— Не разбирам за какво говорите, кралю, но ако ви е изгодно да продължите — отвърна той. Това означаваше, че чака предложения.

— Хайде да спрем с официалностите — отвърна кралят и това значеше, че признава равенството му, а с това и победата му, — имам само едно предложение.

— Смирено чакам да продължите, кралю — усмихна се насила лордът.

Авелог занарежда замислено:

— Всеки коронясан в църква пред народа си принц е вече крал. Аз бях два пъти коронясван и би следвало да съм два пъти повече крал. Но ти дойде при мен като при престъпник, със стража и оръжие. Нека бъде по твоему, от днес преставам да ти бъда крал. Защото аз съм крал на живите в Азон, а ти не си вече между тях. Предложението ми е да си върнеш живота.

Чак сега лордът обърна внимание на самозаклучващата се врата, през която бяха излезли стражите, разбра капана и посегна за меча си. Кралят вече държеше своя, който трябва да е бил скрит някъде. Круптик бе гледал дуелите на младия Авелог и знаеше, че без помощ отвън нямаше никакъв шанс да го победи. Извика, но никой от стражите не се отзова.

— Знаеш какво се прави с предателите — продължаваше кротко Авелог, като го гледаше в очите. — Смърт до девето коляно. Но аз няма да те убия сега. Ще те зазидат в тази стая. Тя ще изчезне от плана на

двореца и призракът ти ще броди из него за вечни времена. Никой няма да узнае къде е гробът ти, защото такъв няма да имаш. Единствено аз ще се вестявам понякога и ще примамвам духа ти, а той ще ми помага при ръководенето на финансите на държавата. Така мъртъв ще постигнеш мечтата си да управляваш Азон. Синът ти ще умре тези дни. Можеш да го спасиш, ако успееш, ако изобщо намериш начин преди да те зазидат да изпратиш съобщение на язите, да нападнат още сега Дринзия. Не държа особено точно така да се получи, но може да стане още по-интересно.

— А къде ще се свреш ти, кралю, млад и глупав, когато дринзите потропат на вратата ти и попитат за мен? Не разбра ли вече, че твоят живот свърши?

— Не бери грижа за мен, лорде. Аз имам и земята, и небето, и дори властта над теб. А какво ще стане с мен и какво аз ще направя, можеш само да предполагаш, умирайки — кралят излезе през отворената врата, като я бутна да се самозалости.

„Този крал е луд! — мислеше си Круптик. — Той няма никакъв шанс срещу дринзите. И съдбата му, и животът му са вече предрешени от мен.“ Но постепенно в съзнанието му бавно се промъкна истината, че през живота си Авелог никога не бе губил битка и ако в момента наистина го зазиждаха, единственото, което всъщност би могъл да предреша, е животът на собствения си син. Колкото и побъркан да изглеждаше кралят, този път той бе спечелил окончателно. Бившият лорд-регент остана сам в гробницата си със задачата да анализира живота си, докато осъзнае реалността. Беше измислил сам печеливш сценарий, беше изманипулирал докрай хода на събитията и точно когато победата му беше сигурна, Авелог превърна реално постигнатото в илюзорен балон и го спуска. В тази игра кралят беше непобедим.

Круптик бе изваден полужив от гробницата си след повече от три седмици, когато се разчу, че язите са нахлули в Дринзия, а това постави началото на седем годишна опустошителна и за двете страни война.

Лордът беше официално помилван срещу изземването на имуществото му в полза на хазната и бе назначен по милост на краля за управител на дворцовите финанси. Синът му бе поставен за губернатор на Поморските области и се засели в Арбихон, където живя

и управлява до смъртта си с вродените си умения да усеща предварително печалбите.

* * *

А краят на тази война сложи край на илюзиите ми за важността на кралския ми живот. Колкото и героично да звучи в хрониките, той донесе на хората само кръвопролития, нещастия и скърби.

Аз успях безапелационно да поема цялата власт в страната, но това изпи и силите ми, и желанието да я имам. Сам бях избрал съдбата си в деня, в който бях долетял в двореца, за да стана крал, но вече дори не бях сигурен защо го бях направил. Това ли бе МОЯТ живот?

„Животът ти е онова, което успееш да построиш от себе си!“ — бях чувал да казва някога Учителят по свобода. Затова се постарях да уредя нещата в страната да вървят без постоянното ми присъствие в двореца и след това го напуснах, за да построя за себе си своя живот, в който да бъда щастлив.

РАЗДЯЛАТА ИЗКУШЕНИЕТО НА ЩАСТИЕТО

*Зная всички пътеки към дома,
но никъде в своето бъдеще
не се виждам на пътя натам.*

Любима моя,

Пиша ти думите, които не бих могъл да ти кажа, докато стоя пред теб. Пиша ти го, защото разбрах, че съм те загубил. А имам толкова много да ти кажа, че дори не знам откъде да започна.

Смешно е мъж да говори за чувствата си и с това да си предава важност. Ти си жената, която обичам и единствено съм обичал с цялото си сърце. Ти си тази, която е важна за мен. Затова те моля да не отдаваш значение на чувствата ми, защото това може да те задължи да бъдеш с мен. А щастие в любовта включва свободата и всяко насилие над истинските желания изражда пълнотата на преживяванията, като превръща свободното съжителство в пародия.

В момента, докато ти пиша, в съзнанието ми отново се заражда някаква представа за бъдещ, съвместен живот, но знам, че всичко това е илюзия. Вярно е, че все още се виждаме, но в срещите ни няма радост, а е останала само безкрайната тъга. Е, аз съм специалист по загубите. Толкова пъти съм градил, че имам спомени като че ли от няколко живота и винаги всичко е изчезвало от реалността като дим. Сега обаче знам, че ми е за последен път. Този живот е свързан само с теб. Той няма смисъл без теб. Аз няма какво да правя в него, ако не сме заедно. Ти си първата жена, на която съм казвал, че я обичам, защото си първата, която наистина обичам.

Затова ще направя онова, което трябваше да направя много отдавна и ако бях го свършил навреме, може би щяхме да създадем семейството, за което мечтаехме. Може би щяхме да си омръзнем и да си мърморим недоволни, докато остаряваме заедно. Щяхме да търсим разнообразие в чужди компании, където да се оплакваме един от друг.

Вечер щяхме да се чудим какво да правим и нямаше да имаме спомените от този бурен, изпълнен с внезапни промени и катаклизми живот. Но щяхме да сме заедно. И щяхме да имаме дом и деца, защото, повярвай ми, дори и да не си е личало досега, това е единствената ми мечта.

Много отдавна можех и трябваше да се откъсна от живота тук. Да изчезна за известно време и да осигуря финансово бъдещето, което бяхме изградили в мечтите си. Но не го направих. Искях да имаме нормален живот, да забогатяваме постепенно заедно с приятелите ни, да им помагаме и да се виждаме в очите им важни. Та ние дори го бяхме постигнали! По-късно, при провала ми, още можех да взема нещата в ръцете си и да предотвратя идващата раздяла. Но и тогава не ме интересуваха последствията, просто исках да изживеем докрай всичко заедно. Как да се страхува от удавяне човек, на когото спасителното му въже е вързано за кръста. А другото, което ме спираше, бе фактът, че съществуването ми до теб при каквито и да било обстоятелства за мен е истинското щастие.

Тогава, за да те предпазя от отговорност пред кредиторите ни, аз поех вината и измислих версията, че не живеем вече заедно, а си ме напуснала, защото си се разочаровала от мен. От малък знам, че имам способността думите ми да се превръщат в реалност, затова никога не ме е било страх, че лъжа някого. Ако лъжата ми е от значение за него, тя се превръща в истина. Много пъти съм си повтарял: „Внимавай, какво приказваш!“ Сега се чудя, дали ако кажа на всички, че сме лъгали, че всъщност никога не сме се разделяли и при каквито и да било обстоятелства ще прекараме живота си заедно. Дали ще стане истина? А колко бих искал да е така!

Отначало се разбрахме, че съм беден, фалирал търговец, потънал в дългове и че този факт няма никакво значение за нас. Сега след всичко преживяно как би реагирала, ако разбереше, че през цялото време съм можел да намеря достатъчно пари, за да изпълня всичките ти желания. Щеше да ми отнеме време и едно изчезване. Не го направих, защото тогава нямаше да съм вече същият аз, а беше възможно дори да се разделим. А мисля, че значех много за теб. Може би колкото ти значиш за мен.

Веднъж, когато бяхме в планината, аз ти казах, че внезапно съм си спомнил кой съм. Тогава бях решил да ти разкажа всичко за себе си,

за миналото си, но това отново предвещаваше раздяла. Уплаших се и затова бързо потулих истината. Тогава ти казах, че съм се разхождал, както в сънищата си, по непознати места. Лъжех. Много добре познавах местата, по които обикалях, но се опитвах да направя така, че без да се променяме да постигнем каквото искаме. Променях законите на финансовото текучество, на управлението на парите, дори се опитвах да оформя ситуации, от които внезапно да спечелим. Но не успях.

Зная защо те изгубих — с лъжата. Още първата ни уговорка беше, че ако имаме проблем, ще го сложим открито пред нас и ще го разрешим. Аз измених на този принцип. Когато се захванахме със сериозна търговия, нещата станаха необратими. Заради глупавия навик да показвам, че всичко върви добре, аз криех дори от теб истинското положение и опасностите. Ти не беше живяла с много пари и не беше свикнала да смяташ в милиони, затова си въобразих, че като не ти показвам потъването, което предизвиках, ще мога да те предпазя от страха и ти да останеш същото весело, изпълнено с надежда и сигурно в своето бъдеще момиче. Така хербаризирах твоя образ, че те откъснах от действителността. Само че тя се стовари върху ни и тъй като аз предварително знаех степента на риска, това те пречупи. В момента се чувствам безкрайно виновен, но тогава го смятах за правилно. А съм грешал.

Винаги съм рискувал. Собственият ми живот и бъдеще не са имали значение за мен, а досега не бях срещал човек, който да има истинско значение. Затова сега не мога да се изправа на крака. Вече знам, че животът без щастие е като празна чаша — колкото и да е красива, тя е предназначена да има съдържание. Нашата се спуска по средата и остана спомен.

Искам, без да те натоварвам или да те задължавам с нещо, да ти разкажа част от истината за себе си. Преди години, след като вече се бяхме запознали, аз летях с орлите чрез силата на мисълта. Още тогава бях научил, че с желанията си мога да направлявам събитията в живота си. Това по-късно започна да правиш и ти. Но по онова време ти слушаше разказите ми в захлас, широко отворила големите си красиви очи и кърташе всяка моя дума в душата си. Аз бях впечатлен. Внезапно и съвсем неочаквано за мен дойде денят, в който почувствах, че имам цялата свобода на желанията си и тогава разбрах, че обикновенният

живот ме привлича със своята простота. По онова време все още не водех този обикновен живот. Управлявах хора и държава, справях се много добре, но когато се превърна в рутина, нещата престанаха да вървят идеално. Бях затворен в проклятието на рода си да ръководя неразбран и да избягвам близки връзки с други хора, а ако сърцето ми се отвори за нещо, да го крия така, че да не си проличи.

В деня, за който ти разказвам, аз дадох на себе си правото да бъда обикновен човек, да имам желания, като всички останали. А покъсно ти ме научи да имам чувства, без да ги крия и да се срамувам от тях. Сега изгубих всичко. Чувствата ми станаха излишни.

Тогава те пожелах. Реших, че те искам за себе си с твоята младост и искреност, с любовта ти и възхищението, което се четеше в очите ти. Исках те с цялата ти красива душа. И преди знаех, че мога да влияя на хората, да ги увеличам с идеите си и да ги карам да мислят като мен. Правил съм го неведнъж, забавлявал съм се с промяната на мненията им, вижданията им и последващите ги действия. Но никога не бях пожелавал лично да се възползвам от това. Тогава го пожелах. И ще ми повярваш ли, че още след първия ден, в който бяхме заедно, аз вече бях решил да прекарам остатъка от живота си с теб? И ти го казах още тогава, но едва ли си го приела за истина. А нещо в мен вече се беше преобърнало, аз мислех за себе си като за друг човек. Вместо да те взема в моя живот и в моя свят, аз бях влязъл в твоя, а там всичко беше така хубаво, че останах. Заживяхме заедно, градихме планове за близко и далечно бъдеще, което беше прекрасно и знаех, че е възможно, но... не стана. Толкова навътре навлязох в света на обикновените хора, че започнах да бъркам дори спомените си. Моят свят — този, от който бях дошъл, е пълен с жестокост, сила, пресметливост и битки. Битки, в които те вълнува победата, а не участниците в тях. В света на хората — този, в който ти беше живяла, господстват понятия като: чест, любов, дълг, семейство и сигурност. Тези неща са познати на господарите на живота само за думи и се използват от тях като стимул за другите, но за обикновения човек те са абсолютна и неотменима същностна истина. Когато заживях с теб, аз заживях като човек и тези неща ми станаха присъщи, затова въпреки познанието си за цялата система и възможността да я манипулирам, не можах да се справя. Оттласквах се постепенно от дъното с уменията си на господар, но със средствата, достъпни за всички хора да издигна нас

дватамата до върха. Всъщност и тогава можехме да живеем спокойно като околните, но явно бях объркал спомените и амбициите си от два живота. Бях смесил в мисленето си две несъвместими съществувания. Затова зная, че цялата вина за провала на връзката ни е само моя и те моля да ми простиш.

Веднъж сънувах сън, който съм ти разказвал. Вървахме с компания по горска пътека и стигнахме до огромна, отвесна канара. Аз се приготвих за изкачване и тръгнах. Ти пожела да дойдеш с мен. Когато вече бяхме до скалата, аз те върнах с думите, че скоро ще слеза при теб. Когато преди време ти разказах съня си, ти казах, че сме се качили заедно. Излъгах, ти ме чакаше при другите. А как бих искал да съм наистина там горе с теб! Обещавам да сънувам пак същото и този път да те взема със себе си.

Провалът дойде, когато в предприятието ни влязоха чужди пари. Тези, които ги даваха, искаха определен тип работа и задължения от моя страна, а по техния начин не можехме да изведем до горе толкова рисково начинание. Опитах се да обясня това на партньорите ни, но не успях. Говорех с тях един по един, а може би трябваше да ги събера заедно, за да няма съмнения, недомлъвки и недоразумения. Тези, които ни финансираха, ми прехвърлиха всичките задължения, а след срива се убеждаваха един друг, че ако бях работил, както те бяха искали, щели сме да успеем. Това са глупости! Те не проумяха изобщо за какъв мащаб ставаше дума. Затова от тогава реших да работя сам и... не работя.

Приключвам с това. Не е толкова важно миналото. Всичко в човешката душа е поправимо, а може би дори и самата тя, но не зная как и от кого. Важно е не какви спомени влачиш зад себе си, а какво бъдеще реално ти предстои. От много време бъдещето ни с тебе бе изтъкано от фантазии. Аз знам какво значи да строиш живота си първо в представите си, после в реалност и виждам ясно построеното от другите хора. В твоята сграда моят силует се губи. Дойде време и аз да построя мой личен живот с твоето постоянно присъствие в него, и тогава да ти го покажа. Ако го харесаш, ще сънувам пак скалата и ще се катерим двамата с теб по нея.

Фантасмагории! Илюзии! Ако можех, до сега щях да съм го построил. Все пак ще се радвам, ако поискаш отново да сме заедно.

Чудно, как човек успява с лекота да управлява живота на другите хора, а изобщо не може да се справи, щом сам попадне в него.

Искам да ти кажа и още нещо. Зная, че може да се управлява бъдещето, случайностите и дори късмета. Правил съм го и винаги, когато не се отнася до нас двамата, се получава. Мога да предначертая съдбата на всеки и после да разбера, че каквото съм предвидил, се е случило. Но изглежда, че съм започнал да се вземам прекалено на сериозно. Когато съм недоволен от себе си, съдбата ми го приема, като желание за провал и той неминуемо идва. Сега се опитвам да установя хубавото в нашия живот, но дали защото прекалено бързам или поставям много условия, аз всеки ден се събуждам със съзнанието за неуспех и неизпълнено намерение. Тогава започвам наново да строя. Може би не вярвам в това достатъчно или нещо дребно ми убягва. Моля те да не приемаш обещанията, че бързо ще се оправим за поредната измислица. Просто се опитвам да вкарам добрите си идеи чрез думите си в реалността. Но не ми стигат силите. И вече няма смисъл. Важни са не придобивките, а самият живот и красотата в него, а те все повече ми убягват и без теб губят значението си.

Много бих желал писмото ми да стане излишно и да не стигне до теб. Ако решиш, че още ме обичаш, никога няма да го прочетеш. Или може би много по-късно, като спомен за тежките времена. Не искам да завършвам с баналното: „Желая ти щастие!“ Това би означавало, че вече съм приел раздялата ни, а не е така. Затова ти желая всичко, което ти искаш. Аз просто ще изчезна. Човек ще ти донесе парите, с които да уредиш живота си и да се разплатиш с тези, за които решиш, че имат право да вземат. Аз вече няма да съществувам. И ако някой ти каже, че е видял човек, който прилича на мен, не му вярвай — няма никой като мен. Може би след много време ще се появя и ще те попитам, искаш ли да построим заедно къща за децата си и храм на мечтите си? И тогава ще ми отговориш, какво си решила.

Не се чувствай задължена към мен и знай, че винаги си усещала нещата по-точно и си вземала по-добрите решения. И ако бях споделял повече с теб, и ако бях по-искрен, всичко щеше да бъде наред, и нямаше да те загубя. Бъди такава, каквато си. Истинската ти! Обичам те!

А сега си пожелай нещо и знай, че ще се сбъдне.

Всъщност, раздялата ни не е истина. Дори се виждам, как след дълъг, уморителен полет се прибирам вкъщи. Там ти готвиш вечерята, а аз ти разказвам къде съм бил, какво съм правил и ти обещавам на следващия ден да те взема със себе си. Това звучи като фантазия, вероятно не отговаря на представите ти за реално бъдеще и на желанията ти, но е една идея за съвместен живот, която смятам да доизградя, докато се превърне в действителност. Защото така ми харесва, така изглежда красиво и съм с надеждата, че ще го харесаш и ти.

Животът, който съм водил досега, е свързан с изпълнението на различни роли. Моето присъствие в него е съобразено с представите на различните хора, дори и на мнозинството за реалното развитие на обстоятелствата. А прекрасно знам, че тази реалност е фиктивна и непълна, че е изградена хаотично върху спомени и правила, вместо върху истинско предстоящо бъдеще. И въпреки всичко приех да съм в нея, като отражение на чуждите виждания. Връзката ми с теб извади от мен наяве една моя по-истинска личност, изпълнена с чувства и сила и аз нямам намерение да я изхвърля като ненужен отпадък в калта. С теб съм истинският аз, познал щастието в любовта и хармонията. Едва сега започвам да изграждам живота си такъв, какъвто го искам. Изчезвам, за да се реализират мечтите ни. Ще намеря изхода, съществуващ само в приказките. Няма да ме виждаш, докато не се науча да не развалям хармонията на живота с присъствието си. Можеш да казваш на хората, че съм заминал някъде по важни търговски дела, че не знаеш кога ще се върна. Но те моля да не бързаш да ме забравиш и да ме изхвърлиш от бъдещето си, защото много боли и не бих понесъл това да е истина.

И нека Бог те благослови, щастие мое и мое най-истинско нещо в живота!

СТАРЕЦЪТ ЗА ДРУГАТА СТРАНА НА СВЕТА

*Написаното, казаното
и целият живот
всъщност са измислени от нас
за забавление,
без значение, че винаги започват
като нещо сериозно.*

Сякаш в един далечен живот бях принц, който в несгодите на предназначения си живот и в подтика си към истинската свобода бях получил дарбата да летя като орел. След това бях крал, комуто свободата бе дала възможността да властва над съдбата си. И над света. После се отвратих от задължението да водя непрекъснатата борба и така да управлявам живота на хората, затова го прехвърлих на други. А аз станах обикновен търговец и в опита си да разбера какво искам да правя с дарбите си, се докоснах до изкушението на щастието. Тогава реших, че си заслужава да отдам живота си и бъдещето си, за да го направя вечно. Но все още бях незрял и окован в идеите си за лична борба, затова се провалих и в това. Загубих всичко, което имах и тръгнах да търся Повелителя. За него ми бе предсказано, че може да ми покаже същината на времето и истинския ми път. Ако тогава знаех какво всъщност търся, щях просто да спра и да се огледам, вместо да гоня непознатото по света. Но нали такава е младостта.

По онова време се запознах с другия летящ човек и с него отидохме при Велите. Но преди това се запознах със Стареца на знанието, а още преди това срещнах него.

Срещнах го в полет. След като бях изоставил живота си на обикновен търговец в столицата на кралството, на което бях и крал, от изминатото дотогава бе останало само недоволство. Можех едновременно да летя с орлите, да водя победни войни, да управлявам държава и заедно с това да имам още един живот. Но с всичките си

знания и умения не можех да направя щастлив човека, на когото безкрайно държа. Всичко, което можех и вършех, беше или нищо, или само начало! Затова си спомних заръката на Учителя ми по свобода да намеря Повелителя. Разпределих набързо делата си — кралските и търговските — и в онзи ден се намерих още по изгрев в небето.

Отдавна не се бях заигравал с вятъра — бях свикнал вече във всеки полет да гоня височини, но този ден полетях ниско над земята. Когато търсиш някого, когото не познаваш и не знаеш къде може да е, просто тръгваш, накъдето те отведе вятърът и накъдето те поведе сърцето. В полета към непознатото душата ми се освободи от тежестта на недоволството и по обяд аз вече танцувах във въздуха и се провиквах в ритъм, колкото ми глас държи: „Учителюуу...! Повелителюуу...!“

Изглежда виковете ми го бяха привлекли, защото в миг над мен от нищото — като сянка, като дух, но съвсем реален — се втвърди от въздуха другият летящ човек. Не изглеждаше нито като Учителя, нито като мен. Беше може би на моята възраст и летеше леко разтворил с ръцете си някаква блестяща сивобяла мантия. Разперена тя образуваше малки, широки крила, не птичи, а по-скоро като на прилеп. Но не махаше като прилеп, а се носеше равно, като по вода. Сякаш при него въздухът беше по-сгъстен от този при мен. Мантията му завършваше с бяла качулка, която покриваше главата му до очите, които ми се усмихваха.

— Ти какво си? — попита той. — Човек ли си, орел ли си или що? И как те възприемат с тези огромни крила?

— А, ти какво си? — попитах в отговор. — Ангел ли си, дух ли си или що? И как успяваш да се задържиш във въздуха с тези малки крила?

Летящият хареса шегата и се закикоти така, че зарази и мен.

— Хайде да кацнем някъде, където ще се чуваме, без да си крещим! — каза той, прибра крила — едното повече от другото, свито във фуния и се завъртя като свредел по посока на малка, безлюдна полянка.

„С този ненормалник летенето ще е жива емоция“ — помислих си аз и заизчислявах положението на моите крила в опит да повторя номера му. Но освен, че се завъртях доста бавно, ми се зави и свят, затова се отказах и предприех коронното си спускане надолу като

камък, с отваряне на крилата в последния момент. От престараване ги разперих точно преди да се ударя в земята и с вятъра, който се получи, едва не издухах новия си познат от полянката.

— Уу! — викна той, — що не ме предупреди да се хвана за някое дърво като кацаш — и отново весело се разсмя.

Там той ми разказа, че има и други летящи хора като него и че мантията му е инструмент, който освен че му служи за летене, го прави и невидим, докато е в полет. По някакъв начин тя наистина сгъстява въздуха около себе си и го прави плътен — почти като вода. С нея можеш да летиш, като птица, но можеш и да плуваш като риба, само дето, докато плуваш и другите хора в полет трудно те виждат. Все едно, че с различните видове движения, преминаваш в различни състояния; светове, времена или каквото и да е. За да ми се покаже, докато лети, за него е било доста трудно; защото хем трябвало да се задържи в по-редкия въздух, хем и аз да го видя. При кацането мантията омеква като коприна и удължената ѝ част се привързва с въженце за кръста. Тогава тя става обикновена сивобяла дреха. Платното за нея се вземало от Змеите, а за да придобие силата на междувремето минавало през покоите на Велите, но накрая трябвало сам да си го ушиеш по определена кройка и мярка.

— Нима Велите наистина съществуват? — попитах го аз.

Той първо ме изгледа с недоумение, по-скоро с израз, че е объркал нещо, после се засмя весело и каза:

— Я ми кажи, ако всъщност не се шегуваш, ти как изобщо летиш без благословията им?

Докато му разказвах историята си, той ме слушаше изумен. В очите му започваше да се чете все по-голямо уважение към човека с големите крила на орел. Накрая тихо промълви:

— Не зная дали трябваше да ти разказвам всичко, не зная дали трябва да го правя или не, но аз ще те заведа при Велите. Искам и те да чуят твоята история, която много напомня легендата за родоначалника на летящите хора. Ако ще после и двамата да ни изгонят.

Галор — така се казваше моят нов приятел — бе тръгнал към годишното сборище на Велите, които през другото време, живеели като обикновени хора, пръснати по земята. Неписано правило било на тези събирания да присъстват и всички летящи, тъй като те се водели

нещо като техни протезета, защото и свободата си от задължения, и летенето си дължали на тях, и на закрилата им.

Но преди да отидем на сборището им, трябвало да минем през Планината на пътищата и да вземем оттам Стареца, който бил човек на знанието и или не можел, или не искал да лети. Вече няколко години наред Галор го носел и затова беше много доволен, че ме е срещнал точно сега, защото с моите големи крила това нямало да е толкова трудно, ако се съгласях да му помогна.

Срещата ми със Стареца беше поредният шок за мен.

Летящият човек имаше навика по цял ден да се препича по полянките, като летеше предимно вечер, а понякога и цяла нощ. Аз възприех този маниер на предвижване и така един ден на зазоряване се оказахме пред скалиста планина, която се издигаше по-високо и от нашия полет. Галор явно я познаваше, знаеше накъде да летим, и с почти отвесно „изплуване“ занася височина. Полетът с него за мен беше неповторима емоция, но и той се кикотеше до падане, като гледаше как с моите големи крила опитвам безбройните му номера. „Плуването“ го бях понаучил, но явно отстрани изглеждаше много смешно, и за да не пропусне представлението, Галор предпочете при изкачването да изостане след мен.

Когато стигнах билото, слънцето точно бе започнало да се показва. Тогава видях Старецът да „виси“ в йогийска поза над земята. На моравата под него седяха в същата поза двама негови ученика — също старци като него. И дори погледът им изглеждаше като неговия — гледаха в небитието, като че ли нищо не виждат или виждат всичко. Когато ме забеляза да се издигам над билото, Старецът сведе глава, спусна се плавно на тревата, поклони ми се и каза:

— Славя деня, в които идваш при мен, предводителю наш!

Аз едва успях да кацна от изумление.

— Не бих могъл да бъда ваш предводител! — казах.

— Старите ми очи лесно виждат нещата, които си скрил от останалите — отвърна той, — но да бъде твоята игра!

Чак тогава се появи Галор и се приземи. Старецът още стоеше с наведена глава. В този момент аз за пръв път усетих, че имам особено значение за тези хора. Сърцето ми се изпълни с усмивка и с обич към тях, като към мои деца. Приблжих се до него и му прошепнах:

— Какъвто и да ме виждаш, аз съм дошъл тук при теб да бъда твой ученик. Затова бъди мой учител!

— Какво искаш да научиш от мен? — промълви той.

— Това, което всички подозират, че е възможно, но никой не знае със сигурност — промяната на света в момента само със силата на мисълта. Например, ако поискам тук, на мястото на този камък да се появи купчина злато и то да стане.

Старецът се обърна към един от учениците си и просто му каза:

— Направи, моля ти се, от този камък жълтици!

Другият погледна натам, после плясна силно с ръце, а пляскането му прозвуча като гръмотевица, екотът, на която се сля със звъна на изсипващ се на земята златен куп.

— Това ли искаше да можеш? — попита ме Старецът и се обърна към ученика си: — Колко време ти трябваше, за да научиш ръцете си да пляскат така?

— Сто двайсет и седем години.

— Имаш ли толкова време за губене, кралю? — ме попита. Аз мълчах объркан, но той продължи. — На тебе, дете ги е дадено по рождение да можеш да събираш в един миг цялото време и са ти поверени промените в света, наистина ли искаш следващите стотина години да ти гният костите по върховете заедно с мен? Необходимо ли ти е това за друго, освен за ефект и за слава, след като вече можеш да променяш истината дори в миналото, а каквото си поискал да го получаваш сега?

Замълчах смутен. Подозирах, че в думите на Стареца има някаква истина, но не разбирах нищо от казаното. Не можех дори да си представя какво в действителност значи да събираш времето, а още по-малко да предположа такава дарба у себе си.

— Аз не знам нищо за същината на времето — заобяснявах припряно. — Преди години Учителят по свобода ми го загатна и каза да открия Повелителя, който ще ме запознае с това. Дори смятах да питам теб, къде мога да го намеря.

— Учителят ти не ти ли каза, къде да го търсиш?

— Не, просто, да го намеря.

— Ти си крал, нали?

— Да! Крал съм.

— И като крал, вероятно познаваш и кралството си и съседните страни?

— Да! Познавам ги!

— Познаваш ли тези земи?

— Познавам тези, от които идваме. Тази планина ми навява спомен, че съм я виждал, но нямам ни най-малка представа за земите отгатък нея.

— Знаеш ли коя година е на земята, от която долитате?

— Да! Разбира се!

— А знаеш ли коя е в непознатите земи пред вас?

— Предполагам, че е същата.

— Но не си сигурен, нали?

— Това може да се провери, като слезем...

— Попитах те дали си сигурен!

— Не съм.

— А защо, след като е толкова логично?

— Логиката е най-познатата и най-често използвана за заблуда илюзия, особено, когато не са обхванати фактите изцяло. Логиката не дава представа за света около нас, а се опитва да го обясни. Затова е по-добре да не я използваме за опознаване на действителност — достатъчно е само малко недоглеждане на нещо дребно, но съществено, или пък подмяната му по аналогия с нещо подобно, и логиката ни започва да ни лъже. Тя няма познавателен смисъл, а служи по-скоро за описване процеса на опознаването.

Млъкнах. Всички бяха втренчили поглед в мен, сякаш виждаха призрак.

— Чии са тези думи? — вече тихо и не нападателно попита Старецът.

— Предполагам, че са мои — отвърнах.

— Не, момчето ми. Сега ги казваш ти, но ние вече сме ги чували. Това са думи на Повелителя. Този, когото ти търсиш. Преди стотици години той се подигра с Великите Старци, като реши да умре. И други от тях са умирали, но всеки е предавал знанието, което владее на някой наследник и ученик, както аз, без да съм велик, обучавам тези двамата тук. Но Повелителят просто нямаше ученици. Той пръсна уменията си за управление на времето на хиляди парченца измежду обикновените хора и оттогава никой не може изцяло да ги събере. А когато някому

потрябва нещо от него — да пита смъртните. Трудно дори ще се намери някой от тях, който да е осъзнал силата си и знанията, които носи. Говори се, че има наречен, да събере на едно място цялото, но до последния момент няма да се разбере дали това не е поредната шега на Повелителя. Защото оня така си играеше и приживе с Великите. Но дори да е истина, никой не знае кой е наследникът му, за да го отвори. Може и да си ти! Я ми кажи, ти какво всъщност търсиш на тази планина?

В този момент аз, като че ли се свестих и отново започнах да си спомням какво правя и накъде бях тръгнал.

— Всъщност... търся Повелителя.

— Няма да го намериш тук — отсеке Старецът. — По-добре го потърси в себе си. Но не мога да ти кажа как ще го изкараш от там и дали ще ти стигнат затова и стотината години, отредени ти за живот на земята.

— А как всъщност е наречено да се събере Повелителят? — попитах и въпросът отново въведе дълго мълчание, взряно в мен.

— Ще го събере този, който открие и назове името му. От този момент той ще бъде Повелителя.

Готов бях да попитам как му е името, но въпросът ми сигурно щеше да убие Стареца от смях.

— Сега избирай — каза той — или си товари жълтиците и заминавай с тях, откъдето идваш, или почивай, че те чака дълго носене на тежък дядка чак до Велия.

Останахме на билото осем дни, в които се търкаляхме по полянките, предавахме си всевъзможни трикове в полет и слушахме невероятни истории и легенди за летящите хора. Старецът, като да беше живял хиляди години, знаеше всичко за всеки. Без заядливия си тон, той се оказа превъзходен и весел разказвач. Дори Галор не беше чувал повечето случки. В разказите му имаше цял един вълшебен свят с ангели, демони, полубогове, хора — змейове, вечни старци и вълшебни планини. Това бяха легенди, които бях слушал още като дете, но предадени по различен начин. От неговата уста всичко изглеждаше нормално, достоверно и конкретно, сякаш се бях случили пред него с негови добри познати. Светът, за който разказваше, уж беше като нашия, но погледнат от другата страна на вълшебно огледало. В него древните богове бяха хора от бъдещето, митичните

змейове се присмиваха на селяните задето мислят, че им вземат децата, за да ги ядат, а те просто ги прибираха при себе си, за да ги учат на змейство. Пророците, попитани какво е наредил Господ, докато уж слушаха гласа му, измисляха отговора, който е най-добър за хората, но въпреки това, казаното от тях на момента ставаше неотменима истина. Колкото и весело да изглеждаше всичко, когато веднъж го чуеш, светът сякаш ставаше по-богат и се променяше и ти не можеш вече да погледнеш на него и на себе си както досега.

В приказките му нямаше поучения, дори като че ли липсваше края им, той оставаше отворен сякаш за доизживяване. Това ме караше да се чувствам вътре в тях и оставяше в мен впечатлението, че наистина бях важен за летящите хора, а и за останалите.

След няколко дни потеглихме на дълъг полет. Старецът висеше завързан за кръста ми, а непосредствено пред мен летеше Галор, за да използваме свойствата на мантията му. Тогава за пръв път усетих съгъстяването на въздуха на границата с междувремето. Като че ли плуваш и всяко най-леко движение на тялото ти, те отнася далеч напред.

Така се движихме няколко дни. Със скоростта, която поддържахме трябва да сме изминали хиляди километри, преди да дойде вечерта, когато Старецът ни каза, че ще чакаме изгрева там, където сме. Кацнахме и уморени заспахме веднага, без да подозираме, че на сутринта ще сме точно пред входа на вълшебния дворец на Велия.

ВЕЛИТЕ ЗА УПРАВЛЕНИЕТО НА СВЕТА

Велите не са нито отделен народ, нито секта. Те са хора със сила и власт над живота и го управляват като на шега. Могъществото им се корени в познаването на същината на света и в умението им да наричат нещата с истинските им имена. Това, което надарените измежду нас могат да осъзнаят в прозрение, за Велите е изначално знание и неоспорим факт. Те виждат и разпознават истинското значение на събитията, формите и времето, като основна част от общото намерение. Затова чрез подреждането на обикновени предмети, думи и на незначителни на пръв поглед подробности от битието си, те могат да придвижат това намерение в желаната от тях посока. Владееят и силата на словото — казаното от тях е неотменимо. Всички нарицатели са Вели, а всички истински гадатели, дори и да не го знаят, са техни служители и описвайки бъдещите събития не ги предсказват, а ги предизвикват.

Велите са повече от магьосници, защото не използват заучени заклинания. Те познават елементите на светоградежа и целенасочено ги променят. Нагласянето на бъдещето за тях е игра, в която строиш нещо с каквото намериш по пътя си.

Още много може да се говори за тях, но е възможно същността им да се определи и с една дума: те са творците на света. За да попаднеш при тях, трябва да имаш поне малко от техните умения, но за да станеш един от тях, трябва дълго и внимателно да се учиш да градиш действителност.

Велите са пръснати по цялата земя и в нормалния живот не се отличават от другите хора. Можеш да ги познаеш по обстоятелството, че всичко наоколо им става по тяхна воля. Обикновено са на постове с пари и власт, но това не е задължително — срещал съм ги дори да живеят като скитници. Всеки от тях има своя област и територия, в която твори — нещо като управител и отговорник на определен географски район. Затова, въпреки че добре се познават, те рядко се

срещат. По тази причина са организирали годишни събирания в замъка Велия.

Познайте, как се стига до там. Замъкът е кажи-речи половин град, построен изцяло в междувремето. През повечето време мястото му е гол, тревист хълм, който всеки може спокойно да прекоси. В определена дата и час над него като мираж се появяват здания и кули с развети на тях знамена, широко отворени порти — и всичко това се изпълва с хора. Преди да успееш да потъркаш очите си, видението се втвърдява, материализира се и вече можеш да влезеш в града. По-късно тази конструкция на Велия бе променена, за да не може никой външен човек да премине в междувремето, докато то самото не го привлече и някой от посветените не го преведе през границата на световите. Построени бяха и тайни входове, които да водят към замъка, маскирани като пещери, манастири или безлюдни параклиси, пръснати навсякъде по земята.

Днес Велия не съществува в същия си вид. Стотина години след като аз попаднах там за пръв път Велите бяха разконспирирани и обявени за черни магьосници. Отвратени от човешката низост повечето от тях се отказаха от службата си и заживяха като обикновени хора с нормален живот. Тези, които останаха, изнесоха замъка в друга планина, където го разшириха до цяла заселена област, намираща се в постоянно междувремие. Тя се превърна в база и център за подреждане на реалностите в света. И до днес там продължават да живеят и работят много от наследниците на тогавашните Вели — Вечните.

Когато за пръв път видях Велия, аз не знаех нищо за нея и имах чувството, че след няколкодневен полет някой ме е пренесъл с помощта на вълшебна пръчица на съвсем различно място.

Влязохме в замъка и се намерихме в просторни помещения с високи тавани и много орнаменти, които бяха събрани от различни култури, но съчетани със стил правеха обстановката красива и оставяха впечатление на хармония и мир. Навсякъде се движеха радушно усмихнати мъже и жени, които ми се струваха необикновено красиви, спокойни и откровени. Не се отличаваха много от хората, които бях срещал досега. Само понякога погледът им се разфокусираше и оставаш с впечатление, че гледат през теб. По-късно разбрах, че така те виждат неща, за чието съществуване ти дори не подозираш. Така за секунди успяват да разчетат твоето минало, бъдеще

и най-вече твоята същност. Тази им способност навярно ги накара още при първата среща да ме заведат направо в залата на съвета. Там в смях и закачки разговаряха управителите. Появата ми сред тях предизвика нескрит интерес.

— Ти знаеш ли, че си един от нас? — попита въздебел мъж в строг официален костюм.

— Откъде бих могъл да знам, когато едва преди няколко дни научих за съществуването ви? — отвърнах и отговорът ми предизвика вълна от весела възбуда.

— Кой ще го поеме, за да го въведе в нещата? — обърна се към присъстващите той, а после към мен. — Идете да ти вземат мерки за костюм и отличителни аксесоари. Ще бъдат готови, преди да се запознаеш с обстановката. Искаш ли мантия за летене?

— Защо не — отвърнах. — С нея се правят доста номера — това предизвика нов искрен смях.

В този момент забелязах до стената нещо, което ми беше познато, макар да го виждах за пръв път. Беше изрядно кръгла, леко грапава, мътнобяла каменна топка. Като проблясък в паметта ми се отвори спомен, че някога съм я държал, крил съм я, съхранявал и ползвал. Дойде ми дори знание за ритуалите с нея. В мисълта ми прозвуча дори името ѝ.

— Шакхвил — промърморих, като опит да произнеса на глас току-що прочетеното.

В залата се възцари тишина. Всички погледи бяха впити в очите ми.

— А къде е свещникът? — попитах аз в отговор на мълчанието им.

— Долу някъде в складовете — промълви дребен старец. — Не знаехме, че е част от Шахва. Сега ще го донеса.

— Мисля, че името му е Шакхвил — камъкът със силата на луната — казах аз. — И без свещникът може да работи само на определено място на земята.

Не разбирах откъде зная всичко това. Сякаш в мен се беше пробудил друг човек, със спомени и умения.

Свещникът беше от непознат, твърд, тъмен метал и представляваше три дебели, ковани пластини, които свързани в центъра си образуваха две противостоящи пирамиди. В средата им

беше монтиран малък, метален цилиндър. Там сложихме свещта и я запалихме, а над нея поставихме каменната луна. С огъня под себе си тя стана прозрачна. Грапавините ѝ изпъкнаха в жълт блясък, като изтъкана от злато фина мрежа, която се виждаше да влиза и навътре в нея. А над всичко това се появи в светлина изображението на огромно, ефирно, синьо кълбо. То сякаш бе живо и дишаше с разноцветни, прескачащи около него светлини, които излизаха от вътрешността му, и се връщаха обратно в друга точка и с друг цвят. Зрелището беше удивително, но нито някой от присъстващите, нито пък аз знаехме какво да правим по-нататък и затова останахме само с насладата от невероятната му красота.

* * *

Аз съм войник от непобедимата армия на Дринзия и съм в битка, която повече прилича на сеч. Не зная какво става наоколо, но зная, че днес ще умра. Предсказано ми беше от врачка — беше ми казала, че точно в този ден гордостта ми ще ме погуби.

Отнякъде изскочиха вражески конници, облечени в черно, които с дългите си мечове колежа наред. Знаех, че бяха получили заповед, която гласеше да не оставят живи пленници и те щяха да я изпълнят. Дори да убиех някого от тях, пак щях да умра.

Ръката ми беше като от олово, а мечът просто си висеше в нея. Трябваше да се впусна в бой, но вместо това хвърлих оръжието си на земята и вдигнах ръце. Огледах се — бях единственият, който се предаваше. Конникът срещу мен ме гледаше, като че ли бях бездушен предмет. Не представлявах за него заплаха и не изпълни заповедта. Вместо това ми посочи един завой на пътя. Ако не отидех там, щеше да ме убие. Подчиних се и застанах мирно на мястото. Около мен падаха окървавени тела. Колкото и да бях безопасен, някой от прииждащите врагове нямаше да го разбере и щеше да ме убие. Казах си, че сънувам. Всъщност бях кралят на Азон и срещу мене бяха войниците ми. Опитах се да се пробудя и успях. Бях в леглото си, в двореца. Не помнех нищо, освен съня си. Нямах планове за деня, нито някаква представа за вчерашния. Опитах се да сглобя в паметта си всичко отново. Започнах с последния си спомен. Той беше от Велия.

* * *

Бях в залата на управителите и пак в центъра на вниманието. Дадох ми подготвен плата, от който трябваше да си уشيا мантия за летене, после един от тях ме поведе нанякъде. Влязохме в някакво подземие. Беше влажно и тъмно. Осветявахме пътя си с факли и се движехме към някаква зала, от която идваше топлина. В дъното ѝ имаше издълбана в стената ниша, където гореше огън в нещо като пещ. Пред нея стоеше същество, което би трябвало да е човек, но не приличаше на такъв. По-скоро беше дебел, зелен гущер без опашка, макар че това впечатление можеше да се дължи и на някакви специални дрехи.

— Има ли готов пръстен! — попита спътникът ми.

— Няма нов — отвърна съществото. — При мен е само пръстенът на Перох.

Човекът с мен застина в изненада.

— Не можем да му дадем пръстена на Перох! — каза. — Той идва за пръв път и все още нищо не познава.

— Вие решавате — беше отговорът. — Друг скоро не може да се изработи. Имам материалите, но са необходими две години, за да кристализира.

— В края на краищата и така може — промърмори човекът след дълго мислене. — Ако пръстенът на Перох му стане — за него е.

Всички управители на велите носеха отличителни пръстени. Но не бях виждал по-красив от този нито на ръцете им, нито в кралската съкровищница. За да изглежда нормален, отвън бе облечен в злато, а всъщност представляваше цял кристал. В горната си част — като малък, обработен диамант, от ъглите, на който тръгваха изумрудени лъчи и образуваха формата на многоъгълна звезда. В основата на диаманта имаше петно, в което се преливаха светложълто с лилаво и даваха неестествен, сменящ се нюанс в отблясъците. Отдолу пръстенът се свързваше в леко издут рубин. Сложен на ръката, само двата камъка изпъкваха от златото и човек не можеше да откъсне поглед от свършената му красота. И сякаш бе правен по мярка за мен.

На връщане по безкрайните коридори попитах водача си кой е Перох.

— Това е името на този, който би трябвало да наследи Йон. А Йон е първостроителят. Нещо като уредник на света на междувремето и Велик Наредител, когото никой не е виждал от стотици години насам. Йон е носител на целостта, на връзката на началото с края, на идентичността на минало с бъдеще, на единството на материята с енергията във всичките им форми, а също и на променливата пространственост на междувремето. Говори се, че живеел в друго измерение и когато ни е напуснал, ни оставил за връзка с него пръстена на Перох, който ще го наследи. Щом ти го носиш, ще имаш много работа и много живот с нас.

Седнахме отново в залата с управителите, които дълго се дивиха на факта, че ще нося пръстена на Перох. С това обясниха и необикновеното ми знание за кълбото Шакхвил. Отново запалихме под него свещта и зачакахме. Тогава в главата си чух глас: „Ти знаеш, но все пак ще трябва от мен да научиш, какво знаеш и как да си спомниш. И колкото и време в несигурност да губиш, накрая пак ще се срещнем, за да можеш да разбереш всичко за себе си и за света! И тогава ще усетиш, че си го знаел винаги.“

Взрях се в синята сфера, загледах се в движението на прескачащите светлини, докато се слях с него. И една от тях ме увлече със себе си към центъра.

Това бе последният ми спомен, преди да бъда обречен войник от победената армия на Дринзия. После крал, събуден от кошмар, който не знае какво и кога се е случило и кое от всичко, което си спомня бе преживял наистина.

* * *

Събуждаш се от кошмар, в който си предвкусил собствената си предизвестена смърт и с усилия си спомняш парчета от миналото си, които не знаеш преживелица ли е или сън. И единственото, в което си сигурен е, ти кой си, каква е отредената ти роля в света, но не ти дава представа нито за вчерашния ден, нито за предстоящия, а още по-малко за бъдещето, което те очаква. И колкото и да се опитваш, не можеш да си спомниш какво всъщност си преживял, какви планове и

намерения си имал за настоящето. Означава, че започваш да градиш в този момент и бъдещето, и миналото си.

Така започна за мен денят, без спомени и без обещания за себе си. Затворена, светла стая, потънала в уют и разкош, и единственото знание, че съм вещ владетел на цветуща държава, наречена Азон. Крал, който имаше всичко, можеше да постигне дори невероятното, но онова, което го занимаваше бяха изначалните истини за човешкия живот и тяхното място в неговия.

Кошмарът на предстоящата ми насилствена смърт много трудно отстъпи на спомен за полети и приятно пребиваване в един чуден, но дали истински свят на хармония и придобита сила. Ако не бе самата действителност, значи аз бях войникът, който пред лицето на смъртта, току-що се бе преродил в краля на победилата в битката армия, нещо още по-невероятно и от живота ми на летящ човек. Затова започнах с усилия да възстановявам спомени за събитията и да търся потвърждението им с факти.

Станах много тихо, защото пред вратата ми дебнеха прислужници в очакване да се събудя и потърсих втория, неофициален изход от стаята. Точно там, където си го представих. Платът, с който бе облицована стената, преминаваше в тежка завеса, а зад нея беше истинският личен кабинет на краля, в който той се усамотяваше, за да взема важни решения.

В него зад стъклена витрина, където имаше събрани всевъзможни предмети, най-отпред стоеше нацърбен от употреба и с петна от съсирена кръв широк, дринзски меч. Малко по-встрани лежеше грижливо сгъната сивобяла мантия, а върху нея с невероятен блясък грееше най-красивият пръстен на земята — пръстенът на Перох. Това беше истина. Сложих пръстена, облякох вълшебната дреха, излязох през тайната врата на кабинета и се отправих по витите стълби към кулата, за да изпитам отново удоволствието на полета. По пътя случайно ме срещна страж, спря ме и ме арестува, защото не ме позна. Първо помислих да кажа, че аз съм кралят, но замълчах. И не можах да разбера, защо и началникът му, който често ме бе виждал, също не ме разпозна.

— Ти кой си? — попита той, а аз реших, че щом така се е получило да се пошегувам.

— Аз съм магьосник от планината на пътищата! — казах бавно, високо и патетично. — Дошъл съм при тукашния магьосник Шамбдън, защото имам нещо много важно да му кажа.

— Как стигна до тук, без никой да разбере и да предупреди стражата?

— Нали вече чу, че съм магьосник, имам мои си начини?

В очите на началника се появи страхопочитание и по-нататъшните му въпроси отпаднаха, заедно с издишането на надутостта му.

Шегата беше добра и предвкусвах смях с Шамбдън. Но скоро забравих за нея, защото и той не ме позна. Първо помълчах, после опитах да мина със същата версия за магьосника, както пред стражата.

— Не съм чувал за теб — отвърна той.

— Не си виждал и този, пред когото стоиш, но това не значи, че не съществува.

— Кажи за какво си дошъл?

— Твоят крал търси среща с Наредителя. Аз съм тук от негово име, за да те науча как да го подготвиш за нея.

Той мисли дълго и накрая каза на стражата:

— Този човек е измамник. Аз познавам всички магьосници, а него го виждам за пръв път. Затворете го!

Това не беше както трябва. Аз бях кралят, а бях арестуван от собствената си стража и бях вкаран в тъмницата на двореца.

Следваха часове на размисъл, в които бавно си припомнях срещата си с Наредителя. Точно неговия глас бях чул, докато с управителите на Велите се вирахме във вълшебната сфера. Думите му ме бяха подмамили да го потърся и когато наближи края на престоя ни в замъка, помолих Старецът на знанието да ми помогне да го открия.

— При него можеш да стигнеш само през междувремето — отвърна ми той. — Ще трябва да останеш тук след като се затвори прохода и няма да можеш да се върнеш в нормалния свят до следващото му отваряне след около година.

— Не зная дали бих могъл да изчезна за толкова време. Имам да управлявам кралство и не бих искал да ме няма дълго до жената, която обичам.

— Ти решаваеш. Или тръгваш с нас да ме поносиш и след това да се върнеш в Азон, или си представи, че си болен от смъртоносна

болест и можеш да се излекуваш от нея само, ако една година живееш на отдалечено място.

— Аз искам и двете, помогни ми с решението!

— Местата, до които водят пътищата на твоя кръстопът се достигат само със силата на цялото ти сърце — промълви унесено Старецът.

Истинската свобода не ти дава само правото да вземаш решения, а и да ги прескачаш. Трябва да се сетиш, че в различните ти желания всъщност няма противоречие и те всичките ще се изпълнят. Останах във Велия, за да се срещна там с Наредителя и да си взема от него това, което не ми достигаше, за да изживея обикновеното щастие в моя си свят.

Когато проhodят между двете времеви определености се затваря, външно нищо не се усеща. Горите и небето са същите, но душата се натяга с едно жестоко, всеобхватно, непреодолимо чувство на абсолютна, безмилостна самота. Всички останали в замъка се умълчават и само се споглеждат съпричастни в тъгата си. После всеки се захваща с някаква работа, която да придаде важност на времето до следващото събиране.

Така и аз си потърсих занимание, докато чакам срещата си с Наредителя. Уших си вълшебната мантия внимателно с помощта на вещите майстори и започнах ежедневни тренировки по летене с нея.

Тя е много лека сивобяла дреха и когато долната ѝ част е привързана за кръста, стига малко под коленете. На височината на отпуснатите ръце между гънките има джобове, в които можеш да ги напъхаш. В тях напипваш нещо подобно на мека пръчка, която при освобождаването на мантията се втвърдява и става началото на крайната част от крилата ти. Тъй като те вървят по посока на китката ти, с тях можеш да правиш всевъзможни движения и да ги преобразуваш в различни форми, дори в рибешки перки. Можеш да летиш по всякакви начини и така да превърнеш всяко предвижване в незабравимо преживяване.

Затворена отпред, мантията ти дава друго усещане за съществуването ти. Тя става по-твърда, а въздухът — по-плътен, почти като вода. Това не пречи на дишането ти, дори го прави по-лесно, само дето чувстваш гъстотата му като приятен хлад, подобно на дълбока въздишка в зимен ден. В този въздух можеш да се издигнеш без

никакво усилие, само с един замах, сякаш си по-лек и плуваш в него. Ако прибереш крилата до тялото си, ти се спускаш леко, а не падаш като камък, както, когато си с орлови крила.

Другото, което мантията променя, е виждането. Тя не те изпраща в друго, успоредно на нормалното съществуване пространство или време, а просто променя скоростта на трептенията ти и така те прави невидим за останалите. А тях ти ги виждаш. Забелязваш дори сиянието около телата им, като отгънци на бялата светлина. Освен това започваш да гледаш поясно и в далечина. Не съществува замъгляването на въздуха от мараня, всичко е бистро и съвсем прозрачно. А понякога ми се струваше, че наблизко лети нещо познато, с човешко излъчване, но без тяло. Такива срещи ми носеха радост, макар тогава да не знаех все още с кого бях.

За летенето с мантия нямаше пределни скорости и възможности. Всичко зависеше от това, на какво си готов и доколко не те е страх. А страх се появяваше трудно, защото облечен в нея, цялото небе ти се струва твой роден дом, докато земята бе просто място за приятни срещи с познати.

Издигането с мантията нагоре не беше като възходящото реене на орлите. По-скоро наподобяваше изплуване от тъмата на морето към повърхността. Удоволствието бе подобно на това да се върнеш от изгнание в собственото си тяло и беше дори по-върховно от свиренето на вятъра на свободата в ушите ти. Сигнал до най-високото, можеш спокойно, без напрежение и бързване да огледаш всичко и ако нещо ти привлече вниманието, да се спуснеш към него, за да го посетиш.

Още с първото си изкачване до разреждения въздух на междувремето аз получих видение на осъществената среща, заради която бях тук. Но тя не се провеждаше в замъка, а в някакъв непознат град с много високи правоъгълни сгради с големи прозорци, по широките улици на който бързаха много хора. Там, на плоския покрив на някаква кула, ме чакаше Наредителя.

Видението ме стресна и ме обезкуражи. Трябваше да стигна по някакъв начин до място, за което дори не бях чувал. Което значеше, че нямаше и кого да попитам за пътя до там. Обещах си, че когато слеза, ще се науча да правя проходи и така ще го открия. После се освободих от мислите си и предприех най-шеметното спускане надолу.

Аз не падах. Аз се засилвах надолу. Мантията имаше свойството да отслабва съпротивлението на въздуха и така голямото ускорение ставаше възможно. Бях достигнал небивала скорост, но не чувствах страх — сякаш можех да мина и през земята, ако поискам. Засилих се още и тогава се получи усещането, за което и летящите хора не повярваха, когато по-късно им го разказах.

Чувството беше, че преминавам през нещо плътно. Не беше като през вода, а по-скоро като през тиня. Заедно с това чувах звук като от постоянна гръмотевица. Когато главата ми излезе от твърдината, звукът спря и настана абсолютна тишина. Измъкнах се с усилие от лепкавата бариера и сякаш стъпих на нея. А всъщност летях с невъобразима скорост надолу. С всяко почти незабележимо помръдване на тялото си сменях посоката, а продължавах да съм стъпил на същото нещо. На моменти чувствах, че затъвам в него и само с леко засилване изскачах отново на повърхността му. „Така мога да стигна и до слънцето.“ — помислих си и понечих да се върна към замъка, но когато погледнах към земята, се отказах. Летях над града от видението си — точно над мястото, където Наредителя ме чакаше.

Той ме посрещна с усмивка.

— Мое, мило момче — каза, — седни срещу мен да те погледам и да ти се порадвам. Изглеждаш много добре, а и пръстенът ми ти прилича.

— Оттук ли нареждаш света?

— Светът го нареждаме ежедневно всички ние. Аз само въвеждам промените в общото споразумение за възприемане на действителността. Занапред ще го правиш вече ти! Моята смяна изтече и затова те подлъгах да дойдеш тук, за да ти предам управлението и задълженията си.

— Дори не зная за какво става въпрос. А и да мога да се справя, не съм го искал.

— А аз не съм те питал. Все още съм Наредител и решавам, кое да е истина, и какво да се случва. Също решавам кой и кога да поема ръководни задължения в света, както и кога да завърши моя мандат на Наредител. Затова сега ти казвам, че имаме само още няколко часа да ти разясня как да нареждаш и управляваш света. Ти можеш да ме питаш каквото поискаш. Но си записвай всичко, което чуеш от мен! Иначе то няма да е истина и нищо от преживяното тук няма да се е

случило, когато се върнеш в твоята част на света. Защото, когато аз се оттегля, ще стана сън. Или може би легенда в историите за Велия.

Сега не зная дали срещата ми с Наредителя не беше сън. Спомням си, че говорихме дълго и си записвах. По-късно не успях да открия записките си. От разговора са останали ясни само впечатленията ми. Бях удивен и уплашен от чутото и много се ядосвах, защото той постоянно ми повтаряше, че ми разяснява неща, които аз отдавна знам. И съвсем ме вбеси с твърдението си, че всъщност той ме е измислил. Но друго не помня. Може би казаното е част от знание, за което ние, хората не сме подготвени.

После усетих, че е време да тръгвам и го попитах как мога да се върна в моя свят.

— Не знаеше ли предварително, че не можеш да преминеш обратно границата, преди проходиш към твоето време да се отвори отново след около година?

— Казаха ми, но аз реших, че като се срещна с теб, ти ще ми помогнеш да го направя, без да чакам определения срок.

— Възможно е, но за това имам условие.

— Ще изпълня всичките ти условия.

Наредителят се разсмя от сърце:

— Първият урок винаги остава за края. Не трябва да приемаш чужди условия за нещо, което зависи от самия теб? Сега вече ще ти се наложи наистина да го изпълниш. Можеш да се върнеш, както и дойде. Вдигни се до най-високото и се спусни, както на идване, но този път не се отклонявай. Докато не видиш приближаващата земя, тя не съществува за теб и можеш, без да усетиш, да преминеш през нея, през времето или през каквото и да е. Сега тръгвай, че ми омръзна да обучавам и наставлявам!

Тръгнах, но в последния момент се обърнах назад. Беше впил поглед в мен и дяволито се усмихваше.

— Какво е условието? — попитах.

Наредителят се разсмя до припадък. Когато успя да се посъвземе, изрече все още на пресекулки:

— Все пак стигнахме до втория урок. Освен да внимаваш какво казваш, внимавай и за смисъла на всичко, което ти казват. Това, че ако

не видиш земята, тя не съществува за тебе, трябваше да означава, че ако не чуеш условието, значи такава няма. Освен ако не си го измислиш сам, за да ти стане по-трудно. Както и да е, вече ще ти се наложи да се съобразиш с него. То е следното: да се върнеш, преди да е изтекло необходимото време, означава да забравиш всичко, което ти се е случило тук, което си чул и научил в цялото междувремие, докато не мине определеният срок. Много ми е интересно какво ще се получи. Как ще живееш дотогава и дали сам ще разбереш накрая, че си този, което си спомняш за себе си. И че околните те възприемат по същия начин, просто, защото са измислени от теб.

После се събудих от кошмара на дринзкия воин, изправен пред смъртта и започнах да градя наново живота си на крал, на търговец и на целия свят, в който се развиваше действието. Тридневният ми престой в тъмницата явно бе времето, което трябваше да измине, за да си спомня всичко и си заслужаваше да замени едногодишното ми отсъствие и протакането на развързката.

А Великия Наредител може и аз да го бях измислил. Като роля за себе си. После бях решил, че тя не ми е присъща и че носи прекалено голяма отговорност. Затова я бях дал на Йон, който беше постигнал цялото си умение с многовековен труд и за когото сега всички знаеха, че е първоотец на нарицателите — стар като света и също като него вечен. А аз все още бях крал на Азон. Бъдещето ми беше неопределено, животът ми бе върховно изживяване, а щастието ми бе свързано с близостта и любовта на една жена, заради която бях станал и все още исках да бъда търговец в града.

Любима моя, аз ще стигна до вечността!
Ще я погледна и ще се върна да те взема!
И в последната си стъпка към нея
ще бъдем заедно с теб!

ПОСОКИТЕ НА СВЕТА ИЗДИГАНЕТО

*Висините имат притегателната сила на
вечността.*

*Те ни привличат най-вече с това,
че са по-истински от всичко, което
виждаме
и което мислим, че ни се случва.*

*Погледнати отгоре,
всички облаци са бели —
дори буреносните.
Но какво ли е под тях?*

*Ако от луната
гледаш към земята,
ти я виждаш съвсем ясно
цялата
Но там ти си сам.*

*Затова аз съм тук долу
при хората.*

Хрониките сочат Авелог като краля с най-забележителното присъствие в цялата история на Азон. По негово време е постигнат небивал подем в обществения и културния живот, който служи за водещ пример на много поколения напред.

Но идва един момент от управлението му, след който Авелог започва да се споменава и с второто му име — АВЕЛОХРОНОМ. То всъщност е част от кръщелното му име и преди него то е носено от създателя на държавата, наричан за по-кратко Вахром. Такава промяна в средата на царуването е меко казано изненадваща, но както всяка дребна подробност в историята си има причина. Въпреки че стилът на управление в двата периода не се променя съществено, през втория начело на държавата сякаш е друг човек. Незапознатите със ситуацията лесно биха изтълкували случващото се с неспомената смърт на краля и качването на престола на друг, продължил политиката му в същата посока на развитие на страната. Но това не отговаря на истината. Поне не съвсем. Промяната е по-скоро в отражението на личността на Авелог върху съвременниците му, което ги кара да го възприемат по нов начин и оттам да го наричат вече с пълното му име.

Има разлика между управляване и владееене. Понякога тя е толкова съществена, че се отразява и в историята. Ако я усетите, можете и вие да разберете, че тя отговаря на същността ви.

Не се страхувайте, че това, което четете,
може и да е истина.

Тя не изисква да се промените.

С нея животът е дори по-хубав от измисления,
в който живеете.

МАНИПУЛАТОРЪТ

*За да те освободя от затвора,
който си изградил от живота си,
ще ти покажа как можеш сам
да го разрушиш
и така да излезеш на свобода!*

Сахрим се беше превърнал в самотен воин в мирно време още от първия сблъсък на вродените си амбиции със света.

Не се бе родил нито крадец, нито мошеник, а усмихнато, светло дете в небогато, но задоволено семейство в крайморския град Арбихон. От малък му бе предсказано славно бъдеще и просперитет, които той успя да провали със съдбовните грешки на младостта си.

По онова време градът още не беше търговския център, в който се превърна по-късно. Нямахше го новото пристанище, нито складовете на Круптик. Беше само едно по-голямо рибарско селище, в което понякога акостираха чужди кораби. А те носеха заедно с товарите и мириса на големия, непознат свят — недостижим, но примамлив и истински. Сахрим мечтаеше за дълги пътувания, за завладяването на нови земи и за победното си завръщането с почести и слава. Мечтаеше още да види гордостта в очите на близки и приятели, че го познават. Ала мечтите му бяха отменени, когато съвсем млад попадна във водовъртежа на изпепеляваща, нещастна любов, която изгори смисъла на живота му и консервира чувствата му в соления морски вятър за други по-добри времена.

С изпепеляването на сърцето си Сахрим започна да усеща, че може да постигне всичко, което си постави за цел. Тогава откри и същината на хората с тяхната ограниченост и злоба, която ги движеше, без те самите да знаят накъде. Откри също, че стремежите им са повърхностни, а разбиранията им — твърде стеснени и елементарни. Изводите, които правят, могат да зависят от него и лесно да се манипулират. Постепенно придоби уменията да ги направлява и

започна да го прави неизменно с всекиго. Щом искаше от някого нещо, той се поставяше в положението му и мислеше вместо него, докато не стигнеше до извод, водещ до търсения резултат. После се оказваше, че другият бе мислил същото и бе достигнал до същите изводи като Сахрим и това бе станало вече негово лично мнение. Системата работеше безпогрешно и той без усилия насочваше отношението на хората към себе си и действията им в своя полза според поставената си цел.

Веднъж опознал силата си, той вече нямаше определен стремеж към нещо конкретно. Затова пое върху себе си идеята на другите за благополучие, като я направи своя. А всъщност не искаше нищо от света и бе превърнал живота си в игра за разнообразие и развлечение.

Когато в Арбихон построиха пристанището, той реши, че е време да преуспее и се впусна в търговия с храни. Започна като дребен прекупвач и остана такъв, докато му дотегна да печели само толкова, колкото успее да скрие от лорд Круптик и от държавата. Тогава взе заеми от всеки, от когото можеше, а той можеше много и смело инвестира всичко в сериозно предприятие. Разбираше, че търговията с храни е голяма хапка за него. Знаеше, че с подходяща помощ може да успее да се включи и в разпределението на пазарите. Отначало стъпи здраво, но безмилостният закон за окрупняване на печалбата го доведе до състояние на задлъжнялост към тези, които му вярваха. Тогава той се разочарова от себе си и се усъмни в уменията си да прави пари. Това го накара да се откаже от този етап на развитие и да се прицели още по-нависоко, като рискува всичко, ведно с живота си.

Беше вече известен търговец, когато един ден се запозна със сина на лорда. Разказа му всичко за себе си, обясни му идеите си, но премълча за дълговете си към половината град. Младият велможа се впечатли и предусети в личността на човека пред себе си възможността за развитие и забогатяване. Той прекрасно знаеше, че и него, подобно на всекиго, издигнал се от простолюдието, ще изцеди докрай. Даде му пари, колкото Сахрим поиска, и му обеща толкова, колкото не беше виждал през живота си, а също и да го остави да прави с тях каквото пожелае.

Опитът подсказваше на Сахрим, че за да има траен резултат търговията трябва да се води с доверие. За да си вдигне авторитета, той се облече добре и изплати задълженията си към тези, с които се

разделяше. После купи складове и коне, но преди още да ги напълни със стоката, която знаеше, че е най-печеливша в този момент, му бе поискана сметка и пълен отчет за направените досега разходи. Удивен от абсурдността на ситуацията, той се отказа да обяснява мотивите си за извършените плащания и истинския си замисъл за завладяване на пазара.

Тогава видя пълния провал на идеята си за самостоятелност и изгуби напълно увереността в уменията си да направлява важните за него неща.

— Парите ти дадох за стока, от която да печелим — му каза младият лорд, — а ти ги похарчи, за да си отървеш кожата от кредиторите и кой знае още за какво. Не разбирам глупав ли си или си луд, та да си мислиш, че ще ти се размине и ще оставя това без последствия. Искам да ми върнеш всичко докрай без значение кого ще излъжеш, за да му вземеш парите, и ми възстановиш моите. Ако не го направиш, ще заповядам на хората си да те начупят, да избият семейството ти или да го изпратят в робство по неznайни земи. А ти, ако оцелееш изобщо, ще гниеш в някой затвор или ще трошиш камъни в мините. Така няма да можеш да ми върнеш дължимото, но поне ще заплатиш наглото си поведение и подигравката си с мен. Ако не искаш да стане точно това, постарай се в най-скоро време да ми кажеш кога и как ще ми се разплатиш. И знай, че няма да те чакам до безкрай!

От тия думи Сахрим схвана, че животът му свършва и тогава действителността го превърна в самотен, безстрашен воин. Останал без нищо, без възможности и перспективи, той реши, че борбата, дори да не си заслужава усилията, поне е интересна и все пак е нещо. И превърна в свое оръжие увереността на хората в собствената им победа. Изостави правилата за живот, коректността, желанието да е истински и нормален човек. Да бъдеш луд си има предимства: не се плашиш вече от смъртта, не си губиш времето да се показваш значим и перспективен в някакво възможно бъдеще, защото ти вече нямаш такава и това е очевидно.

Сахрим дълго мисли, дали изобщо да опита да върне поне част от парите на младия лорд. Накрая реши, че това няма да му донесе нищо друго, освен нови, невъзвращаеми заеми. Затова се отказа от тази идея и прие факта, че все още е жив, като малка победа в борбата. Той

щеше да я продължи до края, като всяка следваща битка щеше да е на живот и смърт.

Излъга младия лорд, че ще успее да му върне дълга и знае как и кога ще стане това. След време му каза, че още на следващия ден ще му възстанови всичко. Повече изобщо не му се обади, с което го вбеси съвсем. Така той целеше да придобие контрола над отношението му към себе си до момента, в който щеше да му е позволил да разбере, че всичките му обещания са лъжливи. Това трябваше да постави лорда в безизходица да реши какво да предприеме и да го накара да разчита на Сахрим, да му каже какво е по-изгодно за него. В края на краищата наистина стана така.

Излъга и доставчиците, които му бяха дали на кредит стока, която младият лорд запорира, като гаранция за получаване на дължимите му пари. На тях каза, че започва нова дейност, с която постепенно ще им се изплати. Тогава не изчезна и не се скри, а заследи с интерес резултата от протакането. Всички около него, които знаеха какво всъщност става, окончателно се убедиха в отсъствието на здрав разум в главата му. А докато чакаше развързката в бездействие, Сахрим се зае да развива и обобщава теорията за властта и парите. В нея той внимателно степенува и подреди висшите човешки стремежи по важност пред другите: сигурност, общност и отдаденост на удоволствията. И заради тях хората воюваха за власт. Но ако можеш да им ги предоставиш дори временно, наготово, това би било най-скъпата и лесна за продаване стока.

В положението, в което беше, Сахрим едва ли щеше да успее някога да конкретизира теорията си на практика. Но все пак се зае съсредоточено да наблюдава света около себе си и все повече се убеждаваше, че откритото от него е истина. После започна внимателно да изпробва в живота изводите си в чистия им вид и бе впечатлен от резултатността им.

А докато се учеше на това, което всеки талантлив мошеник прави без теоретическа подготовка, времето му на мирен престой изтече и дойде денят, в който беше арестуван. Това беше следваща победа в играта. Така близките му щяха да бъдат освободени от отговорността за неговите дела, а той — от тази за живота им. Затворът беше свобода за духа му и останал сам, той започна да се готви за истинската си битка.

Прекара зад решетките дълго време, преди да бъде изправен пред кралския съд. Когато застана пред него, бе подготвен и съвсем спокоен, като че ли делото се отнасяше за друго.

— Нямам какво да кажа в своя защита — беше последната му дума. — Съдът е в правото си да реши наказанието, което съм заслужил.

Сахрим забеляза израза на одобрение по лицето на съдията и изчака мислите му да се объркат окончателно от признаването на вината. Чак тогава продължи:

— Но нека се знае, че всяко мое действие е по заповед на краля. Той ме назначи, за да направя в Арбихон това, което наистина стана. По негова воля мога и да умра, но моля съда да ми даде възможност да докладвам лично на Негово Величество делата си.

В съдебната зала сякаш бе паднал гръм и много дълго никакъв звук не се чуваше. После с привидно уверен глас съдията каза:

— Ние знаем почти всичко за интереса на краля към град Арбихон, но не сме уведомени за негов човек в търговската сфера. Можеш ли да докажеш това, което твърдиш?

— Не, уважаеми съдия, не мога. Затова не оспорвам нито присъдата, нито вината си. Нито пък искам да прехвърля на нашия обичан крал отговорността за моите дела. Само ви моля да ме изпратите на среща с него, за да му разкажа всичко, защото той най-вероятно не го знае. Едва ли знае и това, че съм арестуван. След като си изпълня задължението, можете да ме върнете тук, където да бъде изпълнена присъдата ми.

Дълго мълчание, чийто резултат беше, че след няколко седмици Сахрим се намери в тъмницата на кралския дворец. Там, докато чакаше представянето си пред краля, се запозна с един арестуван луд. Той ту твърдеше, че е самият велик Авелог, ту се представяше за нарицател, ту си признаваше, че се казва Перох. Накрая излезе, че точно той бе човекът, който докато престоюваха заедно, успя да даде на Сахрим знанието, на което целият му досегашен живот не бе го научил — да манипулира не нечие отношение към самия себе си, а на всички заедно. Това впоследствие му даде силата да овладее бъдещето и така да забогатее.

— Ти, първо казваш, че си нарицател, после, че си Авелог. Ако наистина имаше силата на словото, щеше още в момента щом кажеш,

че си крал на Азон — да се превърнеш в такъв.

— Аз съм такъв и нямам нужда в някой точен момент да се превръщам.

— Тогава, защо дремеш в тъмницата, а не спиш спокойно в кралското си ложе?

— Леглото ми не ме привлича повече от разказа за живота ти и интересната развръзка, която предстои. Каж ми, какво смяташ да обясниш на краля щом го срещнеш и как ще отървеш кожата си с лъжа?

— Човече, аз не мисля да лъжа краля. Смятам да му кажа цялата истина за живота си, да му поискам прошка и да моля за освобождаването си. Е, малко ще се опитам да му помогна да вземе правилното решение.

— Добре, аз съм кралят и аудиенцията при мен е три минути. Едната вече мина, остават ти още две. Започвай!

— Не става така. Така бързо не мога да превключа в нечие съзнание.

— Това е основната ти грешка. Защо влизаш в съзнанието на човека и се съобразяваш с неговите желания и представи, вместо да примамиш него в своето — той да влезе в тебе. Ако го направиш, ще си винаги готов за битка. А тя се печели най-сигурно, ако ти си избрал бойното поле. Но сега нека бъде по твоему. Ще те изчакам да подготвиш двуминутната си реч за официалната ни среща.

— Каж ми, щом ти си кралят, защо не те познават стражите?

— Които са ме виждали, могат да ме познаят. Но как биха могли да си представят, че Авелог брадясва в тъмницата? Те са по-склонни да го отдадат на случайна прилика и самозаблуждение, отколкото да приемат една толкова абсурдна истина.

— Напълно е възможно. Ти май си по-убедителен от мен.

— Най-лесно се убеждава човек с истината. С неговата истина, защото цялата звучи прекалено невероятно. Тя съдържа в себе си необособеност и безличност, затова не е приемлива за изказване.

— И аз съм го усещал, но много отдавна. Сега искам да те попитам нещо конкретно. Ти каза, че е грешка да влизам в чуждите мисли и на теория е така, но не мога да я избегна в практиката си. Щом срещна погледа на някого, аз вече знам какво мисли в момента, какъв е

животът му и точно какво иска от себе си и от мен. Как тогава да избегна първия си порив да му дам каквото очаква?

— Ще излезе, че си прекалено добър към всички. Ако не обърнеш нещата и не ти каже всеки това, което ти искаш от него, ще си останеш в тъмницата да отговаряш за безброй лъжи.

— Не е правилно! Аз не съм за затвора, защото никого не съм имал намерение да мамя. Нито пък умишлено да открадна нещо от когото и да било.

— Ти си тук, защото си вземал пари и не си ги връщал. Признат си за виновен от съд, а преди това и сам си го признал. Защо обръщаш истината?

— Защото има и друга истина.

— Добре, да я чуя.

Сахрим мълчеше, тъй като му се наложи да прерови живота си, за да събере от него това цяло, в което трябваше да привлече тези, с които би говорил.

— Ще му разкажа с подробности, как велможите съсипват търговията на хората, които могат и знаят как да печелят. Ще му предлага да търгувам от негово име, без печалба за мен, само ако младият лорд ме забрави.

— Ако на аудиенцията до мен стои лорд Круптик, той ще поиска разрешение да се обади и много кратко ще каже, че всичко чуто е лъжа. После ще добави, че нищо не иска от теб. Дори би помолил сина си да ти прости, при каквито условия той определи. Ще каже също, че щом вече си стигнал дотук, значи само кралят може да реши съдбата ти. Според теб какво бих направил аз?

— Нищо от това, което виждам като логично решение, на мен не ми харесва!

— Тогава по-добре е да не се явяваш пред краля официално и да загърбиш личността си, която вече си компрометирал. Да се превърнеш в никой и дори да избягаш оттук, докато намериш добро решение на проблема си.

— Не ставай смешен! Как мога да изляза от тук?

— Ако ти помогна, ще изпълниш ли обещанието си към краля? Ще търгуваш ли от мое име, без ти да печелиш?

— Всъщност вече не виждам смисъл да се боря, за да отървавам кожата си. Ще се явя пред краля, нека той реши, каквото намери за

добре.

— Затвор, както гласи законът, за хора като теб? Нима си мислиш, че ще го пристъпя, за да те освободя при положение, че ти сам си се докарал дотук? Дори да го направя, ти пак си вече никой, затова добре си помисли. Внимателно разгледай истината за живота си и реши кой си и какъв ти харесва да бъдеш. Сега ще те оставя и до сутринта да си разбрал какво е най-добре да направиш.

Сахрим заспа и сънува. В съня си видя, как се връща в родния град, как се разплаща с всички и накрая отива при младия лорд да му върне жълтиците с лихва. А той, със самодоволна усмивка ги прибира, извиква от улицата минаващи войници, за да го арестуват. Тогава се събуди и видя Перох да го наблюдава. И двамата бяха все още в тъмницата, където изглежда им беше мястото. Въздъхна тежко:

— Животът ми наистина е свършен. Успях да го проваля. Не се научих да променям вече установеното от другите. Как мога да очаквам кралят да ме освободи, щом дори ти, на когото успях да разкажа всичко, прецени, че съм за затвора.

— А за къде според теб си? Изглежда ще ти се наложи да поработиш върху себе си.

— Свърши ми времето. За всички вече съм престъпник и дори някого да убедя в обратното, то няма да промени изцяло реалността. А точно това трябва да стане, за да се отърва от затвора, а може би и от въжето.

Перох дълго мисли и накрая каза:

— Аз виждам изход. Може да ти се стори странен, но ще се опитам да ти го покажа, защото ако не си забравил, обеща да работиш за мен.

— Начин да избягам ли ще ми покажеш?

— Ако такова беше решението ти вчера, до днес щеше да си навън. Сега е нещо по-различно. Ще излезеш сам, ако вместо да ми противоречиш промениш виждането си за истината. Кажи ми пак. Ти как манипулираше хората?

— Зная какво решение би взел всеки. Ако то не е такова, каквото бих искал, представям нещата по мой начин и те ги възприемат така.

— Това не е ли чиста заблуда?

— Погледнато отстрани, може и така да изглежда. Но аз виждам добрите перспективи, които хората сами не биха възприели. Така

работя и според тяхната крайна цел. Всъщност не искам нищо за себе си и ако ги манипулирам, то е за тяхно добро.

— И си възприел като свое задължение да правиш това, което си мислиш, че е добро! А ти самият какво печелиш?

Сахрим се замисли:

— Както виждам — нищо. Освен интересен и пълноценен живот.

— Който вече не ти остана. Защо?

— Защото не можах да се справя. Нещо се промени и не виждам какво мога да направя занапред.

— А какво е по-различно сега?

— Знам. Всички винаги са следвали моето мнение. Сега аз отдадох правото на мнение на тези, които си търсят парите от мен и ме смятат за мошеник. Но това не е истина и те нямат право. Те щяха да си получат всичко, което им бях обещал, ако ме бяха оставили да работя както аз си знам. И после, в съда, вместо да кажа какво мисля, аз се признах за виновен, заради някаква фалшива моя борба, която реално бях изгубил още, когато се съгласих да връщам пари, които нямаше откъде да взема.

— Значи все пак си виновен?

— Така излиза. И няма значение по каква причина и с какви намерения съм правил всичко. Такива са фактите и нямам никакъв изход.

— Ето, че сам си издаде присъдата. А не беше ли казал, че можеш да манипулираш хората, като мислиш вместо тях и направляваш решенията им?

— Така е. Каквото аз усещам и те го възприемат. Впоследствие всяко мое решение те изказват като свое.

— Как тогава искаш да отървеш кожата си, щом твоят извод е, че си виновен пред закона, без значение дали си бил прав в действията си?

Сахрим замълча, помисли и промълви:

— Да, но все пак има факти, които не мога да променя.

— Кога се натрупаха те, преди или след като се призна за длъжник?

— След като реших, че младият лорд има право да си иска парите. Но не мога да се върна назад и да отрека всичко. Дали сега всъщност не става отново да видя как е в действителност? Аз не съм

престъпник и няма значение кой как представя нещата. Излъгал съм всички за вината си. За себе си аз съм чист и това е самата истина.

— Но все пак очакваш да те накажат.

— Такъв е светът — несправедлив.

— Така е много по-добре, но все още не е достатъчно. От мошеник стана страдалец, но ти можеш повече. Опитай се да видиш всяко нещо точно какво е!

— Да, аз съм тук по искане на човек, когото кралят мрази и непрекъснато дебне. Какво значение има — кой как ме вижда? Аз съм врагът, който успя да се противопостави на онзи, който трябва да бъде контролиран.

— Това не е голяма крачка напред, но вече си победител и търгуваш с Авелог. Ако реша, че не си заслужава да се карам с Круптик заради теб?

— Не е нормално за един крал да се съобразява с хора, които са му подчинени, но от години го мамят. Ако Авелог беше такъв, той не би държал властта така здраво. А аз никога не бих работил срещу него и той ще го разбере, още щом ме види. И няма да прати в затвора човек като мен, не защото по закон съм невинен, а защото той може да си позволи да ме освободи. А и заради ползата, която уменията ми ще му донесат.

— Готово! Вече успя да изтъргуваш освобождението си срещу бъдещите си задължения към краля.

— И все едно нищо не съм постигнал. Целта ми не беше такава. Не искам да се връщам в родния си град, облечен в държавна служба, за да докажа само, колко съм бил умен, предвидлив, направо велик. Искам да съм свободен и да търгувам сам със свои пари,... които всъщност няма откъде да намеря.

— Тогава?

— Тогава май трябва да си спомня, че съм най-невероятният късметлия. От малък ми е предвещано богатство и хубав живот. Нека да го представя така: аз попадам в тъмница и там срещам краля. Това е моето желание. Искам от него да ме освободи, а той понеже е всевластен, ще го направи просто така — от добра воля и без никакви условия. Когато изляза, ще пусна от клетката късмета си. Ще получавам повече пари, отколкото са ми необходими, за да изплатя дълговете си. А тях, въпреки че мога и да ги избегна, ще ги върна,

защото така ми харесва и затова съм тук. И всичко, което в момента изглежда като игра на ума, най-вероятно е точно така.

— Сега вече спечели! Утре до полунощ ще си вълн. Но ще си наистина свободен по-късно, когато се осъзнаеш напълно. Когато се превърнеш от умел търговец в крал на търговията, на лесния успех и на късмета.

— А на теб защо ти е това?

— Защото си мой! Част от моя свят, в който ти живееш, а аз контролирам. Защото знанията ти и уменията ти могат да се ползват от всички, но ми трябва и на мен. Ти ми трябваш! Да вършиш това, което ти е присъщо, вместо мен. Когато аз вляза в града отвън, където ми харесва да протече живота ми, не искам да си губя времето с това, което ти правиш сега — да променям себе си, за да успявам, вместо да променям света. Искам да живея спокойно и да получавам всичко наготово, както се полага на крал като мен.

За Сахрим всичко дотук беше само интелектуална игра. Той се засмя, но Перох остана сериозен, вперил очите си в него, сякаш го поглъщаше с поглед. Този човек май наистина беше луд, но това, което правеше, беше интересно и поучително, затова си заслужаваше да продължи. Тогава търговецът попита:

— Кое от моите знания би ти послужило?

— Всичките, но не преди да получат завършеност. Трябва да усвоиш изкуството да манипулираш всички хора едновременно, мисленето им, действията им, дори случайностите, които определят живота им.

— А как става това?

— С виждането си за всичко. Ти вече веднъж го направи с виждането си за себе си. От обречен затворник стана човек, който сам направлява съдбата си, като изказва желанията си и истините си на всеослушание. Така успя да се срещнеш с краля, да прекараш с него достатъчно дълго време, за да го убедиш да те освободи. Но не аз, а ти ще се освободиш сам. Ще направиш подобно чудо с тази заключена врата и ще убедиш стражата да ни пусне и двамата.

Сахрим се впечатли от новото предизвикателство. Отначало дълго умува как да излъже най-добре. Но не беше възможно — стражата нямаше да ги пусне без заповед от началниците си, а те биха искали съответните документи. Тогава реши да изпробва това, което

току-що беше научил. Най-голяма сила да манипулира има истината, която можеш да обърнеш, без да я превърнеш в лъжа, да я видиш в своя полза, и така да я представиш. Сети се какво точно да направи.

Повика стражаря и съвсем смирено го помоли да му донесе хартия и перо, за да подготви изложението си до краля, пред когото все някога щеше да се яви. Човекът му направи тази услуга, но Сахрим не започна да пише веднага, а изчака следващата смяна. Тогава ги подаде на Перох и му каза:

— Пиши: „Аз, Авелог, крал на Азон, след като се запознах с обясненията на търговеца от Абрихон на име Сахрим, постановявам! Да бъде освободен от тъмницата и да не бъде повече под арест, ако не извърши друго престъпно деяние!“ — И продължавай отдолу — „Заедно с него да бъде освободен и Перох, който е задържан без обвинение!“ Сега се подпиши: „Авелог, крал на Азон“.

На сутринта Сахрим поиска среща с началника.

Той дълго се диви на написаното, после го носи някъде, сигурно да свери подписа, накрая им отвори и ги изпрати до портите.

— Не зная как се получи! — каза Сахрим, когато вече се бяха отдалечили от двореца на път към града. Отговорът на Перох бе дяволита усмивка. — Какво ще правим сега, „кralю“?

— Ти вече каза, какво ще правиш. А на мен дължиш свободата си и искам да ми я платиш с пари.

— Ти ми дължиш свободата си, но няма да спорим, защото това, което ме научи, няма цена. Аз ще ти се отплатя, но не веднага, защото първо ще се опитам да спечеля?

— Не се опитвай, а го направи! Но преди да се разделим, ще ти кажа нещо за последно. Време е да разбереш всичко, за което си се подготвял постепенно: Този свят е твой, там ти си господар и да търсиш определеното за тебе място в него е върховна глупост. Това означава, че го приемаш такъв, какъвто е, и постоянно се нагаждаш според него. Истината е, че той се наглася според желанията ти. Достатъчно е да бъдеш искрен към себе си, и всичко започва да се преобразява, и да се съобразява с теб. Ти водиш и хората. Но ако се занимаваш само с тези, които са близко до теб, вместо да се разплатиш и забогатееш, ще изпаднеш в някой нов, още по-страшен дълг — например към мен. А аз те искам крал на търговията. Цялата ѝ същност, заедно с всички участници в нея да са в мислите ти

едновременно! Да ти се подчиняват, да правят каквото им поръчаш и да са ти слуги! Можеш да ги тормозиш, колкото си искаш, защото така им правиш услуга. Този, който осъзнае това, което аз те уча, сам ще се освободи от игото ти, и ще ти стане приятел. А сега искам да ти покажа как и къде да ми се разплатиш.

Заведе го пред търговска къща, която бе управлявана от жена, защото съпругът ѝ беше заминал някъде по негови дела. Там дълго мълчаха, докато наблюдаваха стопанката — млада, красива, заобиколена с много хора — когато се усмихваше, изглеждаше щастлива. Внезапно, като излязъл от унес, Перох се обърна и нареди:

— Искам тя да бъде богата! Да купи цялата тази улица!

— Това е добро предизвикателство, като да съм го измислил сам — отвърна Сахрим, но нямаше кой да го чуе. Приятелят му беше изчезнал в тълпата. Затова продължи вече към себе си. — За да стане, ще ми се наложи здраво да поработя. А може би ми трябва внезапно просветление. Направо да ме удари гръм по главата. Но каквото трябва — ще стане! Защото такова е моето желание.

Сахрим отседна у свои познати и през нощта получи желаното прозрение, като че ли от бурята, която яростно се нахвърли върху света.

Такава жестока проява на небето никой не си спомняше. Светкавиците падаха из града като огнени копия, а гърмът им, едва ли не щеше да разруши къщите, които пороят като потоп подкопаваше.

Гръмотевица падна пред прозореца, направо върху него, блясъкът заедно със звука, който така и не секваше и сякаш рецитираше собствените му мисли:

„Бурята, която ти поиска, е еднаква за всички. Твоите истини правят хората каквито са, а това е играта, в която се впускаш, за да си един от тях. Ти заповядваш какво да се случи и как. Имаш рожденото право над всичко: правото да си щастлив, да си богат и да получаваш, което желаеш, без значение какво е било преди. Този свят е такъв, какъвто ти би го измислил, той работи за теб и ти предлага всичките си блага наготово. Ти избираш какво и кога да си вземеш от него.“

Гръмотевиците продължаваха вече по-отдалече да набиват в главата на Сахрим наставленията си:

„Не се съжالياвай за нищо и не се приравнявай с друг! Всички хора са твоята сила и можеш да правиш с тях каквото намериш за

добре, ако не ги противопоставяш помежду им и на себе си. Остави ги да живеят с теб, за да успееш. Което е било нужно, е направено в най-подходящия момент и от когото е трябвало. Сега на тебе ти остава само да вкусиш резултата и да му се насладиш.“

Още дълго в бурята Сахрим се взираше в огледалото на истината, като определяше с думи нещата, които беше прозрял още от времето, когато загуби първата си любов.

После заспа и сънува същия сън, който веднъж вече бе преживял. В него младият лорд го арестува отново и пак го изправя при краля. Но когато се яви пред Авелог, той позна в него приятеля си от тъмницата, който му каза, че щом веднъж вече го е освободил, няма нужда да го прави отново. После го похвали, че е изпълнил заръката му да купи цялата улица за жената, която му беше показал.

Сънят беше така хубав, че Сахрим реши да не се събужда, а да продължи да живее в него. Но се отказа, когато кралят го помоли да разкаже как бе успял да спечели толкова много пари. Той знаеше как и се събуди, за да го направи наяве.

Взе от познатите си, у които беше отседнал, малък заем и научи от тях къде и кога се залага на боеве с петли.

Отиде там и цял ден наблюдава на какво разчитат хората и как решават кой ще е победителят. Накрая откри при какви обстоятелства всички грешат. Проследи още няколко боя и разбра, че е успял да направи своето виждане да е единствената истина. Тогава в последния бой заложи всичко, което носеше в себе си на очевидно по-слабия петел, като реши, че той ще се преобрази, щом попадне в безизходицата на живота си. И спечели целия залог.

На другия ден пак отиде и вече безпогрешно предвиждаше всеки бой. Другите започнаха да следят на кого залага и да правят същото. Така накрая вече нямаше интрига, но той завърши деня си с цяла торба пари. Тези, които ръководеха играта, го извикаха и му предложиха да спре да участва, а да работи с тях срещу процент. Сахрим отговори, че би се съгласил, само ако получи равен дял. Отказаха му и той си тръгна с думите, че ще дойде ден, в който ще го молят за това, което днес му отказват. В отговор те го заплашиха, че ако го видят отново наоколо, няма да доживее и до сутринта. Сахрим се изсмя. Знаеше, че може да ги накара да направят всичко, което поиска, но не му бяха приятни и не желаше да се занимава с тях.

Когато се прибра, раздели парите на три: с едната трета щеше да живее достатъчно добре, другата отдели, за да я вложи в нещо, от което щеше да забогатее, а третата занесе на жената, която Перох му бе посочил. Каза ѝ, че мъжът ѝ му е поръчал да ѝ ги донесе, за да може да посрещне нуждите си. Каза ѝ също, че той ще ѝ помогне да върти търговията си, но по-късно, защото сега имал нещо важно да свърши.

Включи се в съдружие с един старец, който продаваше неща, които жените харесваха и смятаха за важни, затова и добре плащаха. Допаднаше му радостта в очите на клиентите и знаеше, че точно тя ще му донесе печалба. Скоро предприятието се разшири, започна внос и продаваха вече сериозни количества, но дори това не му стигаше и той все се замисляше за залаганията.

По онова време лорд Круптик реши, че вече може да сложи ръка на печалбите от боя с петли. От него не се плащаха данъци и се търгуваше с най-сигурната стока — човешката надежда за внезапно забогатяване. Лордът успя да убеди краля, че това е прекалено жестоко зрелище и трябва да се забрани. Авелог одобри забраната и така освободи терена за други игри на късмета. Тогава на лорда му потрябва човек, който уж от свое име да води залаганията, а всъщност да му предоставя печалбите. И попадна на Сахрим, който още от първото надбягване с кучета показва, че ако не мине на страната на организаторите, ще развали играта с неизменното си познаване на резултата. Този път той се съгласи при условие, че сам ще води всичко и редовно ще се отчита.

Нещата потръгнаха добре, докато не бе организиран тридневен всенароден турнир. След приключването му, разбира се, с невероятна печалба за учредителите, вместо да занесе парите на лорда, той ги раздели на три и ги натовари в три каруци. Едната изпрати на краля с писмо, в което обясняваше всичко около игрите така както е било. Пишеше му още, че се страхува за живота си, защото лордът не прощава на този, който го е измамил.

Втората каруца беше, за да се върне с нея в родния си град, да се разплати с кредиторите си и да започне на чисто нов живот. С третата отиде при жената, към която беше поел задължение по заръка на Перох.

Когато влезе при нея с подготвената си реч, Сахрим видя с изненада, че в къщата се разпорежда приятелят му от тъмницата. Този

път той беше облечен нормално и се усмихваше — дори изглеждаше по-млад и изобщо не приличаше на учител или на луд. Двамата дълго се радваха един на друг, после стопанинът му каза:

— Промених решението си да живея далеч оттук и да разчитам на теб да се грижиш за къщата и за жена ми. Ние вече си имаме всичко, от което се нуждаем, дори имаме всичко, за което другите мечтаят. Но няма да върна парите, които ми носиш, защото са наречени за твоя триумф. Гордея се с теб и те освобождавам от задълженията ти към мен, към лорд Круптик и към сина му. Живей си живота свободно както искаш, само внимавай бъдещето ти да е красиво!

— Твоята лудост се завръща. Как можеш да ме освободиш от дълговете ми?

— Не си мисли, че когато ти казвах, че съм крал, те лъжех! Върни се в Арбихон и ще видиш, че младият лорд няма да иска и жълтица от дълга, който все още смяташ, че му дължиш. А мястото на търговски представител на краля в управата на града чака теб, ако пожелаеш това да е длъжността ти.

Макар все още да не можеше да повярва на всичко, което чува, Сахрим дълго мисли; кой от двата му съня бе по-хубав. Май по правило, щом намериш истинското си „АЗ“, най-красивото място става реалността. Или по-точно казано, когато мечтата ти стане достатъчно пълна и подходяща за твоята същност, ти я завършваш, като я оставиш да се превърне в действителност.

Това, което винаги отказваш
да приемеш в бъдещето си,
го изживяваш, докато усетиш,
че е най-истинската част от тебе —
то е красотата, която
си запазил за себе си.

БУРЯТА

*Ако на небето летеше
един, единствен орел,
ако в морето плуваше
една, единствена риба,
а на земята живееше
един, единствен човек,
то щастieto щеше да е
в самоусъвършенстването.
Но не е така!*

Денят, в който заедно със Сахрим, търговецът от Абрихон, стояхме и гледахме пред къщата ни моята любима, без да ѝ се покажем, аз разбрах, че съм я загубил завинаги. Хората, на които се усмихваше, децата, които прегръщаше, отваряха душата ѝ и предизвикваха на лицето ѝ лъчезарната усмивка, която помнех от дните на нашето щастие. А те очевидно бяха свършили, още преди да тръгна по непознати светове в стремежа си да се науча да бъда себе си, какъвто искам да бъда. Пътуването ми по места, за които другите мечтаят, затвърди убеждението ми, че единственото мое истинско желание е да изживея дните си с нея и семейството, което бихме създали. Исках обикновен живот, простата човешка радост и щастие, и, когато ги открих, разбрах че вече съм ги загубил.

Бях я срещнал по времето, когато с приятеля ми от детинството — Зерд, бягахме от двореца, за да се влеем в тълпата и там да си прекараме добре. Видях я случайно. Продаваше в магазин и ме гледаше с големите си мило очаровани очи, а аз не можах да устоя да не я заговоря. Беше дъщеря на собственика и му помагаше. Тогава за пръв път ми хрумна идеята да се представя за чужденец, който е дошъл в града, за да търгува.

Дълго време с нея се срещяхме като приятели. Докато аз ѝ разказвах за чужди земи и за непознати хора, тя ме слушаше в захлас.

Разказвах ѝ дори как летя, но го представях като моя мечта, а тя дори не се смееше, а го приемаше едва ли не за истина, каквато всъщност си беше. Всичко това за мен беше едно ново, приятно усещане. Срецах в очите ѝ одобрението, което аз няхах за себе си. И преди още да бъдем заедно, неочаквано и за мен самият дойде денят на прозрението. Дори не си спомням кой бе точно от дните ни. Открих, че искам с нея да прекарам живота си, в нейния свят, като обикновен човек, подходящ да ѝ бъде съпруг. Казах ѝ, че възнамерявам да остана в града и да започна своя търговия. Бих желал тя да е до мен. Тя отвърна, че отдавна е мечтала да ѝ обърне внимание като на жена. Да стане моя съпруга е най-съкровено ѝ желание.

Следваха години, изпълнени с пълното щастие на споделената любов. За да не се отдалечим един от друг, си бяхме обещали: да бъдем искрени, да си споделяме всички проблеми и трудности, отнасящи се до съвместния ни живот. Но едновременно с него аз имах и друг — на владетеля на страната.

С времето започнах да я чувствам все по-близка и животът ми с нея се превърна от очарователна игра в истински живот. Тогава, заради другата страна от моята същност, аз започнах постоянно да чувствам вина, че я лъжа. Казах ѝ, че отивам да сключвам сделки, и се връщах с пари, а през това време бях в двореца и живеех така, както бих искал тя да живее. После реших да престана с това и да стана като всички. Да се впусна в истинската търговия и от нея да печеля. И макар да знаех всичко за текучеството на парите, аз се провалих в малките подробности, които за такава дейност бяха от съществено значение. Тогава настанаха трудни дни за двама ни. И дойде моментът, в който тя ми каза, че се е променила и вече не е същата добра жена. Каза ми още, че е започнала да усеща силата и способността си да се справя сама с предизвикателствата на съдбата. За да осъзнае това, се е наложило да загърби чувствата си към мен и никога вече нямало да е същата, макар все още да ме обича, но не и по същия начин.

Беше първият край на любовта ни. Колкото и да ме е срам да си го призная — плаках, докато писах писмото си на раздяла. Но имах и надежда, че ще се съберем отново и, както бе в съня ми, ще бъдем истински и навеки заедно.

Денят, в който заведох при нея Сахрим, за да поеме той търговските ми дела, бях решил, че се връщам при нея вече като

съпруг и най-после ще ѝ разкажа всичко за себе си. Тогава я видях пак щастлива, но не с мен. И разбрах, че съм загубил не само нея, но и себе си. Това умъртви сърцето ми. Нямаше смисъл да ѝ се показвам и да се опитвам да разпаля отново огъня, от който беше останала само умираща жар. Затова поверих на Сахрим бъдещето ѝ благосъстояние, а аз реших този път окончателно да изчезна от света, който си бях въобразил, че е мой, защото в него се чувствах истински.

Тръгнах полужив към скалата на орлите, където бе останало последното хубаво нещо в живота ми — полетът на истинската свобода. Ала вместо да литна, седнах на камъка и се загледах в хоризонта. Така дочаках червения залез, който набразди простора с лъчите си и оцвети облаците с морава — надвиснала над земята кръв. Не мислех, нямаше за какво, пак бях видял живота си изпепелен. Усетих как до мен застана Орелът-учител. Нищо не му казах, в душата ми нямаше нищо. На стъмване долетя и моят приятел — Галор, поздрави ме и седна. Продължавах да мълча. По-късно около мен се появиха и други хора. Всички ме гледаха с очакване. Аз нищо не правех и не исках да правя.

Просто присъствах в света, който беше прекрасен. Това беше моят свят, който бях правил с удоволствие. Но ролята, която поех в него, съдържаше в себе си жестока болка и борба. Така и не можах да се справя с нея. Изкусен от обикновеното човешко щастие, аз се бях намесил със сила в живота и така бях развалил хармонията му. Сега беше по-добре да го изчистя и да остана само в безмълвен, неприсъствен полет над него, като митичен, несъществуващ летящ човек.

Тогава видях първата светкавица и чух гръм — като глас на всевластен господар. Той нищо не ми казваше, освен че съществува, че е всемогъщ и страшен за всички, които се боят от смъртта. Не и за мен, аз не се боях. Нечувана буря врълетя пространството. Тя беше моята буря. Идваше от душата ми и беснееше над света.

Вилня цяла нощ, без да спре и да намали силата си. Изсипваше върху земята небесните си реки и им проправяше път в коритата с гръмотевични взривове. Аз седях на скалата, а около мен бяха познати и непознати приятели, под мен — останалите по света. Всички те получаваха от небето това, за което мечтаеха. Само аз бях разкъсан от отчаянието.

Всяка светкавица ме разделяше на две половини, като че ли огромен човек размахваше огнен меч, и ме разсичаше с вик през средата, за да ми помогне да откъсна от себе си това, което виждаха хората в мен. Тяхната моя половина им бе предадена да правят с нея каквото поискат. Другата ми половина беше истинската. В нея бяха останали най-дълбоките ми чувства и волята да владее живота си.

Бурята беше жестока и безкрайна, като борбата с противник, равен по сила на мен, защото това бях самият аз. И преди още да спре проливният дъжд, вече бях в полет, неподвижно увиснал във вятъра над скалата, откъдето ме гледаха моите хора. Отгоре отново оглеждах живота си и му подреждах миналото. Между разкъсаните облаци изгревът на слънцето ме огря с прозрението за смисъла му.

Всичко, което ставаше около мен и с мен, беше както го исках. Чувствах и виждах осъществените си мечти. И хората, които срещах, бяха тези, с които исках да живея. Враговете ми бяха тези, с които исках да се преборя, а тези, които ме обичаха, бяха любимите ми.

Не правех никакви компромиси със себе си. Това, което ми се случваше, бяха действителните ми намерения. Всичко, което поисках да преживея и да получа от съдбата си, идваше при мен по най-неопрровержим начин.

Поисках свобода. Пълната. Дори да летя като птица. И не се примирих с мечтата да бъда орел. Намерих си учител — най-невероятния, който ми показва как да преодолее страха и да се издигна над него.

Поисках власт. Над всички. Да я имам завинаги. Станах крал и я получих цялата. За да я утвърдя си намерих противник, по-могъщ от всички заедно, който ги владееше чрез силата на парите и на вечния страх. Аз го победих.

Поисках сила. Да побеждавам всеки, който изглежда по-силен и се опитва да ме подчини. Получих война, която бе невъзможно да спечеля. И назначих да я води човекът, който бе на практика непобедим. А аз намразих войните.

Не се примирих и със съществуването си на крал със скучен живот, който не прави друго освен да олицетворява властта. Поисках живот, изпълнен с премеждия. И го получих — най-истинският, възможен и интересен. Живях го като предизвикателство, като нещо вечно ново и изненадващо. В него не ме подмина нито едно

премеждие, което смятах невъзможно за преживяване. И всичко, което изглеждаше като мои грешки, беше всъщност бойно поле за изстраданияте ми победи над човешката инерция и установените правила.

Поисках любов. Истинската. Изпълнена с най-искрени чувства. И се влюбих не в натруфена кралица, а в самата кралица на любовта: земна, всеотдайна, хубава и тя влюбена в мен, готова да бъде завинаги моя, за да ме дари със семейство, щастие и равновесие.

Поисках знание. Най-задълбоченото, всеобхватно и приложимо на практика. И то дойде с най-добрите учители на света — извън него и дори извън времето. И за да не бъде то празна теория, съсипах живота си, за да го изградя чрез него наново.

Целият ми живот беше моя осъществена мечта и пожелани постижения, дори постигнато щастие. А това, че любимата ми вече не ме обича, не беше истина. Заедно с цялото отрицание в битието ми, бе само недоразбиране и изкривяване на действителността. Всъщност правех каквото желяех и получавах всичко, за каквото мечтаех. Сега просто исках да го покажа, а може би и да го обясня на другите, за да не съм сам. И се сетих, че много от тях вече го използват, дори и да не го знаят. И реално никога не съм бил сам. Около мен винаги имаше интересни, искрени хора — всичките мои приятели, с които можех да споделям. И нямаше нужда да им обяснявам себе си, защото те добре ме познаваха и бяха като мен. И ме харесваха, както и аз ги харесвах каквито са, затова ни предстоеше да прекараме заедно времето си. Бях свободен!

Докато кристализирах тези истини в мислите си, заедно с другите летящи хора, изминахме в полет много километри. И както ставаше всеки път, когато летях без посока, се оказахме пред Планината на пътищата. Там ни чакаше Старецът на знанието с учениците си.

— Най-после дойде, кралю — каза той с наведена глава. — Както ни предупреди бурята ти.

Вече не се учудвах на подобни твърдения. Хората на знанието умеят да разчитат знаците и виждат през времето и пространството нещата, които ние си мислим, че решаваме в момента. Старецът продължи:

— Успях да наблюдавам по своя си начин целия ти път до сега. Възхищавам ти се на твоята безмилостност към себе си и за жестоката борба, която водиш, за да свършиш още в този си живот всичко предопределено. Тук сме, за да ти помогнем.

— Приемам помощта ви. Искам всичко да бъде отново различно, по-богато и по-хармонично. Искам заедно с Велите да променим междувремието. Искам да го превърнем в постоянен център на свободната мисъл. И да бъде толкова красиво, колкото може да бъде във въображението на хората — идеалното място на света. И нека всеки, който има чисто сърце и воля за свобода, да може да го види и да влезе в него. Другото, което искам, е всеки човек да има достъп до цялото знание, а дали ще го получи или не, да зависи от самия него.

— Това е добро, кралю, и вече ще е така. Който е искрен и има свобода на мисълта си, получава в дар чисто сърце. Той е освободен от лоша карма, недостижим е за черна магия, не го достигат проклетия и сам не може да ги прави. Точно затова не би могъл да бъде виновен за злото, което вижда около себе си. Такъв човек е способен да усети красотата в света, докато живее в него и има достъп до съвършенството. И всеки, който послуша сърцето си, ще може да стигне до нас и да ни погостува в пространството на междувремието. Така ще поживеем сред нови, щастливи със себе си хора, а не да се вираме само в познати от векове лица.

— Благодаря ви за разбирането. Зная, че с вас и Велите ще променим всичко към добро. Ще участвам, доколкото мога с вас в правенето, но ще ви помоля и вие да ми помогнете. Заедно да оформим света, в който с радост да прекарвам дните си. Нека не е нужно човек да изгуби любовта си и чувствата си, за да поеме по пътя към съвършенството, който така или иначе следва, докато умре. Искам да имам хубав живот и в страната, която познавам, и от която идвам. Да бъда щастлив там с жена си и с хората, които обичам. И докато правим с вас това, с което сме се захванали, да бъда и с тях през цялото време.

— Това е важно! Затова сме тук. Всички имаме спомени и познати, които не изоставяме и заради които си заслужава да поживеем не само един път. Нашата работа е да вземаме от битието си най-хубавото и да го влагаме в конструкцията на света. Докато си помагаме, ние споделяме всичко, което харесваме и обичаме, така

имаме сили, възможности и време да творим, и да живеем в това, което сме построили.

— Но преди да започнем каквото и да е, искам да направя нещо за себе си. Мисля да сглобя отново живота си и той да продължи в щастие и хармония. Затова ми трябват уменията на първоотеца на моята страна — синхронизатора на събитията с времената — Авелохроном или както е познат от историята — великият Вахром. Мисля, че ти можеш да ми помогнеш за тази среща.

— За да стигнеш до Вахром, трябва да се срещнеш с тази, за която се знае, че е рождената му майка. Тя е кралицата на щастieto — Нефеда. Не мога да ти кажа как да я намериш. Говори се, че така и не напуснала земята, а само си сменяла мястото на живеене и външността си. Може би ще се наложи да я потърсиш или да почакаш сама да дойде при теб. Не зная. Това е твоят живот и той е подреден по начин, пригоден специално за теб.

Аз, знаех коя носи името ѝ и бях щастлив да я познавам. Затова с удоволствие се разделих със Стареца и отидох да се събера с другата си половинка.

Долетях до страната си, кацнах в началото на града, като ангел материализирал се от изгрева и поех към дома на любимата си, за да ѝ разкажа истината. Тя беше моята единствена. Наричаха я Неда и малцина знаеха, че рожденото ѝ име е Нефеда.

КРАЛИЦАТА НА ЩАСТИЕТО

Някога, в дълбока и непозната древност, майката, която дала живота на хората, била обожествена. Когато се разделили езиците, тя получила множество имена, но и до днешно време не е загубила почитта ни. Отколе върховните ѝ жрици били момичета, длъжни да пазят своята девственост до смъртта си, да служат и да изпълняват свещените ритуали. Дарът им за нея бил отказът им от любовта на земята.

В далечни времена една от тях — най-красивата и най-чистата, дори в мислите си, била всеотдайна и посветена изцяло на богинята-майка. Храмът, в който служила, бил далеч от погледите на хората — в безкрайна пустиня. Там живеели в мир и послушание само жени и прекарвали времето си в самоусъвършенстване. Постоянно пречиствали душите си и тези на каещите се пришълци. Девствената им красота била пример за божествената същност на чистата любов, освободена от долни, користни желания и помисли. Жриците не познавали страстта и се гордеели с obroka си на самота и въздържание.

Веднъж, след кръвопролитна битка, един ранен, едва жив войник се довял до обителта им. За него то било единственото място сред пясъците, където било възможно да се намери някой, който да му помогне и да спаси живота му. Ала вътре било забранено да влизат мъже освен през деня в залата за дарения. Там го настанила младата жрица, въпреки че останалите не били съгласни. Казала им, че не би могло да бъде угодно на богинята-майка, животът на един неин син да свърши, заради забраната да влизат мъже в храма. Така, ден след ден, само тя ходела да му превързва раните, а когато се свестил — и да го храни. Започнали да си говорят. Тя жадно попивала разказите му за войната и за широкия свят.

Докато войникът оздравял, тя вече се била влюбила. Когато той започнал да ходи, дошло време да напусне храма. Тогава сърцето ѝ се разкъсало на две и за да го събере, решила да тръгне с него. Приятелките ѝ се опитвали да я разубедят, като я заплашвали, че ще изпита върху гърба си гнева на отхвърлената богиня. Тя им отговаряла:

— Нашата майка не може да иска да ѝ служим, като се отказваме от същността на дара ѝ — любовта ни към хората. Където и да ида, аз цял живот ще ѝ отдавам дължимата почит и правото да направлява съдбата ми, както и на всички останали, защото сме ѝ деца.

Тръгнала с войника през пустинята. Подкрепяла го и му помагала да оживее. Давала му от храната и водата, които носела със себе си. Но един ден всичко свършило, преди да са стигнали до града. Тогава в отчаянието си тя се покачила на скалата, под която били пренощували и поискала от богинята помощта ѝ. Тогава тя чула гласа ѝ:

— Дъще моя, Нефеда, най-после доживях времето някоя от вас да реши да ми служи в живота си като в храм. Така да разнесе висшата любов сред хората и да ги научи да обичат както Бога, така и ближния си. Защото, аз така ги обичам, всички те са ми деца. С това си деяние ти изпълни волята ми, затова този, когото виждаш да умира, ще стане бащата на твоите деца. Аз ти подарявам живота му, подарявам ти и любовта, заедно с цялото щастие на земята. Нека те бъдат с твоето име и красота.

Нефеда разплакана слязла от скалата. Когато стъпила на пясъка, земята се разлюляла, камъкът се разцепил и от него бликнала вода.

Тази история няма край, защото още не е свършила, а все се повтаря в живота на много жени по света. Тя е разказана в прозрение на минало съществуване и на моята жена.

Когато била още малка, ококорено мило дете, с лъчезарна усмивка, в къщата им дошла циганка, която гледала на ръка и така предсказвала бъдещето. На нея ѝ предрекла, както и на всички присъстващи, само хубави неща: „Ти си наречена, дъще, да преживееш голямо щастие. Ще станеш мома за чудо и приказ. Всеки ще те иска за жена. От далечни земи ще пристигне принц, ще се влюбите, ще се ожените и ще родиш кралски син.“

Изпратили циганката с дарове и веднага забравили какво е казала, защото гадателките с това си изкарват прехраната и не е нормално на всичко да им се вярва. Но малката Неда вече била получавала подобно видение, а може и да са били мечтите ѝ. Предсказанието напълно съвпаднало с него, затова приела думите му за записана в книгата на съдбата истина. Когато пораснала, почти ги забравила. Спомнила си ги години по-късно в деня, в който ѝ разказах

истината за другия ми живот. Това бе, след като се бяхме разделили. Беше се наложило сама да се справя с живота си, отчаяна, че вече е имала, а после е загубила магията на щастливия живот с любимия.

Преди да се омъжи, а и след това, тя жадно поглъщала в ума си историите за властни жени — кралици и бунтарки. Възхищавала се на волята и способността им да поведат хората и да ги управляват. Поставяла се на тяхно място и знаела, че е способна и тя да ръководи, без да го е показвала до сега, защото е силна и самостоятелна жена. В съпруга си видяла това, което рядко се срещало при мъжете — почит и уважение към нея, към желанията и решенията ѝ. Така разбрала, че може да бъде с него до края на дните си. Но когато той видимо се предал и се отказал да се бори за оцеляването им, тя разочарована решила да поеме в ръцете си и търговията, и съдбата си. От мила и любвеобилна жена, се превърнала в силна и самостоятелна. Така успяла да изживее и тази си мечта.

Разказа ми, че е имала и друго видение, почти наяве. В него тя е игуменка в манастир, живее тих, спокоен живот, в духовен мир, срещайки уважението на всички около себе си. Един ден при нея идва велможа, който търси от Бога своите истини. Среща се с нея и я разпитва за смисъла на живота и какво да очаква от него. Тя му отговаря, че би му предала словата за щастие, ако той прекара с нея три нощи и тя да зачене от него. Той остава при нея, и в следващите дни му разказва това, за което дори не се сеца откъде го знае. Когато за пръв път ме видяла, осъзнала, че велможата от видението ѝ съм аз. Докато живяхме заедно, често се питала какво точно иска да ме научи. Но започнала да го записва едва, когато се върнах да я потърся след раздялата ни.

„Може и аз да съм Кралицата на щастието. Но при цялото ми желание да споделям с теб моето щастие, и при цялата ми любов към теб, не успях да те накарам докрай да отвориш сърцето си и да бъдеш изцяло мой. Така и не постигнахме абсолютната искреност, която можеше да слее в едно душите ни. Това постепенно ме промени. Сега вече съм друга и не съм така влюбена, за да не мога да си представя, че прекарваме разделени дните си! В мен се появи една хладнокръвна жена, готова да постигне всичко и го прави. Ако мислиш, че ще можеш

да ме приемеш такава, ще разбереш, че все още те обичам и много държа на теб.

Всъщност, това щяха да са думите ми, ако бе дошъл преди няколко дни. Такава бях станала и такава бих искала да бъда. Но после отново нещо в мен се промени. Тук ни връхлетя някаква страшна, опустошителна буря. Гръмотевиците, докато падаха около мен, сякаш ме пречупиха. Те отвориха наново сърцето и чувствата ми. И тъй като си обещахме никога да не се лъжем, няма да демонстрирам сега хладнокръвието си. Аз все още се съмнявам, че можем да преживеем отново щастието, че сме заедно и съществуваме един за друг. Искам да съм с теб и това е по-силно от мислите ми. Само ми обещавай, че от сега ще бъдеш цял, а не както преди да оставяш за мен само част от сърцето си, проблемите и постиженията си. Обещавай ми, че ще имаме бъдеще, и ще споделяме радостите и отговорностите си в съвместен семеен живот. Защото щастието идва, когато и двамата са готови да приемат времето, прекарано заедно, като най-важното събитие в живота им.

Животът не е обучение, нито постижение, а времето, което си решил да споделиш с другите. Той е пълноценен, ако си готов да подариш на тях и своето време. Което означава да им дадеш всичко, което представляваш в очите им, дори и това, което не знаят за теб. Личното щастие включва свободата да бъдеш истински и всеобхватен, а щастието в любовта идва, когато споделяш всяко нещо, което откриваш, че е част от теб самия, с любимия си.

Ще ти разкажа една приказка за влюбената девойка, змията и принца. Вникни в нея, защото е истинска. Това е моята приказка за моята сила и моя път през живота:

Имало на времето една девойка, която мечтаела да се омъжи за принц. Един ден, след като била изпрала в реката ризите на баща си и ги простирала по камъните, видяла под ръката си отровна змия, която се готвела да я ухапе. Девойката застинала в уплаха и й се примолила да се смили над нея и да я остави да доизживее мечтите си.

— Какво ще ми дадеш в замяна? — попитала със съскане змията.

— Бих ти дала всичко, което поискаш, стига да се спася.

— Искам от теб само онова, което би ми дала от сърце, никога не би го потърсила обратно и не би съжалявала за него.

— Вземи тогава нещата, които не ми трябват и са неприятни за мен: Старостта, която ме чака след време, разочарованието от неосъществяването на желанията ми, както и слабостта ми.

— Добре, така да бъде, макар и половината от това да ми стига. Тъй като оценявам щедростта ти, ще ти подаря като добавка към живота ти и своята отровна сила. Докато живееш, ще постигаш всичко, което пожелаеш. Ще получаваеш това, за което мечтаеш, но ще го преживяваш само по веднъж: веднъж ще обичаш, един син ще родиш, веднъж ще оцениш живота си, веднъж ще победиш. Но няма да имаш определено бъдеще, което да включва старостта ти. Всяко нещо, което придобиеш, ще бъде плод на твоите желания, ще бъде вечно твое, но ще се променя щом се докоснеш до него и ще се оцветява с цвета на душата ти. Това е пътят на змията и ти ще го следваш до края на дните си.

След което змията се скрила под камъка. Девојката се огледала и видяла, че ризите, които простирала блестят от втъкано в тях злато, а вирът, в който перяла станал най-красивото място на земята.

Когато си тръгнала, срещнала по пътя момъка, който живеел в съседство и постоянно я заглеждал. Тогава разбрала, че макар и привлечена от мъжете, той не ѝ харесва, усмихнала му се престорено и усмивката ѝ превърнала в камък сърцето му.

След време срещнала непознат, напет левент, с весел смях и го пожелала. Душата ѝ се потопила в очите му и го превърнало в принца от мечтите ѝ. Замислила се как да го накара и той да я пожелает. Вечерта замечтана, застанала пред огледалото и тогава за пръв път харесала тялото си.

Тя знаела, че ще го покори, но не искала да го направи изведнъж. Тогава все още мислела, че ако е като всички и ако успее да накара принцът да се влюби в нея, значи това би могла да направи и всяка друга жена. И за да остане предначертаният ѝ път по-дълго мечта, тя станала негова прислужница и направила любовта си тайна и тиха, като змия.

Ала колкото и да е била скрита обичта на девојката, тя винаги е имала свойството да разбива стени и да отваря сърцата, скрити зад тях. След време принцът я забелязал, загледал я и също я пожелал. И след първия си допир до нея ѝ казал, че иска тя да му стане жена. Отвел я в

далечната си страна, оженили се и не след дълго тя му родила син, а по-късно станала и кралица.

До тука приказката е много красива и би било добре да завърши така, но животът не свършва, щом постигнем мечтите си.

Кралицата не била загубила силата, получена от змията да прави истина от вижданията си и да променя нещата до които се допре. Не било нормално съпругът ѝ да е идеален. След време в него се вселил демон, черен като смъртта, и той започнал да води със съседите си непрекъснатата война. Този демон не би бил достатъчно силен, ако кралицата би могла сама, без усилия да се пребори с него. Докато кралят водил поредната си битка, някъде далеч, тя извикала всички магьосници от различни краища на земята. Заповядала им да направят всичко възможно, за да го отърват от злото, което го ръководило. Изредили се — всеки със своите знания и сили. Били направени безброй ритуали — всичките с нейно участие. Всичките били успешни, но нито един не помогнал и нищо не се променило. Накрая при нея довели една стара вещица, която били намерили да гние в тъмница. Тя, още щом я погледнала се изсмяла и ѝ казала:

— Това в мъжа ти не е демон, а могъщ змей, който го владее. Той му дава сили да побеждава, променя го всеки ден и няма да се успокои, докато не изпие докрай живота, който му е останал. Кралят може да се освободи, ако змеят в него срещне змията, с която би могъл в мир да остарее, а и тя да пожелае същото. В противен случай той ще продължи да сее само смърт и разруха за всички навред. Но вече е късно и нищо не може да се направи. Дошъл е краят му и той е най-добрият за всички. Змеят ще бъде умъртвен, защото мъжът ти ще загине в битката, която ще поведе след ден.

Тогава кралицата изведнъж разбрала, че всъщност тя е била змията, но не можела да изпълни условието, защото преди години била заменила старостта си за сила. Всичко, за което била мечтала, вече го била постигнала по веднъж. Сега ѝ оставало само да продължи да живее ден за ден без стремежи и постижения. Или да отмени споразумението си със змията и да си вземе от нея обратно старостта. Но пък тогава най-вероятно съпругът ѝ нямаше да е принц, нямаше да я обича и нямаше да ѝ бъде съпруг, от когото да има син. Тогава животът ѝ щеше да бъде жалък и тъжен, изпълнен с неизпълнени намерения и напразни мечти.

Какво е избрала ли? Каквото би избрал и ти.

Не се опитала да намери змията, която срещнала преди години, защото докато я търси, съпругът ѝ щял да умре. Не била забравила, че всичко, което поиска, го постига по веднъж, затова си пожелала от сега нататък да има една доизживяна любов, един пораснал син и любим, с когото да остарее. А за да получи това не ѝ трябвала силата на змията, а единствено докрай да измине пътя ѝ, който криволичи през живота само в една посока, и никой никога не се връща по него обратно.

Качила се на коня си и препуснала с все сили към бойното поле. Пристигнала на другия ден по обяд, но вече било късно. Кралят лежал пронизан от отровна стрела и всеки момент го чакали да умре. Докато го гледала, покрусена, кралицата видяла змея в него, навела се над ухото му и прошепнала: «Аз съм твоята змия, и без да искам, те убивам с отровата на сбъднатите си желания. Когато разбрах това, реших да те спася. Но явно съм закъсняла. И тъй като съм ти обещала да отида с теб до края на света, сега оставам с теб до смъртта ти. Бих умряла с теб, ако няхахме сина си. Него няма да го изоставя, както не бих изоставила и теб. Но искам да чуеш, и да знаеш, че повече от всичко желая да гледаме двамата с теб как той възмъжава, докато ние остаряваме заедно.»

Тогавя видяла как змеят си отива, а съпругът ѝ се събужда. Погледнали я същите усмихнати очи, в които навремето била потопила душата си и така го превърнала в принц. Извадила стрелата от гърдите му и изсмукала от раната отровата, а тя нищо не ѝ причинила, сякаш наистина била нейната.

Той оживял. Те били отново крал и кралица, щастливи като в приказките.

А онази змия, която някога като девойка била срещнала, всъщност, нищо не ѝ била дала, нито пък ѝ взела нещо. Тя само с думите си ѝ показала истинската ѝ същност и така предначертала пътя ѝ.

Това е моята история и моят път. Аз чувствам в себе си силата на змията и не бих се отказана нито от нея, нито от щастието си. И тъй като нося името на Кралицата на щастието, и самата нея в себе си, ще ти дам част от истината за него:

От която и страна да го погледнеш, щастието е рождено право и дори задължение на всеки. То изобщо не се постига, а се получава

наготово, когато отхвърлиш условията, които сам си поставил пред себе си, за да го преживееш. И в никакъв случай то не зависи от онова, което си вършил досега, нито какъв си бил или какво правиш в момента. Идва единствено от разбирането ти, че имаш право на него и че го получаваш даром. Защото щастието е подаръкът на вечността за хората, божията милост и правия път към възвишеността. То е целостта на вселената в теб и хармоничността на мислите ти с нея. И е неизменно, вечно твое. Ако още не си го приел, аз сега ти го подарявам и ти забранявам да го изпрацаш в бъдещето и така да му затваряш вратата. И ще се радвам, ако го изживяваме заедно. Бих желала двамата с теб да имаме наш живот. Но само, ако и ти го желаеш. Ти си свободен да избираш истината за себе си и да правиш с нея каквото си поискаш. Аз ще те чакам.

Сега тръгвай! Време е да сложиш ред в кралството си и в ума си. Очакват те важни срещи и решения, които ще променят всички, но най-вече теб. Може би някъде там ще срещнеш и сина ни, който искахме да имаме. Очаквам, докато се върнеш, желанията ти да са ясни и да знаеш как и като какъв искаш да изживееш живота си занапред. Каквото и да е решението ти, аз ще го приема.“

СИНХРОНИЗАТОРЪТ

Най-важните срещи, които ни носят познанието за нас и за заобикалящия ни свят, се превръщат в събития, които очертават живота ни като крайпътни камъни. А за да ги осъществим, ние най-напред ги правим крайно необходими. Такава беше моята среща с Вахром — великият синхронизатор. Тя беляза и последната ми битка, която се оказа изключително важна за всички.

Проведе се на морския бряг. Не защото бе уредено да бъде така, просто там, и тогава се случи. Бях отишъл в Арбихон, за да огледам положението лично и да променя това, което не беше както го исках. Преди заминаването бях разказал на любимата си всичко за двойствения си живот, за силата си и за намеренията си, а тя ме бе отпратила, докато реша окончателно дали да прекарам с нея остатък от живота си. Аз бях сигурен в желанията си, но разбрах, че и на нея ѝ е нужно време да помисли — дали ме иска такъв, какъвто съм. Затова се оттеглих в двореца и се заех с държавни дела, които след време ме изпратиха на посещение в Арбихон — морската порта на страната.

Бях трети ден в крайморския град и всяка сутрин летях над вълните. Беше ново, прекрасно усещане. Да се носиш над открито море с невероятна скорост, на метър от повърхността му, пръските да те удрят в гърдите като камъчета и да вкусваш соления мирис на непознат простор. Какво ли щеше да е, да си крал, ако не можеш да летиш?

Нея сутрин бях тръгнал по-рано и по изгрев вече се връщах. Сред дърветата на брега забелязах място, покрито със странна, прозрачна мъгла — не като пара, а като по-плътен въздух. Приближих се и за да я разгледам по-добре, кацнах до нея.

В мъглата имаше нещо. Може би бяха безброй същества с безплътни силуети или пък тя самата беше жива, непозната сила. Докато я приближавах, тя се събираше и се уплътняваше. Усетих я като човек и дори чух глас, който шепнеше нещо неразбираемо.

— Какво си, ти? — попитах аз нещото.

— Ти, какво ме виждаш. И какво искаш да съм?

— Виждам те като силна мъгла, а искам да си този, с когото решиш да се срещна, за да си подредя живота.

— И как се нарича той?

— Авелохроном или Вахром.

— Да. Това са две от имената, с които са ме наричали.

— Значи ти си великият, могъщ синхронизатор на събитията в момента?

— Синхронизатор, мое момче, е самият момент, стига да имаш смелостта да му повярваш и да му повериш съдбата си.

— А, ти, какво правиш тогава?

— Аз ли? Забавлявам се. Показвам на хората как сами могат да работят с времето. Подлъгвам ги с малките им постижения да повярват в силата си, за да си я опознаят. Аз ви показвам какво всъщност правите вие хората.

— И какво правим ние?

— Всеки сам изработва с волята и с желанията си части от света, одобрява ги, сглобява ги и ги пуска във времето за реализация и синхронизация с тези на другите хора.

— Защо тогава всички те познават като изначалния велик синхронизатор?

— Защото, когато за последно живях във времето сред хората, бях учител по времева магия. А точно чрез нея се урежда срещата на човешките мисли и действия със случайностите, което обикновено се възприема като всемирен синхрон.

— Може би съм прав, че точно ти ще ми помогнеш да подредя и оправя живота си.

— Да, може би си прав. Но живот се оправя най-лесно със спокойствие и смирение. А явно това не е твоята идея и твоят път. Ти искаш всичко да постигаш със знание и сила. Аз мога наистина да ти помогна да се справиш и така. Мога да ти обясня цялата система за манипулиране на времето. Мога да те науча на всичко за синхронизацията на събитията с човешките желания и виждания. Дори ще ти покажа как да поставяш маркери по жизнения път, които хората обикновено възприемат като случайности или част от Божия промисъл. И ще ти помогна, докато го правиш, да не излизаш от общото споразумение. Но искам в замяна на всичко това да ми се отплатиш с живот.

— Това пък какво е, не го разбирам?

— За да мога да синхронизирам едновременно всички времена, аз съм извън тях. Имам цялата вечност, но нямам живот в настоящето, където съм минало, нито в бъдещето, защото не е предвидено раждането на нов синхронизатор. Та нали всички знаят, че аз съм единственият, съвършеният и не би могло да има нито подобрене, нито пък повторение, защото съм възможно най-великият! А аз искам да поживея с хората. И точно ти можеш, само с едно твое решение, без да разваляш каквото и да е от жизнения си път, да ми дадеш реален живот в бъдещето. Това искам от теб. А ти си пожелай нещо в замяна.

Не мислих дълго, защото желанието ми беше готово отдавна:

— Аз знам, че мога да правя всичко, което поискам. И което направя да се получава някак естествено и закономерно, дори ако съм го измислил в момента. Но искам да имам и твоята торба с магии, в която, когато и да бръкна, да мога да изкарам подходящо вълшебство и да върша с него това, за което е предназначено. Искам така да покажа на хората, че и чудесата са действителност и да ги науча да виждат света по-богат и по-истински от илюзията, в която живеят, и с която са свикнали.

— Торбата с магиите не е моя, а на този, който олицетворява непознатата сила и заради внезапните промени, които предизвиква, го наричат Дявол или Демон. За да я вземеш, трябва да се изправиш пред него и да го победиш. Ако се чувстваш достатъчно силен, още сега ще ти го изпратя от вечността на неизменните нещастия.

— Искам го! Не може злото да побеждава в света на хората — и това да е правило. Искам и силата му, и магиите му. Вместо да служат за вреда на другите, с тях аз ще ги науча, че всяка внезапна, видима промяна е единствено за тяхно и за всеобщо благо.

Мъглата постепенно се сгъсти и се превърна в огромно, черно, много грозно ухилено, човекоподобно чудовище. То занарежда с глухия, плътен глас на пълното презрение над по-слабите и глупави живи същества:

— Глупак! Как изобщо дръзна да си помислиш, че можеш да се изправиш срещу мен?! Аз съм материализираното зло. Плод на страха на всички живи и досега живели на земята същества. Мога да те убия дори само с дъха си, но ще те оставя жив, за да се мъчиш и да ми служиш. Само с факта, че вече си ме видял, ти ставаш мой. От сега

нататък, каквото и да направиш, ще носи нещастие на всички, а най-много на най-близките ти. До каквото и да се докоснеш, то ще се разваля и така скоро всички ще те опознаят като мой подчинен, дори като самия мен.

— Ти си глупак, защото си мислиш, че съществува извън човешкия ужас! Ти май не разбираш, че нямаш дори собствен разум, а само повтаряш с действията си страховете на хората. И изобщо не можеш да се материализираш, ако не те събере някой като мен. А аз те извиках от небитието, за да те премахна завинаги. В църквата хората се отричат от принадлежността си към Сатаната, но никой не ги е научил да отрекат него целия. Това правя сега аз. **ТИ НЕ СЪЩЕСТВУВАШ!** Няма те никъде извън мен! Ти си мой и общ кошмар, но не си реален, а ако някога си бил, значи отдавна си изгорял на кладата на собствения си огън. Това, което виждам пред себе си, е само мъгла и зрителна измама.

Чудовището започна да става прозрачно, но това скоро спря и гласът му отново прогърмя:

— Ти си нищожен, защото си алчен като мен. Искаш всички умения за себе си, за да командваш другите с тях. Ти си силен и можеш да управляваш всички — по това си приличаме. Но не си могъщ, колкото мен и не можеш да ме победиш. Ако дори опиташ да ме изтриеш от съзнанието си и така да ме превърнеш в нереалност, аз ще отнеса със себе си торбата с магиите, защото те са моя собственост и мой инструмент. А както разбрах ти не искаш да стане така. Бих ти предоставил нещо от тях, ако най-сетне признаеш, че сме едно цяло и всъщност управляваме заедно.

— Ти не ме учи какъв съм аз! И не ми обяснявай, че съм алчен. А твоят истински инструмент не е магията, а величаенето на личността, с което подтикваш всеки към непрестанната борба за надмощие. Твоето оръжие е пренебрежението ти към истинската същност на хората и презрението ти към по-слабите, на което учиш и останалите. С него ти поддържах илюзията на всеки за собственото му величие и нищожността на другите. Така се опитваш да ни разделиш като убеждаваш всеки поотделно, че макар да е един от всички, той все пак е нещо повече от тях, затова може и трябва да ги подчини. А всички ние сме общност, която съзнаваме, затова няма място за теб в реалния свят. Ти си само една недовършена безсмислица, с която плашат

децата, за да слушат родителите си. А за торбата с магиите не си прави илюзии. Аз съм те извикал, за да ти я взема и това вече е решено. Ти ще изчезнеш, а нея ще оставиш на мен тук, в реалността.

Мъглата започна съвсем да се отича от Дявола и да се събира в торбата му, която чак сега се появи между дърветата. След секунди той пак се сгъсти и заговори:

— Ти си безсилен да ме унищожиш, защото стоиш тук, пред мен сам. Как мислиш, че ще можеш да изкорениш от душите на хората страха от неизвестното бъдеще? А какво ще кажеш за съществуването на непознатата свръхсила, която командва случайностите и колко е опасна тя? Дори да постигнеш успех в това отношение, той ще е временен. Всеки упорито ще се връща към наложената му още в детството вина и към първичното правило за неизменното ѝ изкупление с бъдещи нещастия. И винаги ще е така, защото така си върви светът.

Знаех, че е прав и се замислих, а дяволът съвсем се втвърди и застана реално пред мен. Не беше вече грозен, а силен, самоуверен и величествен. Усетих слабостта си и внезапно прозрях същността ѝ. Това беше моята сила да материализирам с мисълта си и като такава можех да я управлявам. Успокоих се и разбрах какво да направя.

— Аз никога не съм бил сам. Всички хора ведно ще те унищожим точно в този момент, който след секунда ще е минало, а ти — окончателно разрешен проблем. Това ще се чуе и усети навсякъде. Скоро хората ще забележат липсата ти и постепенно ти окончателно ще бъдеш изтрит от общото познание за реалността. Ще се превърнеш в спомен, а после и в смешно, отживяло времето си суеверие. За да стане така, ще излекувам страха на хората чрез самия страх в общо преживяното, но независещо от тях.

Не го изчаках да отговори, а изревах силно колкото мога:

— Нека в този момент да стане най-страшното и красиво чудо, което никой не би си помислил, че може да бъде направено от друг, освен от Бог. Нека да пламне морето, да се чуе гръм като Божи глас, да се вдигнат огромни вълни като стени, но да не навредят на никого. Нека всички камбани в този град и в цялата страна да забият едновременно сами, а когато хората ги чуят в един и същ момент да се прекръстят и така, без да знаят какво правят да те унищожат в пламъка на собственото ти могъщество, като те забравят всички наведнъж.

Дяволът го нямаше. Чу се странен тътен и някъде в далечината над морето се извиха огромни пламъци — сякаш самият ад се беше отворил и бе изтървал над водата огньовете си. После звукът се увеличи и се превърна в бумтене, което резонира в постоянен звук на всички църковни камбани, все едно че някой стържеше с желязо по тях. Последният трясък съвсем ги разлюля и всички едновременно удариха, за да оповестят часа на победата над Дявола. А вълните, които се бяха вдигнали над морето от взрива, дори не стигнаха до брега, като че ли оттам ги натискаше звънът на камбаните.

Гледах прехласнат чудното зрелище без страх. Когато всичко утихна, аз се обърнах и видях, че на земята между дърветата стоеше торбата с чудесата, заради която бях извикал самия Дявол от ада. Него го нямаше. Хората го бяха унищожили с Божия кръст и го бяха изкоренили от душите си. Така бе свършил живота му във времето. Днес някой вярва ли изобщо, че Дяволът съществува реално?

Взех чувала и преди да си тръгна, се обърнах да се насладя за последно на гледката. От мястото, където бях стоял по време на битката си, сега спокойно ме гледаше красив младеж, който много приличаше на мен, сякаш това бях аз отпреди години. Затова го помислих за видение, но той беше съвсем истински и дори ме заговори:

— Това беше епическа битка. Жалко, че нямаше други свидетели освен нас, самите участници в нея. Тази твоя победа бе най-добрият начин да отключиш портите на времето. И само така можеше да изведеш хармонията и доброто от миналото, и от спомените, и ги установиш в общото настояще.

— Ти, кой си? Откъде се взе?

— Аз съм същият, който поиска от теб живот в бъдещето. С това, което направи, ти ми го даде и аз съм ти безкрайно благодарен. Затова ти подарявам и пътя към вечността — да можеш да я виждаш, когато поискаш, и едновременно да знаеш, че вече си стигнал до нея.

— Приличаш на мен.

— Да, защото съм твой син, макар и още незаченат. Твой и на Неда — част от щастието, което ви очаква в бъдещето ви.

— Ти си много хубав! Искам да те пипна.

— Не идвай при мен, защото още не познаваш същината на времето и не си се научил да пътуваш през него. Ако дойдеш в моето

обкръжение, можеш да не успееш да се върнеш обратно или да не улучиш точно мястото, където и когато те чака торбата с магиите, кралството ти и жена ти — моята майка. Аз ще дойда при вас в най-подходящия момент. И дали ще се родя принц, търговец или птица, няма никакво значение. Важно е само да прекараме заедно по-дълго време и така да ви дам щастливото бъдеще, което съм запазил за вас от хилядолетия. Вярвам, че ще го познаете още щом го съзрете.

После събирането на времената приключи. Всяка отделна частица от света се размести, завъртя се като кубче от детска игра и застана на другата си страна. Картината, която се получи, бе на морския бряг, в който се бях загледал. Без мъглата, вълните и бъдещия ми син. И без торбата с магиите.

Последната битка, с разделението и отрицанието в света на хората, беше завършила.

КРАЯТ НА ИСТОРИЯТА

*Всичко написано е истина.
Ние владеем познанието
и силата на змея и на орела,
докато правим да подреждаме
и направляваме това,
в което живеем.*

Безкрайни полета, покрити с узряло жито, което вятърът разлюлява с любовната си ласка. Следват гористи хълмове, прорязани от реки, и така до високата планинска верига, разцепена на две от дефилето на Ебра. Натам високо в небето се плъзгат две сенки.

Учителят ми по свобода лети до мен и ми казва, че това е последната ни среща и скоро ще се разделим.

— Тъжно е — казвам му аз.

— Тъжно щеше да бъде, ако останехме заедно и продължавахме да се учим постоянно, вместо да изживеем живота си такъв, какъвто го правим и какъвто го харесваме.

— Ти къде ще отидеш?

— Твоята страст за живот и щастие зарази и мен с желанието за непредначертано човешко бъдеще. Аз мисля да забравя всичко, което сега зная и да се втурна отново в приключението на живота. Ще отида в страната и времето на Наредителя.

— Защо точно там?

— А защо — не? Там не е по-хубаво от тук, нито пък нещата биха се случвали по различен начин. Просто за сега там е бъдеще и за мен то ще е ново начало.

— А, Азон?

— Азон ще се превърне в мой сън или в приказка, разказвана някога от родителите ми. Той трябва да остане в миналото, за да се втвърди познанието, което ти постигна тук. Запиши всичко научено и преживяно, като легенда, защото само така може да послужи на

поколенията, без да има нужда някой друг да го преживява отново, за да се превърне то в истина.

— Аз отдавна исках отново да те срещна, за да те попитам още нещо. Искам да ми разясниш посоките на сътворението на света.

— От общото към конкретното, от енергията към материята, от далечното към близкото и от бъдещето към миналото. Това са ръбовете на пирамидата на сътворението и посоките в които се изгражда. Човекът създава реалността с мисълта си, а одобрението му я прави завършена и окончателна. Всичко това са дълбоки теоретични познания, извлечени от многократно изстрадана практика. Научих ги съвсем наскоро в подробности... от теб. Огледай се наоколо и виж каква красота си направил, и как си я изпълнил с живот и разнообразие. Всичко, което виждаш и всичко, което знаеш, ще остане завинаги в историята като твоята игра.

— Каква игра?

— Всичко тук: оформянето на света около теб, организацията на живота в него, включително как изглежда това в съзнанието на хората, и как ще бъде оценено то от идващите поколения. Направил си прекрасна игра. Вдъхновен съм от нея. Затова реших и аз да поиграя отново, но на друго място, в друго време от историята.

— Благодаря ти за одобрението. Ще ми липсваш много.

— Не се размеквай, за мене е време да заминавам. Ти се връщай в своя прекрасен свят, за да изживееш следващата щастлива част от живота си. Тя ще бъде по-спокойна, изпълнена с любов и наслада, както се полага след бурно издигане като твоето досега. Ние пак ще се срещнем някъде с теб, но след много време. Защото единственото нещо, което все още не знаеш, е, че за големите играчи няма смърт. Те са вечни. Познават се и обичат да се събират на определени за това места. И често гостуват в нечия чужда игра. Явяват се като такива, каквито домакинът ги определи, и са щастливи да прекарват заедно дните си. Може би и ти ще ми погостуваш. Ще се радвам да се срещнем пак. Можеш да ми се явиш като учител. Или като някой странен магьосник от миналото, който ми разказва неща, които аз трудно разбирам.

— Изглежда няма смисъл да те питам за Повелителя — казах аз.

Учителят само повдигна рамене и се засмя с глас. После започна постепенно да се издига нагоре, и докато се отдалечаваше, смехът му

се чуваше все по-гръмко, а той изглеждаше все по-млад. В един момент внезапно изчезна. Всичко утихна и се възцари мир.

Това, което ви разказах, се случи в кралство Азон, където някога бях принц, после крал, докато накрая разбрах, че сам ПРАВЯ света, в който живея, и той целият живее в мен. Открих, че той точно такъв ми харесва и затова го оставих в историята непроменен.

Разказах ви действителните случки, на които почиват легендите за Краля-орел — Авелог. Дори измислицата, че е намерил края си, спускайки се от височината на слънцето, като се разбил на милиони парчета, може да се приеме за истината, ако погледнем на нея символично.

Аз достигнах висините на нашата земя и оттам пръснах живота си сред милионите хора по нея, които сега го приемат за свой собствен, изживяват го, и така творят неговата красота.

Това, което ви разказах, е само част от невероятната история на Авелог Велики, която аз преживях. Предадох ви я, за да може този, който я усети като своя и реши да поеме пътя към свободата, и овладяването на света, да има подготовката и увереността, че това е възможно, защото друг вече го е правил. И нека знае, че там не го чака вечната самота на единствения, а истинската красота на битието му и радостта от живота му с хората.

Тази история завърши, като се превърна в истина —
разказаното — във вашето минало,
а аз — в бъдещето ви.

Ако не приемате това да е така, значи
това е само една приказка
и светът в нея е също толкова измислен,
колкото и целият свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.